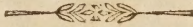

உ கணபதி துணை.

சௌந்தரியலகரி.

வீணா

கவிராசபண்டிதர்

அருளிச்செய்தது.

இது

சைவளல்லப்பநாவலர்

அருளிச்செய்தஉரையுடன்

யாழ்ப்பாணத்திற்

சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலைக்

கதிபதியாகிய-நல்லூர்-

ஆறுமுகநாவலரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

சதுரங்கபட்டணம்

அண்ணாமலை முதலி

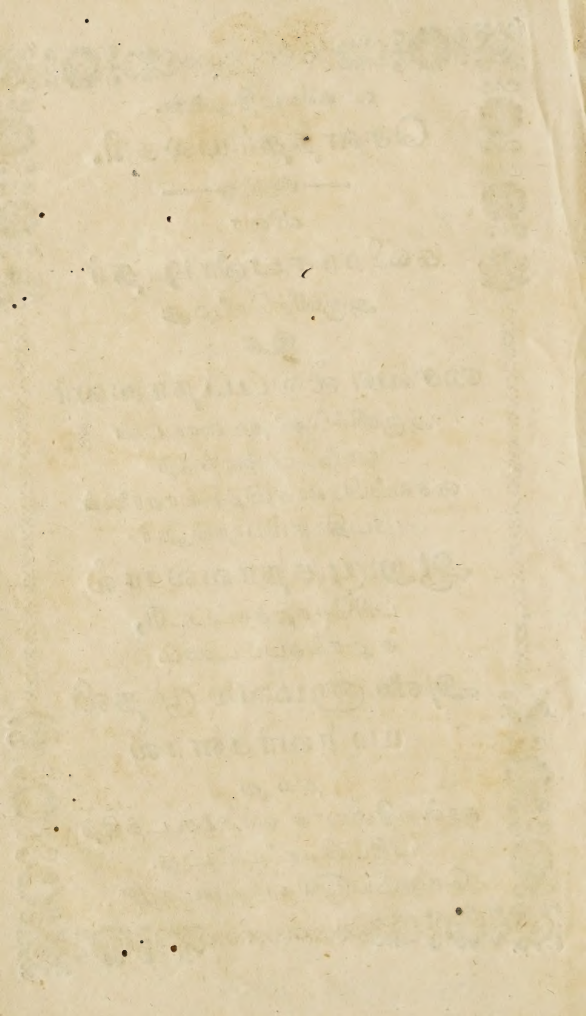
யாரவர்களால்

தமது

சரஸ்வதீவிலாச வச்சுக்கடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சௌமியனாகார்த்திகைமீ .

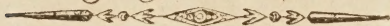

உ கணபதி துணை.

சிவமயம்.

சௌந்தரியலகரி.

மூலமும்-உரையும்.

முகவுரை.

“தொகுத்தல் விரித்த றெகைவிரி மொழி பெயர்ப் - பெனத்தகு நூல்பாப் ழிரண் டென்ப, என்பது கொண்டு தேவியுடைய சரித்திரத்தையும் அவயவத்தையும் எடுத்து வடமொழியினால் முற்காலத்தில் சொல்லப் பட்ட பனுவலை மொழிபெயர்த்துத் தமிழ் மொழியில் இறக்கிச் சொல்லப்படும் பனுவல் இது ஆதலாலும், தமிழ்வழங்கும் எ ல்லையளவும் நடத்தலாலும், கற்போர் நாவி ற்கு இனிய மொழிபடச் செய்தமையாலும், இசுபரம் இரண்டினும் நல்வழிப்பறித்தும்

என்பதனாலும், உரை எழுதவேண்டி, பிற்காலத்தில் சொல்லப்பட்ட பனுவல் இது என்பது கருதி, இதற்கு முற்காலத்தினும் பிற்காலத்தினும் கூறிய இலக்கண இலக்கியங்களுள் சில எடுத்தக்காட்டி யான் அறிந்த அளவினாலே எழுதினேன். ஆதலால், இவ்வாறு எழுதிய உரைகொண்டும், தேவியுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லும் பிறநூல் கொண்டும், அந்தணர் முதலிய அறிவுடையோர் சொல்லும் உபதேசம் கொண்டும், இதன் விரிவெல்லாம் தெளிந்துகொள்க.

உசிவமயம்.

பாயிரம்.

(அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.)

மொழிந்தமறை நூலியற்று முகபடா ம
ணிந்துமுது ஞான தானம்—பொழிந்துத
ன திணைமணியென் றிருசுடரும் புனைகளிற்
றைப் போற்றல் செய்வாம்—வழிந்துபெரு
ம் புனல்பரந்து வடவரையிற் றுலகேழு மே
ழு மொக்க—வழிந்திடினு மழியாத வபிரா
மி பாடல்வள மளிக்க வென்றே ... * . . . *

(இதன் பொருள்.)

கடல்களெல்லாம் தத்தம் எல்லைகடந்து மகா
பிரளயசலமாகப் பரந்து வடமேரு கிரியம்
இறுதலையடைந்து அம்மேருவால் நினைபெ
ற்ற கீழேழுலகும் மேலேழுலகும் அழிந்தி
டினும் அழியாத அபிராமியுடைய பனுவ
லாக யான்சொல்லும் பாடலுக்கு வளந்தரு
க என்று, சிவனால்சொல்லப்பட்ட வேதமாகி
ய நூலினால் இயற்றப்படும் முகபடாத்தை
அணிந்து முற்றுப்பெற்ற ஞானமாகிய மத
த்தைப்பொழிந்து சந்திரசூரியராகிய இரு
சுடரையும் தனது இரண்டிமணியாகப் புனை
ந்த யானையைப் போற்றல்செய்வாம். என்ற
வாறு. ❀ வேதநூலால் இயற்றிய முகபடா

த்தை அணிந்து ஞானமதத்தைப் பொழிந்து சந்திரசூரியரை மணியாகப் புனைந்த களிநு எனவே, விநாயகன் என்பதாயிற்று.— முகமானது-வேதமொழி யடுக்கால் துதிக்கப்படும் துதிமொழியைப்பொருந்திய வதனால், அது முகபடாமாக உருவகஞ்செய்யப்பட்டது.—உலகு என்னும் முதற்பொருளுக்கும் கடல் மேரு முதலாயின சினைப்பொருளாதலில், “ சினைவினை சினையொடு முதலொடுஞ் செறியும், என்பதுகொண்டு புனல்பரந்து வடவரையிற்று என்று கருத்தாவைக் கொண்டு முடியும் வினையெச்சங்கள்-சினை வினையாக நின்று அழிந்திடினும் என்ற முதல் வினையைக் கொண்டு முடிந்தன.—உம்மை-சிறப்பு.—மேலே மூலகமாவன- பூலோகம், புவலோகம், சுவலோகம், மகாலோகம், சனலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகம், என இவை.—கீழே மூலகமாவன- அதலம், விதலம், சுதலம், நிதலம், ரசாதலம், மகாதலம், பாதாளம், என இவை.—இதனால்- முகபடாமும் மதமும் மணியும் யானைக்கு இயைபுடையவாக உருவகஞ்செய்தலால், இயைபுருவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது விநாயகவணக்கம் கூறியது.] (க)

இத்தனை நா ணீயிருக்க வாயிருக்க வியலி
 ருக்க வருள்பா டாமன்—மத்தனையா னுங்
 கொடியை யிப்போதென் வழுத் துகின்ற வா
 றென் னீரோற்—பித்தனையா ரோவல்கொள்
 வார் பித்தொழிந்தா னூரியவர்க ளடிமை
 யோலைக்—கொத்தனையா ரோவல்கொள்ளார்
 கொள்ளும்போ தெவனாலே சூழப்பலாமே.

(இ-ள்.) இத்தனைநாளும் மக்களினது வ
 டிவம் எடுத்திநீ இருக்க உனக்கு உறுப்பா
 சிய வாயும் இருக்க அவ்வாயில் தோன்றும்இ
 யற்றயிழும் இருக்க மத்தனை ஆளும் கொடி
 போல்வானே நினைந்து அவனாடைய அருளை
 ப்பாடாமல் இப்பொழுது வழுத்துகின்றவா
 று என்கருதி என்று என்னைப்பார்த்துச்சொ
 ல்வீராயில்; பித்தனையார் ஏவற்றொழிலுக்கு
 உரியவனாகிக் கொள்வார். பித்து அவனிட
 த்து ஒழிந்தால், உரிமையாக வுடையவர்கள்
 அடிமைகொள்ளும் ஒலைக்கூட்டத்தை யுடைய
 யனை எவர் எவல்கொள்ளார். கொள்ளும்
 பொழுது எவனாலே விலக்கல் செய்யலாம்.
 ஒருவராலும் விலக்கல் செய்யக்கூடாது.
 எ-று. இஃது எவனாலே என்பதற்கு யாதுகா
 ரணத்தினாலே என்று பொருள் உடைப்பினு

ம், ஆம். — அடிமையோலை-சாதனவோலை —
 ஏகாரம் - ஈற்றசை. — உலகின்மேல் வைத்து
 னாத்த இதனைச்சுருதி-இவ்வாறுபோல யானு
 ம் பித்தையுடையேன் ஆதலின் அவள் எவல்
 கொள்ளாமல் இருந்தாள் பின்பு பித்து ஒழி
 ந்தேன் ஆதலின் ஏவற்கு உரியனாக்கிக் கொ
 ண்டாள் இவ்வாறு கொள்வதனை எவனாலே
 விலக்கல்செய்யலாம் விலக்கல்செய்யக்கூடா
 து என்பது வருவிக்கப்பட்டமையால், இத
 னுள் ஒட்டு என்னும் அலங்காரம் காண்க.
 அன்றியும் “ஒருமையிற் பன்மையும் பன்மை
 யி னொருமையு-மோரிடம் பிறவிடந் தழுவ
 லு முளவே, என்பது கொண்டு தன்மையை
 ப்படர்க்கையாகக் கூறியதெனினும், பொ
 ருந்தும். [இது இப்பனுவல் செய்தற்குக்
 காரணம் கூறியது] (உ)

யாமனைதன் பெரும்புகழை யாத்மறை
 நாலின்வடித் தெடுத்த நூலை—நாமகடன்
 பாடலிதென் றரனார்க்கு நவிலவவர் நகை
 செய் தன்றே—பாமகளை யருகழைத்துப்
 பருப்பதத்திற் பொறித்திருந்த பரிசு காட்டு
 ன், சேமநிதிப் பாடலைபென் புன்கவியாற்
 கொள்வதவ டிறமை யன்றே *

(இ-ள்.) யாமனை என்னும் பெயரை யு

டையாளது பெரிய புகழை எல்லா நூல் கரு
 க்கும் ஆதியாக உடைய வேதம் நான்கினுள்
 றும் வடித்துச் சாரமாக எடுத்த நூலை-நா
 வின்மகளானவள் தனது பாடல் இதுவென்
 று சிவனானவர்க்குப் படித்துக்காட்டச் சிவ
 னானவர் நகைசெய்து அப்பொழுது அப்பா
 வின்மகளை அருகே அழைத்துக் கையாய கி
 ரியில் எழுதப்பட்டிருந்த முறைமையினை அ
 ட்குக் காட்டாநின்ற சேமஞ்செய்துவைத்
 த நிதிபோன்ற பாடலை-எனது பொல்லாக்க
 விதையால் கொள்வது-அவள்திறமையே. எ
 ன்னுடைய திறமையல்ல. எ-று. கைலா
 யகிரியில் எழுதியபாடல்- நாமகள் கலைமக
 ளாதலின், இவளிடையத்தில் தோன்றிற்று.
 அதனைச் சிவனுக்கு உட்பு உண்டாமென்று
 படித்தாள் என்க.—மறைநூலின் வடித்தெ
 டுத்த நூலை எனப் பாடம் ஒதுவாரும் உளர்.
 தன்-சாரியை.—அன்று-அசை.—“இயற்பெ
 யர் முன்ன ராகக் கிளவி-பலர்க்குரி யெழு
 த்தின் விண்யொடு முடிமே,, என்பது கொ
 ண்டி அரன் என்னும் பெயரின் முன் ஆர் எ
 ன்பது பொருந்தி அரனார் என நின்றது. அ
 து உயர்தனைப் பன்மைகொண்டு முடிச்சப்
 படும். [இது அவையடக்கம் கூறியது.] (௩)

(அ)

பாயிரம்.

அரன்கயிலைப் புறத்தெழுதப் படுநூலைய
ருந்தவத்துப் புட்ப தந்தன்—பரந்தவடவ
ரையழுத்த வதைக்கவுடபாதருளம் பதித்து
முற்றுந்—தரம்பெறுசொல் லமுதெனப்பி
ன் சங்கரமா முனிக்கருள்வந்த மேகஞ்—சு
ரந்துலகில் வாடுமுயிர்ப் பயிர் தழைப்பச்
சொரிந்ததெனச் சொல்வர் நல்லோர்.....*

(இ-ள்.) அரனது கையகிரியி னிடத்து
எழுதப்பட்டிருக்கின்ற நூலை அரியதலத்தை
யுடைய புட்பதந்த விருடியானவன் கண்டு
ணர்ந்து மேலே பரந்திருக்கின்ற மேருகிரியி
ல் பொறிப்ப அந்தநூலைக் கௌடபாத வி
ருடியானவன் உள்ளத்தில் தரித்துப் பின் இ
ந்தநூல் முழுதும் தகுதிபெற்ற சொல்லாகி
ய அமிர்த மென்று உட்கொள்ளும் படிக்கு
ச் சங்கராசாரியமுனிக்கு அருளிச்செய்ய அ
ந்தச் சங்கராசாரியமுனியாகிய மேகம்அரு
ள் சுரந்து உலகில் பிறப்பு இறப்பு முதலிய
துன்பங்களாகிய வெயிலினால் வாடும் உயி
ராகிய பயிர்கள் தழைப்ப வடமொழிக் கவி
யாகிய மாரியைச் சொரிந்தது என்றுசொ
ல்வர் நல்லறிவுடையோர். எ-று. ❀“பிறை
தவழு மெழுகேரூண்டப் பிறங்குகதிர் வெண்

கோட்டாந் - செநிகதிர்செய் தடங்குடுமிச்
 செம்பொன்மால் வராவாய்ப்ப - மறைபுகழு
 ன் சவுந்தரிய லகரியினை வகுத்தெழுதும், வி
 றலசெழுமு வேழமுகன் வினாமலர்த்தா ளி
 ணைதொழுவாம,, என்று விநாயகனை இப்ப
 னுவலை மேருகிரியில் எழுதினான் என்பாரும்
 உளர். இவர்வடநூலால் புட்பதந்தவிருடி ள
 முதினென்பது உடன்பட்டு இவ்வாறு கூ
 றினார்.—உயிர் என்றது-மக்களை.—அந்த எ
 ன்பது விரித்தல் விகாரம். மருஉமொழியெ
 னினும், அமையம். “அந்தநான் முகனையுந்தி
 யுத்தோன்,, என்றார் பிறரும்.—இதனுள்-சி
 றப்பித்து உருவகஞ்செய்தமையால், சிறப்பு
 ருவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இ
 து முன் இப்பனுவலை வடமொழியால் செய்
 தவரை வியந்து கூறியது.] (ச)

(எழுசீர்க்கழிநெடி லாகிரியவிருத்தம்.)

இன்ன தன்மைய நூலினைக்கவி ராச ரா
 சவ ரோதய—மன்ன னம்பிர மாத ராயன்வ
 டித்த ரும்பொருள் கூறவே—கன்ன லஞ்சி
 லை வேளெ னுங்கவி ராச பண்டிதன் வீரா
 யான்—சொன்ன யம்பெறு காவி யக்கவி
 சொல்ல வென்றுதொ டங்குவான்*

(இ-ள்.) கவிவேந்தர்க்கும் கவிவேந்தராயிருப்பார் வணங்க வரத்தினால் உதயஞ்செய்த கவிவேந்தனாகிய நம்முடைய பிரமாதராயனென்னும் பெயரையுடையான் மேற்கூறப்பட்ட தன்மையையுடைய வடநூலின் எழுத்துச் சொல்லுதற்கு அரிய பொருள்கள் எல்லாம் வடித்துக் கூற, வடிவினால் அழகிய கருப்புச்சிலையையுடைய வேளென்று சொல்லப்படும் கவிராச பண்டிதனென்னும் சிறப்புப்பெயரை யுடையான் வீரையென்னும் ஊரையுடையான் நயம் பெற்ற சொல்லால் தொடுக்கப்பட்ட காவியத்துக்கு உரித்தாகிய தமிழ்க்கவிதையைச் சொல்ல வேண்டுமென்று ஆரம்பிப்பான். எ-று. ✽ வடமொழிச்சந்தியாகலால், ரகாரம் மொழிக்கு முதலாயிற்று. [இது இத்தமிழ் கூறினார் இன்னொன்று பாயிரம் கூறுதற்கு உரியார் கூறியது.] (10)

வடமொழியெ னும்பழைய விரிகடல்பி
றந்திறைவர் மனையிடையி ருந்து சினைமே—
லிடமொடுத வழ்ந்து தன திடுபெயர்ச வந்
தரிய லகரியென நின்று வளர்மா—தடலர
சு முன்பினுள பலமதப்ர பந்தமெனு மடு

பகை து ரந்தென் மணிநா—நடமிடுபெ ரு
 ங்கவிதை மதகரியொ டும்புவியை நகரிவல
 ம் வந்த திதுவே..... * *

(இ-ள்.) வடமொழியாகிய பழைய விரி
 ந்த கடலினிடத்துப் பிறந்து, சிவனுடைய
 மனையாகிய கைலாயத்தில் எழுதப்பட்ட டிரு
 ந்து, பின்பு அவனுடைய வில்லாகிய மேரு
 வின்மேல் விரியோடு தவழ்ந்து, தனது இயி
 பெயர் சொந்தரிய லகரியென்று சொல்ல
 நீன்று, வளர்ந்த அழகையுடைய தேவியாகி
 ய வெற்றியரசு முன்பாக உலகத்தில் உள்ள
 பலமதங்களுடைய பிரபந்தமென்னும் அநி
 தற்கு உரிய பகையைத் துரந்து, அழகையு
 டைய எனது நாவில் நடிக்கின்ற பெரிய க
 விதையாகிய மதயானைமேல் ஏறி, இப்புவி
 யை நகரியாக வலம்பந்தது இச்சரித்திரம்.
 எ-று. ❀ மானு-பண்பாகுபெயர்.—தேவி
 யுடைய சரித்திரம் கருத்தா ஆதலின் அதற்
 கு ஏற்ற உருவகஞ்செய்யக் கருதினமையா
 ல், என்மணிநா நடமிடு பெருங்கவிதைம்தக
 ரி என்றது தன்னைப்புகழ்தல் அன்றென்க.
 “பூமலி யசோகின் புனைநிழ லமர்ந்த- நான்
 முகற் றொழுதுநன் கியம்புவ னெழுத்தே,

என்றார் பிறரும்.—பிரபந்தம் என வடமொழி தமிழ்மொழியாகத் துரியாது கூறியது முடுகுசந்தம் தோக்கி. “சகீரவா எத்திளம் பேடைகா ணூகாள்,, என்றார் மேலே”ரும்.—இங்கே இந்நூலுக்குப் பெயர் செளந்தரிய லகரியென்று சொல்லப்பட்ட தாயினும், சிவமென்னும் கவிமுதல் நீநந்துமென்னும் கவியளவும் தேவியின் இன்பப்பெருக்கைச் சொல்லுதலால்-ஆனந்த லகரியென்றும், அட்பால் அவ ளழகின் பெருக்கைச் சொல்லுதலால்-சௌந்தரிய லகரியென்றும், மெய்ந்குமென்றறிக. லகரி என்பது பெருக்கு. இதனால்-பிறந்து இருந்து தவழ்ந்து நின்ற பகைதூந்து மதகரிமேலேறி வலம்வந்தது என்பதனால்-தொழில் பற்றியதன்மை என்னும் அலங்காரமும், ஒன்றை உருவகித்தும் ஒன்றை உருவகியாமலும் உரைத்தமையால்-வியனிலையருவகம் என்னும் அலங்காரமும், காண்க. [இது தேவியுடைய சரித்திரத்தின் திறம் கூறியது.] (க)

பாயிரமுற்றிற்று.

ஆனந்தலகரி.

(எழுசீர்க்சுழிநெடிவாசிரியவிருத்தம்.)

சிவமெ னும்பொருளு மாதி சத்தியொ
டு சேரி னெத்தொழிலும் வல்லதா— டிவள்
பிரிந்திடினி யங்கு தற்குமரி தரிதெ னும
றையி னாக்குமா—னவபெ ரும்புன மெவ்
வகைத்தொழின டத்தி யாவரும்வ ழுத்து
தா— எவனி யின்கொரு தவமி லார்பணி
யலாவ தோபரவ லாவதோ... * *

(இ-ள்.) சிவமென்று சொல்லப்படும் மெ
ய்ப்பொருளும்-ஆதிசத்தியொடு சேரில், எத்
தொழிலும் நடத்த வல்லதாம். இச்சத்தி பி
ரிந்திடிவ் அப்பொருள் அசைதற்கும் அரிய
து அரியது என்று வேதங்கள் முழங்காநிற்
கும். ஆதலால், ஒன்பது வியூகமாக இருக்கி
ன்ற பெரிய புவனத்தைப் படைத்தல் காத்
தல் அழித்தல் முதலாய எவ்வகைப்பட்ட
தொழிலையும் நடத்துகின்ற யாவரும் துதி
க்கும் அவளுடைய பாதத்தை இவ்வகிணி
டத்து அனைகந்தவம் செய்தவர்களன்றி ஒ
ருதவமும் செய்யாதவர்கள் மெய்யினால் வ
ணங்கக்கூடுமோ. வாக்கினால் புகழ்தல் செய்
யக் கூடுமோ. கூடாது. எ-று. இத்தொல்
அவளை உன்றி எவ்வகைப்பட்ட உயிர்க்கு

ம் ஓர்செயல் இல்லை என்பது பெற்றும்.—
சந்திரகிரணமும் சந்திரகாந்தமும் சேரும்
பொழுது நீர் தோன்றியும்-பிரியும்பொழு
து நீர் ஒழிந்தும்-இருப்பதுபோல, மெய்ப்
பொருள் சத்தியோபி சேரில் உலகத்தைப்
படைத்தல் முதலாகிய தொழில்கள் உளவா
யும்-பிரியில் அப்பொருள் அசைவின்றி இரு
ப்பதினால் அத்தொழில்கள் இலவாயும்- இரு
க்கும், ஆதலால் இவ்வாறு கூறினார். வாமகே
சுரதந்திரத்தில் சத்திகோணம் ஐந்துடனே
சியகோணம் நாலும் கூடுவது முத்தொழி
லும் உண்டாதற்குக் காரணம் என்று சொல்
லப்பட்டிருப்பதினாலும், இப்பொருள் கொ
ள்க. ஆண் பெண் கூடி உலகத்தில் தொழில்
நடப்பதற்கும் இதவே காரணம்.— எத்
தொழிலும் வல்லவாம் என்பது பாடமாயி
ன், பன்மை மெய்ப்பொருள்மேல் ஏறாது.
தொழில்மேல் ஏற்றினும், இயங்குதற்கு ம
ரிதரிது என்பதனாலும் - உம்மைகளினாலும்
இதற்கு முற்பனுவலாகிய கிரந்தப் பொரு
ட்கு. மாறுபடுதலாலும்-பொருந்தாது என்
பதுநோக்கி, அது பாடம் அன்றென்க.—
நவ விபூகமான-காலவிபூகம், குலவிபூகம்,
நாமவிபூகம், ஞானவிபூகம், சித்தவிபூகம்,

நாதவியூகம், விந்து வியூகம், கலாவியூகம், சிவவியூகம், என இவை. இவற்றுள் நிமிடம் முதல் கற்ப மளவும் காலவியூகம். ஆதலால், சூரிய சந்திராதிர்கள் எல்லாம் அடங்கின. அவ்வாறு நவவியூகங்களுள்ளும் உலகமெல்லாம் அடங்கும்.—வியூகம்-கூட்டம்.—ஆல்-அசை.—பொருளும் என்பதன் உம்மை-உயர்வுசிறப்பு.—இயங்குதற்கும் என்பதன் உம்மை-இழிவுசிறப்பு.—எத்தொழிலும் யாவரும் என்பவற்றின் உம்மைகள் - முற்றும்மை. ஓகாரங்கள் இரண்டும்-எதிர்மறை. [இது சத்தியையன்றிச் சிவத்துக்கு ஓர்செயல் இல்லை எனக் கூறியது.] (க)

பாத தாமரையி னுண்டு கட்பரம வனுவி னிற்பலவி யற்றினால்—வேத நான்முகன் விதிக்க வேறுபடு விரிதலைப்புவன மடையமன்—முத ராவடி வெடுத்த னந்தமுது கணப னாடவி பரிப்பமே—ஓத ஓர் பொடிபடுத்தி நிறனியி னுமு னாத்தெனவள் பான்மையே..... *

(இ-ள்.) தேவியுடைய பாதார விந்தத்தில்த் பொருந்திய நுண்ணிய துகளாகிய பரமாணுவைக்கொண்டு பலவகை இயற்றுக்க

ளினால் வேதங்களை யுடைய நான்முகன் வே
 றுபட்டிருக்கின்ற விளிந்த இடத்தை யுடைய
 புவனம் அடங்கலும் படைக்க; அப்புவனங்
 கள் யாவையும் திரு மாலானவன் பெரிய பா
 ம்பின் வடிவு எரித்து அனைகம் பெரிய ப
 டக் கூட்டமாகிய அடவிபினால் தாங்க, அத
 ற்குமேல் உருத்திரனாவர் அவற்றைப் பொ
 டிபறித்து விபூசியாக மெய்யில் பூசிக்கொள்
 றுவாரொனின், நாம் உடைத்ததினால் அவள்
 சரித்திரம் யாது அடங்கிற்று. ஆதலால் அட
 ங்காது. எ-று. ✽ இதனால் அவள் பாதா
 விந்தத்தையே கருதுதல் வேண்டும் என்ப
 து பெற்றும்.—அனந்தம் என்பது பன்மை
 ப்பட நின்றது.—அணுவினால் புவனங்கள்
 விதிக்கப்பட்டன என்றே ஆகமங்கள் துணி
 ந்தன்.—ஆலம் வித்தினால் பெரிய ஆலமரம்
 உண்டாக்குவதுபோல அணுக்களினால் புவ
 னங்களை நான்முகன் உண்டாக்குவன்.—ஒ
 ருலகத்தின்கண் உள்ள உயிர்கள் ஒருலகத்தி
 ன்கண் இன்மையானும், உணவு முதலாயி
 ன வேறுபட்டமையானும், இடம் வேறுப
 ட்டமையானும், வேறுபடு புவனம் என்று
 ம், காக்குந் தொழிலுடையவன் திருமால்
 ஆதலால், மாண்முதராவடி வெடுத்தனந்த

முதுகணபனாடவி பரிப்ப என்றும், கூறியார். [இது தேவியுடைய பாததாளியே முத்தொழிற்கும் காரணம் எனக் கூறியது.]

அறிவி லர்க்கிதய திமிர மீருமள வற்ற வா தவ ரளப்பிலா—வெறிக திர்ப்பரபை குழைத்தி னைத்தைய தீவி யாமளை நினைப்பிலார்—செறிம திக்கிணரி னொழுகு தேனருவி தெறுக லிக்கருண் மணிக்குழாம்—பிறவி மைக்கடல் விழாதெ டுப்பதொரு பெருவ ராகவெண் மருப்போ *

இ-ள். யாமளையானவள் - அறிவில்லாதவர்க்கு அவருடைய நெஞ்சத்திலே உள்ள அந்தகாரத்தை அறுக்கின்ற அனேகஞ் சூரியருடைய எண்ணிறந்த எறிக்கின்ற கதிரினுடைய காந்திகளை ஒன்றுபடக் குழைத்துச் செய்ததுபோன்ற தீபமாய் விளங்காநிற்கிறாள். தாமதகுணத்துடனே கூடியிருக்கின்றவருடைய மடிக்கும் உள்ளத்துக்குப் பூங்கொத்திலே நின்று ஒழுகும் தேன்பெருக்காய் இருக்கிறாள். ஒருவரை நெருக்கும் வறுமைக்கு அவ்வறுமைதீர விரும்பியவைகள் எல்லாம் கொடுக்கும் சிந்தாமணிக் கூட்டமாய் இருக்கிறாள். ஒருவரைப் பிறவியாகிய இருட்கு

டலினிடத்து விழாது எடுப்பதற்குத் திரு
 மால் அவதாரஞ்செய்த ஒப்பற்ற பெரிய வ
 ராகத்தினுடைய வெள்ளிய கோடாக இருக்
 கிருள். எ-று. * இதனால் அவனையன்றி ஒ
 ரீநன்மை அடைவதில்லை என்பது பெற்றா
 ம்.—தாமதகுணத்தினுடனே கூடி இவனை
 நினைபா திருக்கின்றவர்களை ஆட்கொள்ள
 வேண்டி அவர்கள் உள்ளத்துக்குப் பூங்கொ
 த்திலேநின்று ஒழுகும் தேன்பெருக்காய் இ
 ருக்கின்ற படியினாலே-நினைப்பிலார் செநி
 மதிக்கினரி னொழுகுதேனருவி என்றும்,
 ஒருகாலத்தில் பூமி கடலுள் தாழ்ந்து போ
 தலினால் திருமால் பன்றியினுருவம் எடுத்
 துத் தன்னுடைய கொம்பினால் அதனை ஏந்
 தி நிறுத்தினது போலப் பிறவியாகிய கட
 லின் நின்றும் கரையேற்றுதற்கு-பெருவ
 ராக வெண்மருப்பு எல்லும், உருவகஞ்செ
 ய்தார்.—தீவு-மண்டலம்.—ஆரோ-அசை.—
 இதனால்-யாமனை என்னும் ஒருபொருளைப்
 பலபொருளாக உருவகஞ் செய்தமையால்-
 அந்புத வருவகமும், அவ்வொரு பொருளை
 ப் பலவிடத்தும் நின்ற சொற்களோடு டொ
 ருந்திப் பொருள்தர உரைத்தமையால்-தீவ
 கமும், தோன்றவே, அந்புத வருவக தீவகம்

என்னும் உலங்காரம் காண்க. [இது நன்மைகளெல்லாம் தருவதற்குத் தேவியே காரணம் எனக் கூறியது.] (ங.)

தேவெனப்புசுழ வதினி மிர்த்துநிகர் செப்பு வாரபய வரதமாம்—பாவ கத்தபினய யத்தொடுந்ற்கை' பரப்பி யென்பய மொறுக்குமே—பாவ ருக்குமஃ தரிது தின்பத மிரப்ப யாவையு மளிக்ருமான்—மூவ ருக்குமொரு தாவ ரப்பொருளென் மூலமே தழையு ஞாலமே.....*

இ-ள். அயன் அரி அரண் என்னும் மூவருக்கும் உற்பவிக்கும் காரணப் பொருளென்று சொல்லப்பட்ட வேரானது வளரும் ஓர் பூமியானவளே. உன்னையல்லாத தெய்வங்களையும் தெய்வமென்று புசுழ அதனால் இறுமாந்து உனக்குத் தாமும் நிகரென்று சொல்லும் அத்தெய்வங்களுடைய அபயமும் வரதமுமாகிய பாவகத்தினால் அபிநயத்தோடு உற்ற கைகளானவை-அவ்வாறு விரித்து யாது பயத்தைப் போக்கும். உன்னையல்லாத யாவார்க்கும் பயத்தைப் போக்குதற்கு அரிது. அவை அப்படியாக, நின்னுடைய பாதங்களே-ஒருவரால் இரக்கப்படுவன யாவை

யும் கொடுக்கும். எ-று. ✽ இதனாலும் உ
 ன்ணையன்றி ஓர் நன்மை அடைவது இல்லை எ
 ன்பது பெற்றும்.— நிகர்செப்புவா ருடைய
 கை எனக்கூட்டிக.—பயம் என்றது-அபய
 வரதத்துக்கு ஏற்பப்-பகையினால் வரும் அ
 ச்சமும், வறுமையினால் வரும் அச்சமும்,
 ஆம்.—இரப்பு என்றது-பகையினால் வரும்
 இரப்பும், வறுமையினால் வரும் இரப்பும்,
 ஆம்.—உற்பவிக்கும் காரணப் பொருள்
 என்று சொல்லப்பட்ட வேள் - முக்குணங்க
 ள். அது வளரும் ஓர் பூமியானவள் என்க.—
 ஏகாரம்-பிரிநிலை.—தாவரப்பொரு ளின்மு
 லமே தழையுநூலமே என்று பாடமாயி
 ன், உற்பவிக்கும் காரணப்பொருளி னுடைய
 வேரானவளே பிரிந்திருக்கும் உலகின்வ
 டுவாய் இருக்கின்றவளே எனப் பொருளு
 னாக்க.—ஆல்-அசை.—[இது தேவியுடைய
 யபாதமே இச்சித்ததெல்லாம் கொடுக்கும்
 எனக்கூறியது.] (ச)

தொடுக ரச்சிலைதொ டப்பொ ருமலர் சு
 ருப்பு நாணிடுவ தைந்துகோ—லடுப டைத்
 தலைவ னார்வ சந்தமலை தென்ற றேருருவ ம
 ருவமா—பூடுகு கொற்றமத னெருவ னிப்

புவன முற்றும் வெற்றிகொள முடிவிலா—
 நெடும லர்க்கணரூள் சிந்தி எரித்தனைகொ
 னீலி யேகரக பாலியே *

இ-ள். நீலநிறத்தை உடையவளே. கரத்தி
 லே கபாலத்தை உடையவளே. அம்பு தொ
 டுக்குங் கையிற் பிடித்த வில்லான து-கையி
 னால் தொடுதற்கும் பொறுத மலர். அதற்கு
 வண்டே-நாண். எய்வதும்-ஐந்தம்பே. அறி
 ற்தொழிலை யுடைய படைத்தலைவ னானவர்
 வசந்தகாலம். போரிற் செலுத்துகின்ற தே
 ர்-மெல்ல இயங்குகின்ற தென்றற்காற்று. உ
 ருவமும் - சருவமே. இவ் வறுப்புக்களையு
 டைய யாவரையும் முடுகுகின்ற வீரத்தை
 ப்பொருந்திய காமனும்-வேரூர் துணையி
 ல்லாத ஒருவனே. இப்படி நொய்வாயி
 ருக்கின்றவன் இப்புவன முழுதும் வெற்றி
 கொள்ளும் படிக்கு, நெடிய மலர் போலுங்
 கண்ணினின்று ஒழியாத அருளிற் சிந்தி அ
 வனுக்குக் கொடுத்தனையோ எனக்கு அறிய
 ப்படுவதாய் இருக்கவில்லை. நீ சொல்வாயா
 க. எ-று. இதனால் நின்னருளன்றி ஒரு
 வர்க்கும் உலி இல்லை என்பது பெற்றாம்.—
 நீ சொல்வாயாக என்பது எஞ்சிநின்றது.—

சுருப்புச் சிலை மளறயப் பூமாலை சுதீறி யிரு
 க்கப் பரிதலால், ஒற்றுமை நயம் பற்றி-மல
 ர் சிலை எனப் பட்டது.--விகாரத்தால் சுரு
 ம்பு சுருப்பு எனவாயிற்று.--“உருவக வு
 மையிற் றிணைசின முதல்கள் - பிறழ்தலும்
 பிறவும் பேணினர் கொளலே, என்பது கொ
 ண்டி படைத் தலைவனார் என்னும் உயர்திணை
 ப்பெயர் வசந்தகாலம் என அஃநிணைப் பெ
 யராயிற்று.--ஐந்தம்பாவன - தாமரை-சூத
 ம்-அசோகம்-முல்லை-நீலம் - இவை.--கொ
 ல்-ஐயம்.--அருளில் சிறிது அளித்தனை ஆக
 லால் உனது பெருமையே பெருமை என்று
 பொருளுரைத்து - கொல் என்பதனை அசை
 யாச்சினும், பொருந்தும்.-- ஒருவனுக்குக்
 கேறிதானே ஆக்கம் என்றாற்போல அருவந்
 தானே உருவம் என்றார்.-- “குணந்தொழி
 ன் முதலிய குறைபடு தன்மையின்-மேம்ப
 டவொருபொருள் விளம்புதல் விசேடம்,,”
 என்பது கொண்டு மதன் என்னும் ஒருபொ
 ருள் உறுப்புகளினால் குறைபட்டும் அப்
 பொருள் மேம்படுவதாக உரைத்தமையால்,
 இதனுள்-உறுப்புக்குற்ற விசேடம் என்ன
 ம் அலங்காரம் காண்க. “யானே யிரதம்-பரி
 யா விரையயில்லைத்-தானு மனங்கல் றனுக்க

ரும்பு-தேனார் - மலரம்பா வென்று வடுப்ப
 மீத்தான் மார-னூலகங்கண் மூன்று மொரு
 ங்கு, இஃது அவ்வலங்காரத்துக்குப் பிறர்
 காட்டிய பாட்டு. இதனும்; அறிக. [இது
 தேவியருளின் செய்கை கூறியது.] (ரு)

மாயன் வணங்கியுன் மால்வடி. வங்கொள
 வாடு மரன்றுயர் போதாதோ—தூய மத
 ன்றொழ வண்ணவடி உம்புணர் தோகைகண்
 வண்டயி றேனேபோன்—மேய வழங்குமு
 றுபம தென்சொல மேலிது கண்டவர் வா
 ழ்வாரோ—நீயதி ரஞ்சகி மோசன வஞ்சகி
 நீசெய்வ தொன்றல மாதாவே—... * . . . *

(இ-ள்.) தாயே. திருமாலானவன்-உன்னை
 ப் பூசித்து வணங்கிய வதனால்-பண்டு மயக்
 கத்தைச் செய்யும் உன்னுடைய பெண்வடி
 வைக் கொள்ள, அப்பொழுது சிவன் வாடுந்
 தூயரம் அமையாதோ. தூய்மையுடைய கா
 மனானவன் உன்னைப் பூசித்துத் தொழ, அவ
 னுக்கு ஆண்வடிவத்தினுள் அவனோடு புண
 ரும் இரத்புடைய கண்களான வணிகள் உ
 ண்கின்ற பூந்தேன்போல உண்ணும் படிக்கு
 நீ அப்பொழுது கொடுக்கின்ற அழகின் பெ

ருமையை எவ்வாறு உரைப்பீபன். சிவனும்
 இரதியும் இவ்வாறாயினர் என்றால், இவரன்றி
 இவ்விருவகை வடிவைபுங் கண்டவர்கள் உயி
 ருடன் இருந்து வாழ்வாரோ. ஆகலால் நீ
 மிகவும் பிரியம் பண்ணுகின்றவள். மோக
 னத்தினாலே வஞ்சிக்கின்றவள். நீ செய்வது
 ஒரு செயலல்ல. எவ்வாறு. இதனால்
 உண்ணப் பூசித்தவர்கள் அடையப்படாத வ
 ரமெல்லாம் அடையலாம் என்பது பெற்றா
 ம்.—செய என்னும் வினை எச்சத்தைத் த
 ன்மையொருமை வினைமுற்றாக்குக — பூவி
 ல்லும்-பூவம்பும் - சைத்தியம் செளரப்பிய
 ம் மாந்தியம் என்கின்ற முக்குணங்களோடு
 கூடிவருகின்ற தென்றற்றேரும் - அமுதகிர
 ணங்களையுடைய திங்கட்குடையும்-பூஞ்சோ
 லையாகிய பாசறையும்- உடையவ னுதலால்-
 தூயமதன் என்றும், சிவனால் வரம்பெற்ற ஓ
 ரிநடி அச்சிவனைக் கொல்லக் கருதிச் செல்
 லும்பொழுது திருமாலானவன் தேவியுடைய
 வடிவை எடுத்தது அவ்விருடியை வஞ்சித்
 துக் கொன்றான் அதனை அறிந்து அவ்வடி
 வைக் காட்டுவாயாக என்று சிவன் அத்திரு
 மாலைக் கண்டு சொல்ல, மீண்டுந் தேவியி
 னுடைய வடிவங்கொண்ட படியினால் சி

வன் விரகத்தை யடைந்தான் என்பது முந்
கதை யாகலால்; வாடுமரன் றுயர்போதா
தோ என்றும், கூற்றார்.—மேய்தல் - உண்
ணுதல்.—அது என்பது - பஞ்சிப்பொருள்
விசுதி.—ஓகாரங்கள் இரண்டும்-எதிர்மறை.
இதனால்- உருவத்திற்குத் தேனையும் கண்ணி
ற்கு வண்டையும் உவமையாக்கிய வதனா
ம்- வண்டு உண்பதைக் கண் உண்பதற்கு உ
வமையாக்கிய வதனாணும் - பண்புந்தொழி
லும் பற்றிய வுவமை என்னும் அலங்காரமு
ம், மோகனவஞ்சகி என்று இகழ்வதுபோ
லப் புகழ்ந்தமையால்-புகழாப் புகழ்ச்சி ய
லங்காரமும், காண்க. [இது தேவியை வந்தி
த்துப் பெற்றோர் பயன் கூறியது.] (சு)

மேகலை பொங்க மதாசல சும்ப மென
முலை கண்டிடை சோராநீர்—மாகவ ளங்கெ
ழு நாணிறை யம்புலி வாண்முக மம்புலி
லேடார்போ—தேகநெடுங்கழை பாசமொ
டங்குச மேர்பெற வந்தருள் காபாலி—நீ
கம லந்திகழ் தாள்வரு டென்றர னீர்மையி
ன் விஞ்சிய கோமாதே.....*

(இ-ள்.) கபாலத்தையுடையவளே! அரன
து நீர்மையினும் மிகுந்த ஒளியையுடைய
(சு)

மாதே ! கமலம்போல் விளங்குகின்ற என்னு
 டைய தாள்சுளை அடிமைத்தொழிலை உடை
 யானென்னும் உரிமைபால் நீ வருமி என்று,
 என்முன் - மத்ததை யுடைய யானையினது
 மத்தகந்தானே என்று முலையைக்கருதி அ
 ச்சமுற்று மருங்கு நுடங்க அதன்மேல் கி
 டக்கின்ற மேகலை அசைய நீருண்ட மேகங்
 கள் வளம்பொருந்துகின்ற நாளில் பதினா
 று கலையும் நிறைந்த அம்புலிபோலும் ஒளி
 பொருந்திய முகத்தோடு கூடி இதழ்பொ
 ருந்திய பூவம்பும் ஒப்பற்ற நெடிய கருப்
 புவில்லும் பாசமும் அங்குசமும் நாலுகை
 யினிடத்தும் அழகுபெற-வந்தருள்வாயாக.
 எ-று. ❀ இதனால் நீ என்முன் வரின் எல்
 லா இன்பங்களையும் அடைவேன் என்பது
 பெற்றும்.—கோமாது என்பதற்குத் தெய்
 வமகளிர்க்கெல்லாம் இராச மாதே என்று
 பொருள் உரைப்பினும், அடையும்.— என்
 னுடைய தானே வருமி என்று என்முன் உவ்
 வண்ணம் வந்தருள் எனக் கூட்டுக.—மத்த
 தையுடைய அசலம் எனவே, யானே என்ப
 தாயிற்று.—“சொற்றிளி யினும் பொரு டிளி
 யா வினைக்குறை.,, என்பது கொண்டு சோ
 ரா என்னும் வினை யெச்சத்தைச் சோர ன

னக் கொள்க.— நீர்மாகவளங்கெழுநாணி
 றையம்புலி என்றது சரற்காலத்துச் சந்தி
 ரணை. அஃது ஒளி விளங்கி இருக்கும்.— அம்
 பும் வில்லும் பாசமும் அங்குசமும் சொ
 ல்லவே, நாலு கைகள் என்பது-வருவிக்கப்
 பட்டது.—இதனுள் அம்பும் வில்லும் நிர
 லே நிறுத்தி-முறையே போது கழை என
 ப் பொருள் கொண்டமைபால், நிரனிறை
 என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது தேவி
 யை நோக்கி என்முன் வந்தருள் எனக்
 கூறியது.] (௭)

ஆரமு தின்கடல் வேலி செழுந்தரு வா
 ய்மணி பம்பிய தீஆடே—பார கடம்படர்
 கானி லருங்கொடை பாய்மணி மண்டப வீ
 டுடே—கோர சிவன்பர மேசனுன் மஞ்ச
 மொர் கூர்பரி யங்கமெ ஞமேலே—சீரட
 ரும்பர ஞான முறுங்களி தேவ ரருந்துவர்
 பூமாதே*

இ-ள். ஆயிரம் இதழையுடைய தாமரை
 ப்பூவிலே இருக்கின்ற மாதே. அரிய அமுதத்
 தனை யுடைய கடலின் நடுவே செழுமையை
 யுடைய கற்பகதருக் கூட்டங்கள்-வேலிபாச,
 அதன் நடுவே மணிகள் நெருங்கிய ஓர் தீப

ம். அதன் நடுவே பருத்த அனையை யுடைய கடப்ப மரங்கள் செறிந்த வனம். அதன் நடுவே அரிய கொடையை யுடைய கிரணங்கள் பத்தி பாய்கின்ற சிந்தாமணிகளால் செய்ததோர் மண்டபமாகிய வீடு. அதன் நடுவே கோரத்தை யுடைய சிவனானவன் மேற்கவித்திருக்கின்ற உனது மஞ்சம். அதன் நடுவே பரமேசுரனானவன் உனது கட்டிலென்று அதன் மேலே மேற்பட்ட ஞானத்தினால் நீ யோகநித்திரையாக இன்புருநின்ற செல்வம் செறியும் மகிழ்ச்சியை அரிய தவத்தை யுடையவர் அனுபவிப்பர்-எ-று.

❁ இதனால் இவ்வாறு உணரப்பெறும் உவகை என்பது பெற்றும் — இதனால் செல்வத்தின் உயர்ச்சியை மிகுத்துச் சொன்னமையால்-உதாத்தம் என்னும் அலங்காரமும், நிரலே நிறுத்திப் பொருள் கொண்டமையால்-நிரலிறை என்னும் அலங்காரமும், காண்க. [இது தேவி யோக நித்திரை கொள்ளுந்தானம் கூறியது.] (அ)

(எண்சீர்க்கழிநெடி. லாசிரியீவிருத்தம்)

மூலமணி பூரகத்தோ டிலிக்க மாப்பு முதுகளம்விற்புருவநடு மொழிவ தாறு—ஞாலமுமென் புனலுமனற் பிழம்புங் காலு நா

தமுறு பெருவெளியு மனமுமாக—மேலணு
கிக் குளபதத்தைப் பின்னிட்டப்பான் மெ
ன் கமலத் தாயிரந்தோட் டருணபீடத்—
தாலவிடம் பருகியதன் மகிழ்நரோடு மா
னந்தமுறும் பொருளை யறிய லாமே.....*

இ-ள். மூலாதாரமும் மணிபூரகமும் இ
லிங்கத்தானமாகிய சுவாதிட்டானமும் மார்
பிடமாகிய அனுகதமும் பெருமையை யு
டைய கழுத்தாகிய விசுத்தியும் விற்போன்ற
புருவநடுவாகிய ஆக்கினையும் என மொழிய
ப்படுவதான ஆறாதாரமும் - முறையே பூமி
யும் மெல்லிய புனலும் அனற்செறிவும் கா
ற்றும் ஓசையுற்றிருக்கின்ற பெரிய ஆகாய
மும் மனமுமாய் இருக்க, அப்படியிருக்கி
ன்ற ஆறாதாரங்களை மூலாதாரத்திலும் இரு
ந்து பேதித்து மேற்சென்று இவற்றைப் பி
ன்னிட்டு ஆறாதாரத்துக்கு மேலாய் இருக்கி
ன்ற ஆயிரமிதழை யுடைய மெல்லிய கமல
மாகிய சிவந்த பீடத்திலே பாம்பின் விடத்
தை உண்ட தன்னுடைய கணவராகிய சதா
சிவனானவருடனே கூடி மகிழ்ச்சியைப் பெ
றும் பொருளாகிய குண்டலிசத்தியை அவ்
விடத்திலே யோகத்தினால்-அறியலாம்-எ-று.

❀ இதனால் அதனை அறிவதே வீடு என்பது பெற்றாம்.—ஆலம்- ஆகுவிபயர்.—தாமரைக்கிழங்கு போன்றிருக்கும் மூலாதாரத்தைப் பற்றிப் புழையேட்டு பொருந்திய இடைபிங்கலை சுழுமுனை என மூன்று நாடி எழுந்து நிற்கும். அவற்றுள் இடையும் பிங்கலைபும்-நாசி யிருபக்கமார்க வந்து நிற்கும். சுழுமுனை - ஆறாதாரமாகிய ஆறுகமலத்தையும் கோத்துக்கொண்டு அவற்றின் மேல் ஆயிர விதழ்க் கமலத்தை நுனியிலே கொண்டு நிற்கும். அச்சுழுமுனை நாடியினூடே அனைகங் காந்திகளுடனே பாம்பின் வடிவாய் இருக்கின்ற குண்டலிசத்தி உடலை வளைத்து மூலாதாரத்தின்மேலே படத்தை வைத்துக் கொண்டு யோக நித்திரைசெய்யும். அதனால் இம்மூன்று நாடியையும் மலமூத்திரங்கள் அன்னம் முதலானவை வாயுவைப் பூரிக்கவொட்டாமல் நெருக்காதபடிக்கு அவற்றை நீங்கச்செய்து வாயுவைப் பூரித்தால் ஒடுங்கிய நாடி தாமரைநாளம்போல நிற்கும். இப்படிச் செய்துவரும் யோகப்பயிற்சியால் அபானத்துவார வழி காற்றுச் செல்லாமல் இடக்காற் குதியைக் குதத்தில் உடன்றி வலக்காற் குதியை இலிங்கத்தானத்

தில் ஊன்றி ஆதனமாக இருந்து இடை பி
 ங்கலை என்னும் நாசித்துவாரம் இரண்டினு
 ள் ஒன்றை அடைத்து ஒரு தவாரத்தால்
 வாயுவைப் பூரகஞ்செய்யுமளவில் அதனிடை
 நிரம்பி மூலாதாரத்தை முட்டிப் பின்பு
 மற்ற நாடி வழியே செல்லும். அதுவும்
 நிரம்பப் பூரிக்குமளவில் அவ்வாயு மீண்டு
 மூலாதாரத்தை முட்டிச் சுழுமுனைநாடி வ
 ழியே செல்லும். அதுவும். நிரம்பப் பூரித்
 து அவ்வாயுவைக் சும்பிக்குமளவில், சுவாதி
 ட்டானத்தில் இருக்கின்ற அக்கினி முண்டு
 சுடர் விடும். அப்பொழுது மூலாதாரத்தி
 லே தலை வைத்துக்கொண்டு இருக்கின்ற கு
 ண்டலி சத்தி அவ் வெப்பத்தினாலே மேல்
 நோக்கிச் சுழுமுனைநாடியின் வழியே ஆளு
 தாரத்தையும் கடந்து ஆயிர மிதழையடை
 ய தாமரையில் இருக்கின்ற சதாசிவனுடனே
 சையோகமாம். அதனால் இவ்வாறு கூறினார்.
 இதற்குச் சகாயம் - வாயுவும், அக்கினியும்,
 ஆம். —பூதம் ஐந்தும் தன்யாத்திரை ஐந்
 தும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் கன்மேந்தி
 ரியம் ஐந்தும் மனமும் ஆகத் தத்துவம் இ
 ருபத்தொன்று. இவற்றோடு மாயை சுத்த
 வித்தை மகேசுரன் சதாசிவன் இவர்களைக்

கூட்ட, இருபத்தைந்தாம். இதனால் இருப
 த்தொரு தத்துவமும் மாயையுடனே பொ
 ருந்துகையினாலே, இவை பிரகிருதி என்ன
 ப்படும். மகேசுரன் எப்பாற்படுமெனில்,
 அவனும் மாயையுடனே, கூடுகையினாலே
 அவனையும் கூட்டி இருபத்துமூன்று தத்து
 வமும் பிரகிருதி எனவாம். மாயை யாது
 டனே கூடிற்று அவ்வளவும் பிரகிருதி என்
 று சொல்லப்படும். இருபத்து நாலாந் தத்
 துவமாகிய சுத்தவித்தை இருபத்தைந்தாந்
 தத்துவமாகிய சதாசிவனுடன் கூடிய கூட்
 டம்-இருபத்தாருந் தத்துவமாம். அதுவே
 பரமான்மா. சிவமெனும்பொருளுமாகி
 சத்தியொடுசேரி னெத்தொழிலும் வல்லதா
 மிவள்பிரிந்திடினியங்குதற்குமரிதரிதெ
 னுமறையினாக்கும் என்றதும் இது - தனி
 த்திருந்தால் காரியம் இல்லை. கூடியவதனாந்
 காரியம் உண்டு ஆனபடியினாலே, சுத்தவித்
 தையும் சதாசிவனும் கூடிய கூட்டந்தானே
 ஒரு தத்துவம் எனப்பட்டது. ஆதலால் அக்
 குண்டலி சத்தியாகிய சுத்தவித்தை சதாசிவ
 னுடனே புணரும் புணர்ச்சியை அறிவதே
 வீடாயிற்று.—குளபதம் என்பது - ஆறாநா
 ரம்—மூலாதாரம்- குதத்துக்கும் இலிங்கத்

துக்கும் நடு—மணிபுரகம்-உந்தியினிடம்—
மற்ற நாலாதாரத்தின் இடமும் இக்கவியி
லாவே அறியப்படும். — மூலாதாரத்தைச்
சொன்ன பின்பு சுவாதிட்டானத்தைச் சொ
ல்லாது மணிபுரகத்தைச் சொல்லிப் பின்பு
சுவாதிட்டானத்தைச் சொன்னது - தோன்
றுங் காரியமுறைமை பற்றி.—இததுள் நிர
னிறை என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது
குண்டலிசத்தி தான் இருக்குந் தானம் விட்
டுச் செல்லுமாறு கூறியது. (க)

(அறுசீர்க்கழிநெடிவாசிரியவிருத்தம்.)

தாளிணைக் கமல மூறித் தருமமிழ் துட
ல மழ்க்—மீளவப் பதங்கள் யாவும் விட்
டுமுற் பழைய மூலம்—வாளா வென்ன
வாகம் வளைத்துப் பணத்தி னேறி—நாளு
மைக் கயற்கண் கிஞ்சு ஞானவா னந்த பின்
னே *

இ-ள். சிரத்திலே ஆயிரம் இதழுடனே
கூடியிருக்கும் தாமரையின் நடுவ விற்றி
ருக்கின்ற ஞானமகிழ்ச்சியையுடைய மின்
போன்ற குண்டலிசத்தி - தன்னுடைய இர
ண்டிப் பாதகமலவ் வரினும் உள்ளிருந் து உள
நிப் புறப்படும் அமுதம் உள்ளண்ணத்தின்

(10)

வழியே நாறுணியைச் செலுத்திப் பருகுத
 லால் உடலிலே பரந்து எழுபத்தீராயிரம்நா
 டிகளையும் நனைப்ப, அதின் பின்பு கும்பி
 த்தவாயுவை ரோசிப்ப அதனால் மீண்டு அவ்
 விடங்களையெல்லாம் அடைவிலே விட்டுக்
 கீழ் இறங்கித் தான் முன் இருந்த பழைய
 மூலாதாரத்திலே ஒளியையுடைய பாம்பெ
 ன்ன உடல் வளைத்து மேற்கொண்டிருக்கி
 ன்ற படத்தை யுடையதாய் நாடோறும்
 மையை யுடைய கயல்போன்ற கண்ணினால்
 யோக நித்திரை செய்பாநிற்கும்-என்றவாறு
 ✽ இதனால் அப்படித் துஞ்சுஞ் சத்தியைக்
 காண்பதே காட்சி என்பது பெற்றும்.—
 இவ்வாறு உடம்பில் அமுதம் பரக்கும் பொ
 முது அளவிறந்த இன்பமும் அண்டத்திலே
 உள்ளவையும் அனைகங் காட்சியும் பிண்ட
 த்திலே தோன்றும்.—உலகத்தில் பாம்பு அ
 னையிற் புகுந்த பொழுது உடல் வளைத்து
 உடம்பின்மேல் படத்தை வைக்கும். அது
 பாம்புக்கு உள்ள தொழில். அது போலக்
 குண்டலிசத்தியும் உடல் வளைத்து உடம்பி
 ன்மேல் படம் வைக்கும்—குண்டலி யுடைய
 ய மகடீஉ வடிவையே நோக்கித் தானிணைக்
 கமலம் என்றும், கயற்கண் என்றும், கூறி

னார்.—சுகாரம் - ந ற்றசை. அன்றியும் மின்
னே என்பதனை விளியாக்கி மின்போன்றவ
ளே மேற்கூறிய குண்டலிசத்தி துஞ்சும் எ
ன்று பொருள் உரைப்பினும், பொருந்தும்.
இதனுள் தன்மை, என்னும் அலங்காரம் கா
ண்க. [இது குண்டலிசத்தி தான் இருக்குந்
தானத்தை மீண்டு' அடையுமாறு கூறியது.]

(எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்)

சிவகோண முற்பகர்வ தொருநாலு சத்
திநெறி செற்கோண மத்தொடொரு மருவு
கோ—ணவகோண முட்படுவ தெழுமு வி
ரட்டியொரு நவில்கோண முற்றதுவும் வல
யமா—யிவரா நிராத்ததள மிருநாலு மெ
ட்டிணையு மெழிலாய வட்டமொடு சதுர
மா—யுவமான மற்றதனி தனிமு வகைக்க
ணுமெ னுமைபாத முற்றசிறு வராகளே.

இ- ள். முன் சொல்லப்படுவதாகிய சிவ
கோணம் நான்கும் சத்திகோணம் ஐந்தும்
ஆகிய இவ்வொன்பது கோணத்தினுள்ளும்
உண்டாவது நாற்பத்து முக்கோணம். இப்ப
டி நாற்பத்து முக்கோணமாக உற்றதுவும் அ
தற்குமேல் வட்டமாக எழுதி நிராத்த எட்
டிதமும் அதற்குமேல் வட்டமாக எழுதி நி

னாத்த பதினாற்தமும் அதற்குமேல் அழகு
 பொருந்திய மூன்று வட்டத்தினிடமும் அ
 தற்குமேல் மூன்று சதுரத்தினிடமும் என்
 னுடைய உடைம பாதம் பொருந்திய இரோ
 கைகள். எ-று. ✠ இதனால் இவ்வீரோகைக
 ளை யுடைய சக்கரத்தைப் பூசிக்கவேண்டும்
 என்பது பெற்றாம்.—சத்திநெறி செறிக்கோ
 ண மத்தொடொரு மருவுகோண் என்பது-
 சத்தியினுடைய முறைமை பொருந்திய
 கோணம் அந்நான்குகோணத்துடன் கூடிய
 ஒருகோணமெனவாம். எனவே ஐந்து கோ
 ணம் எனவாயிற்று.—எழுமு விரட்டியொ
 ரு நவில்கோணம் என்பது - எழுமு விரட்டி
 யுடன் கூடப் புகல்கின்ற ஒருகோணம் என
 வாம். எனவே நாற்பத்து முக்கோணம் என
 வாயிற்று —வட்டமொடு சதுரமாயுவமான
 மற்றதனி தனிமு வகைக்கணும் என்பது-வ
 ட்டத்துடன் சதுரமாய் ஒப்பற்ற தனிதனிமு
 வகையி னிடமும் எனவாம்- எனவே மூன்
 று வட்டத்தினிடமும் மூன்று சதுரத்தினிட
 மும் எனவாயிற்று.—உலயமாய் என்பதனை
 இரண்டிடத்தும் கூட்டுக —கோண் - விவா
 ரம். “விண்பா லியோகெய்தி வீடுவர்,, என்
 றார் மேலோரும்.—உலயமாய் என்பதனால்

ஆய் என்னும் வினையெச்சத்தை ஆக எனக் கொள்க.—அது என்னுஞ் சட்டுட்டெயர் விகாரத்தால் அத்து என வரிந்தது. “இததை மெய்யெனக் கருதிநின்றீர்க்குடற் கழித்தலைப் படுவேணை,” என்றார் மேலாரும்.—சிவகோணம் நான்கும் கீழ்நேரத்தியும் சத்திகோணம் ஐந்தும் மேல்நேரத்தியும் தம்முள் புணரவே முக்கோணமும் அதனைச் சூழ்ந்த எண்கோணமும் எண்கோணத்தைச் சூழ்ந்த பதுங்கோணமும் பதுங்கோணத்தைச் சூழ்ந்த மற்றொரு பதுங்கோணமும் அவற்றைச் சூழ்ந்த பதுங்கோணமும் ஆக நார்பத்து முக்கோணம் ஆகின்றபடியினால் கௌளமசத்துக்குச் சிவகோணம் நான்கும் சத்திகோணம் ஐந்தும் என்பதனையே வேண்டி அவற்றால் வருங் கோணங்களைப் பதுகெனட்டு வன்மமும் இருபத்துநாலு சந்தியும் ஆகவே கொள்ளப்படுதலால் முற்பகர்வது என்றும், நவகோண முட்படுவது என்றும், கூற்றார் —சமயமதத்துக்கே நார்பத்து முக்கோணம் என வேண்டிவது —வன்மமாவது-முன்றினை சந்தித்தது. —சந்தியாவது-இரண்டினோகை சந்தித்தது.—நான்கு புறத்தும் வாயில் விட்ட

முன்று சதுரம் இட்டு அதன் நடுவே முன்று வட்டம் இட்டு அதன் நடுவே சூழப்பதினாறிதழ் இட்டு அதன் நடுவே சூழ எட்டிதழ் இட்டு அதன் நடுவே ஒருவட்டம் இட்டு அதன் நடுவே ஒன்பதிலோகை ஒன்றுக்கொன்று அளவு பெற எழுதித் துடைக்கும் இலோகை அளவு அறிந்து துடைக்க. துடைத்தபின் ஒன்பதிலோகையும் ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழம் வெள்ளி சனி இராகு கேது என ஒன்பது கோளில்பெயரும் முறையே பெறும். அவற்றுள்-ஞாயிற்றைச் சனியுடனும் திங்களைக் கேதுவுடனும் செவ்வாயை வட்டத்துடனும் புதனை இராகுவுடனும் கேதுவைப் புதனுடனும் இராகுவை ஞாயிற்றுடனும் சனியை வட்டத்துடனும் வெள்ளியைத் திங்களுடனும் வியாழத்தைச் செவ்வாயுடனும் கூட்ட, நாற்பத்துமுன்று கோணமாய் இருக்கும். இம்முறையே எழுதுவது - சங்காரக்கிரமம் எனவாம். ஓர்முக்கோணமும் அதற்கு மேல் எண்கோணமும் அதற்கு மேல் பதின் கோணமும் அதற்கு மேல் மற்றொரு பதின் கோணமும் அதற்கு மேல் பதினாற்கோணமும் அதற்கு மேல் வட்டமும் எட்டி

மதமும் அதற்குமேல் பதினாற்தமும் அதற்குமேல் மூன்றுவட்டமும் அதற்குமேல் மூன்றுசதுரமும் ஆக முறையே எழுதுவது - சிருட்டிக்கிரமம் எனவாம்.—விந்துவை முக்கோணத்தில் எழுதுவது - கௌளமதம் என்றும், முக்கோணத்தின் சீழாக ஓர்சதுரம் இருக்கும் அதன் நடுவே விந்துவை எழுதுவது-சமயமதம் என்றும், கூறுவர். விந்துச்சீவன் வடிவும், முக்கோணம் சத்திவடிவும், ஆம்.—இவ்வாறு எழுதிய விந்துவும் முக்கோணமும் - சந்திரகண்டம் என்றும், எண்கோணமும் இரண்டு பத்துக்கோணமும் பதினான்குகோணமும் - அக்கினிகண்டம் என்றும், அதற்குமேல் இருக்கின்ற நால்வகையும்- சூரியகண்டம் என்றும், பெயர்பெறுதலின்; இது திரிபுரசக்கரம் என்று சொல்லப்படும். ஆதலால் மகாதேவிக்குத் திரிபுரசந்தரி எனப் பெயராயிற்று.—இச்சக்கரத்தின் வகைமை மேல்வரும் பசுபதிதனிதிக்கொண்டு என்னுங் கவியுரையில் உணர்க. [இது தேவி இருக்குஞ் சக்கரத்தைக் கூறியது.] (௮௧)

கலிநிலைத்துறை.

ஆதி சந்தரி வடிவினை யயன்முதற் புல

(சய)

ஆனந்தலகரி.

வோ—ரோது கண்டள விடுவது தமையிக
ழிதாயோர்—மாத ரிங்கிவண் மெழ்தறோ
டுமறகுவ மெனிஞ்ரோ—பேதை கொங்கை
கள். பெறுகுவ மெனமறு குவரால் *

இ-ள். எப்பொருட்கும் ஆதியாகிய திரி
புரகந்தரியை நோக்கித் தம்மைத் தாங்க
ளே இகழும் இமையோர் குலத்தில் பிற
ந்த மாதரானவர்—இவ்விடத்திலே இருக்கின்
ற இவளுடைய கணவரோடு சாயுச்சியத்
தைத் தவத்தினால் அடைய யாம் பெறுவோ
மாயின் ஒப்பற்ற இம்மடமையுடையாள்
கொங்கைகளை அணையப் பெறுகுவம் அவ்
வாறன்றியிலே அணைதற்குக் கிட்டா என்று
மனம் மறுகுவர். ஆகலால் அவளுடைய திரு
வழகை நான்புகண் நாராயணன் இந்திர
ன் முதலாய புலவோந் யாது கண்டு அள
விடுவது. அதன் பெருமையை அளவிடமாட்
டார்கள். என்று. இதனால் உணர்விற்கேய
ன்றிக் கண்ணிற்கும் இன்பந் தருபவள் என்
பது பெற்றும்.—அழகினால் மிக்க தெய்வ
மகளிரும் இவ்வாறு எண்ணிய சாமுத்திரி
கா லக்கணங்களினாலும் நுண்ணிய அழகி
னாலும் ஒளியினாலும் உருவம் அகிசயத்

தைத் தருகின்றமையால்-ஏது கண்டள விடு
வது என்றும், நாணம் மடம் அச்சம் பயி
ர்ப்பு என்பன மகளிருடைய தற்குணங்கள்
ஆதலால்-பேதை என்றும், கூறினார்.—தெ
ய்வமகளிராவார்-இந்திராணி, அரம்பை, உ
ருவசி, திலோத்தமை, மேனகை, இவர்கள்
முதலாயினார்.—இதனுள் பெண்வடிவிற்கு
ப் பெண்வடிவைபுடையார் ஆசைப்படுதலா
ல், குணவதிசயம் என்னும் அலங்காரம் கா
ண்க. [இது தேவியுடைய திருவழகை வி
யந்து கூறியது.] (மஉ)

எண்ணீர்க்கழிநெடிலாசிரிபவிருத்தம்.

அறக்கிழவன் மனிதன்விர கில்லாக் கொ
ச்சை யழகிருந்த ஆரிலிருந் தறியா னே
னு—முறக்கருணை கொழிக்குமுன தமுத
வாரி யூடணுகி னவனையர மகளி ரொல்லா-
நறைக்குழலுஞ் சரிந்திடவுத் தரீயஞ் சோ
ர நாணழிய வளைசிதற வுறித்த வாடை—
பறத்துவிழ மயலொடும்பின் றொடர்வ ரொ
ன்றூற் பொற்கொடிநின் புதுடையெவர் பு
சுழ வல்லார் *

இ-ள். ஒருவன் தெய்வீகரலம் முப்பையு
டைய கிழவன். தெய்வமுமல்லன். மனிதன்.
அதுவுமன்றிக் காமவிரகில்லாத கொச்சைய

ன். அதுவுமன்றி அழகிருந்த ஊரிலிருந்தநீ யாதவனாயினும், மிகக் கருணைகொழிக்கும் உனது அமுதவாரியினிடத்து அடைந்தால் அவனைத் தெய்வமாதொல்லாம் கற்பகமலர் நாற்றத்தையுடையகுழலும் சரிந்திட முலை மேல்தாங்கப்பட்ட உத்தரீயம் சோர நாணம் அழியக் கையினில் அணிந்த வளோகள் கழன்று பலவிடத்தும் விழ உடுத்த ஆடை இடையைவிட்டுப் புறமே அகல மயலோடும் பின்னே தொடர்வொன்று ஆகமங்கள் சொல்லுமென்றால், பொன்னாலாகிய கொடிபோன்றவளே-நீ செங்கின்ற அதிசயமான காரியங்களை உலகத்தில் யாவர் புகழ வல்லார்-ஒருவரும் புகழ்மாட்டார்.எ-று. இதனால் உன்கருணைக்குரியராவாரோ எழிலுடையார் என்பது பெற்றும். — தெய்வ மகளிர் மயலோடும் பின்னொடர்வர் எனவே, மானிட மகளிர் படுங்காதலைச் சொல்ல முடியாது என்பதாயிற்று.— அவனுக்கு மிகுந்த இழிவினைப் பொருத்த வேண்டிக் கொச்சை என்னும் மொழிபடக் கூறினார்.— உம்மைகள் இரண்டும்-இழிவு சிறப்பு—இதனார் உறுப்புக்குறைவிசேடம் என்னும் அலங்காரம் காண்க [இது தேவிபுடைய கருணை

யைவியந்து கூறியது.]

(௩௩)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாகிரியவிருத்தம்.

பணைபார் புனற்கனலி வளிவான் மனத்
 திலறு பதினா லொழித்ததுமு னடைவிலே
 யிணைநா லொழித்ததிரு கதிரோற வற்றது
 மு விணைபோய தெட்டினெடு கதிர்கணை—
 லணையா நிராத்ததுறு கதிர்நா லரித்ததத
 னளவா யிலக்கமறு வகையினு—லுணரா
 வுரைத்தகதிர் களிண்மே லிருக்குமென து
 மைபாத செக்கர்விநி கமலமே

இ-ள். பணைத்த பாடும் புனலும் நெரு
 ப்பும் காற்றும் ஆகாயமும் மனமும் என்
 று சொல்லப்பட்ட இவ்வாறாதாரத்தினிட
 த்து முறையே அறுபதென்னு மெண்ணை
 வைத்து அவ்வெண்ணிலே நான்கு ஒழிக்
 கப்பட்டதாகிய ஐம்பத்தாறு கிரணமும்
 முன்வைத்தொழித்தபடியே அறுபதென்னு
 மெண்ணில் எட்டு ஒழிக்கப் பட்டதாகிய
 ஐம்பத்திரண்டு கிரணமும் அறுபதென்னு
 மெண்ணில் இரண்டு கூட்டப்பட்டதாகிய அ
 றுபத்திரண்டு கிரணமும் அறுபதென்னு மெ
 ண்ணில் ஆறு ஒழிக்கப்பட்டதாகிய ஐம்பத்

திருலு கிரணமும் அறுபதென்னுமெண்ணி
 ல் பன்னிரண்டு கூட்டப்பட்டதாகிய எழுப
 த்திரண்டு கிரணமும் அறுபதென்னுமெண்
 ணில் ஒளிமிகுந்த கிரணம் நான்கு கூட்டப்
 பட்டதாகிய அறுபத்துநாலுகிரணமும் அ
 தனதனளவாக இங்ஙனஞ் சொல்லிய அறு
 வகையினால் உணர்ந் துரைத்த கிரணங்களி
 ன்மேலாயிருக்கும் என்னுடைய உமையின
 து பாதமாய் சிவப்பையுடைய விரிந்த
 கமலம். எ-று. ❀ இதனால் இப்படி யிருக்கி
 ன்ற பாதாரவிந்தத்தையே தரிசிக்கவேண்
 டும் என்பது பெற்றும்.—எட்டிஒடு கதிர்
 கணு லணைடா நிரைத்தது என்பது எட்டுக்க
 திர்களோடு நான்குகதிரை அணைத்துநிரைத்
 ததெனக் கொள்ளப்படும்.—இதனிற் போந்
 தபொருள். மூலாதாரத்தில் ஐம்பத்தாறும்
 மணிபூரகத்தில் ஐம்பத்திரண்டும் சுவாதிட்
 டானத்தில் அறுபத்திரண்டும் அனுகத்தில்
 ஐம்பத்துநான்கும் விசுத்தியில் எழுபத்திர
 ண்டும் ஆக்கியில் அறுபத்துநான்குமாகி
 யமுந் நூற்றறுபது கிரணங்களின்மேலே உ
 மையுடையபாதம் இருக்கும்என்பதாம்.—
 மூலாதாரமும் சுவாதிட்டானமும்-ஆக்கினி
 கண்டம்என்றும், உருத்திரகிரந்திஎன்றும், ஆ

ம். மணிபூரகமும் அனாகதமும் - சூரியசண்ட
 ம்என்றும், விட்டுணுகிரந்திஎன்றும், ஆம் —
 விசுத்தியும் ஆக்கினையும் சந்திரகண்டம் என்
 றும், பிரமகிரந்தி என்றும், ஆம். — சுவாதிட்
 டானத்தில் அக்கினி இருப்பதனால் உருத்திர
 கிரந்தி என்றும், அனாகதத்தில் சூரியன் இரு
 ப்பதனால் விட்டுணுகிரந்திஎன்றும், ஆக்கிண
 யில் சந்திரன் இருப்பதனால் பிரமகிரந்தி எ
 ன்றும், சொல்லப்பட்டன. — கிரந்தியாவன
 சுழுமுனைநாடியின் மூன்றுகட்டிருக்கும்.
 அவை. — குண்டலிசுத்தி இக்கட்டைக் கட
 க்குந்நோறும் ஒரோரவத்தையாக மூன்
 றவத்தையுண்டாம். இவ்வகையுடைய ஆற
 தாரத்தினுள் சுவாதிட்டானத்திலே இருக்கி
 ற அக்கினியின் சுவாலைகள் நூற்றெட்டினுள்
 கீழ்முகமாக மூலாதாரத்திலே ஐம்பத்தா
 றும் மேன்முகமாக மணிபூரகத்திலே ஐம்
 பத்திரண்டும் சென்றிருக்கும். அனாகதத்
 திலே இருக்கிற சூரியகிரணங்கள் நூற்றுப்
 பதினாறினுள் கீழ்முகமாக மணிபூரகத்தை
 க்கடந்து சுவாதிட்டானத்திலே அறுபத்திர
 ண்டி சென்றிருக்க இதயத்தானமாகிய அவ்
 வனாகதத்திலே ஒழிந்த ஐம்பத்திரான்கும்
 இருக்கும். ஆக்கினையிலே இருக்கிற சந்திர

கலைகள் நூற்றமுப்பத்தாதினுள் கீழ்முக
 மாக விசுத்தியிலே எழுபத்திரண்டு சென்றி
 ருக்க அவ்வாக்கினையிலே ஒழிந்த அறுபத்
 துநான்கும் இருக்கும். இம்முச்சுடரின் கிர
 ணங்களை ஆறாதாரமும் அடைந்திருப்பதின
 ல் அதனதன் கிரணமெனவாயின. ஒருபொ
 ருளின்குணம் ஒருபொருளினுடையதாமோ
 வெனில், சூரியனுடைய காந்தி மேகத்தினி
 டத்தில் பத்திபாய அதனை மேகத்தினிறமெ
 ன்றும் இந்திரவில்லி நிறமென்றுஞ் சொல்
 லப்படுதலால், ஆமென்க. — இக்கிரணங்க
 ளெல்லாவற்றையுங் கடந்து மேற்பட்டிருக்
 கிறபடியினாலே, கதிர்களின்மேலிருக்குமெ
 ன் துமை பாதம் என்றார். — என்னை அடி
 மைக்கொள்ளும் பாதம் என்பதுபெற, என
 துஎன்பதுடன் உமையைக் கூட்டாமல் பா
 தத்தைக் கூட்டுக — அளவாய்என்னும் வினை
 யெச்சம் - அளவாக எனவாம். — இதனுள்
 நிரனிறை என்னும் அலங்காரம் காண்க.
 [இது சடாதாரத்தின் கிரணங்கள்மேல் தே
 வி பாதாரவிந்தம் இருக்கும் எனக் கூறி
 யது.] (மச)

எண்ணீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

உனதுசரற் காலமதி யன்ய மெய்யு மு

உல் குழைத்த பிறைச்சடையுங் கரங்க ஞான்
 கு—மனவரத முறுமபய வரத ஞான வருட்
 பளிங்கு வடொளிபுத் தகமு மாக—நினை
 கிலர்முன் வழத்திலர்பின் வணங்கா றொங்ங
 னிறைத்தபசுந் தேனுமபி பாலுந் தூய—
 கனியுமென மதூரம்விளைந் தொழுகு பா
 டற் கவிதைபொழி வதுகயிலைக் கடவுள்
 வாழ்வே *

இ-ள். கையிலே இருக்கின்ற கடவுளு
 டைய செல்வமாயி ருக்கின்றவளே-சரற்கால
 த்திலே விளங்குகின்ற மதிபோன்ற உன்னு
 டைய மெய்யும் உடலையுள்வளைத்த பிறையை
 அணிந்த சடையும் கரங்கள் நான்கினும் நா
 டோறும்உற்ற அபயமும் வரதமும் ஞானவ
 ஞானத் தருகின்ற படிமாலையும் புத்தகமும்
 முன்னிற்பதாக முன் மனத்தினால் நினைபார்
 பின் வாக்கினால் வழத்தார் அதன்பின் மெய்
 யினால் வணங்கார் இப்படிப்படிப்பட்டவர்
 நிறைத்த பசுந்தேனும் குறுகக்காய்ந்த பா
 லும் தூயவாழைப்பழமும் கலந்தால் ஒத்த
 மதூரம் விளைந்து ஒழுகும் பாடலாகிய சவி
 தையை நாவினால் பொழிவது எவ்வாறு. பொ
 ழிபமாட்டார். எ-று. ❀ இவ்வாறு செய்வா

ராயின் இப்படிப்பட்ட கவிதையை உலகமெங்கும் பொழிவர் என்பதாயிற்று. — கனியை முந்திரிகைப் பழமெனினும், பொருந்தும். நாலுகையினும் அபயமும் வரதமும் படிசுமாயும் பத்தகமும் ஆகத் தியானிப்பது மேல்வரும் இரண்டுகவிக்கும் ஒக்கும்—இதற்கு வாக்குச்சித்திதந்திரம் என்று பெயர் சொல்லப்படும். [இது மதுரகவி பாட வேண்டோர் தியானிக்கும் இயல்பு கூறியது.] (10)

எழுசீர்க்கழிந்தெடி லாசிரியவிருத்தம்.

வாரின்ப முலைமலை மடந்தைகவி நாவலர் மனக்கமல வனமலரநீ—பேரின்ப விளவெயி றழைக்கும்பர பைச்செய்ய செவ்வீநிற முணருமுரவோர் — தாரின்ப நறவெழு குசுருளோதி யிருள்விரவு தளநிற வாணி சுலைதேர்—பேரின்ப மதுரவலை யெறியமுத கவிதைகொடு பேருலகை மகிழ்விப்பாரே *

இ-ள். கவினை நாவினுற் சொல்ல வல்லா ஈடையமன்மாகிய கமலவனம் அலரும்படி நீண்ட தேரிலே மகிழ்ச்சியை அடைந்திருக்கின்ற இளஞாயிற்றினுடைய வெயில்போல விரிச்சுங் காந்தியை யுடைய கச்சினுடைய

இன்பத்தைப் பெற்றிருக்கின்ற மூலையாகிய
 மலையைச் சமந்த மடந்தையின் அழகுதருகி
 ன்ற சிவந்த நிறத்தை உணரும் அறிவுடை
 யோர் மாலையிலேநின்று மதூரத்தை உடை
 ய தேன் ஒழுகுகின்ற சுருண்ட குழலாகிய இ
 ருள் கலந்திருக்கின்ற வெண்மை நிறத்தையு
 டைய நாமகள் கூறிய கலையிலே தேர்ந்தறி
 கின்ற பேரின்பச்சுவையாகிய திரா எறியும்
 அமுத கவிதையாகிய வெள்ளத்தைக்கொண்
 டு பெரிய உலகத்தில் உள்ளாரா மகிழ்விப்பர்
 ள-று. ❀ கமலவனம் அலரும்படி விரிக்குங்
 காந்தியையுடைய மடந்தையினது சிவந்த
 நிறத்தை உணரும் அறிவுடையோர் எனக் கூ
 ட்டுக.—ஒதுயிராள்விரவு என்பதற்குக் குழ
 லிடத்து இருள்கலந்த என்று பொருளு
 டைப்பினும், பொருந்தும். —நீடேர்ன்ப
 விளவெயில் எனவே - இளஞாயிறும், பே
 ரின்ப மதூரவலையென்று ஏகதேசவுருவக
 ள்செய்தமையால் - வெள்ளமும், வருவி
 க்கப்பட்டன. — இப்படி அருண நிறத்
 தை யுடையவளாகத் தியானிக்குமளவில்
 பாசம் அங்குசம் சுருப்புவில் பூங்கணை
 வரதம் அபயம் புத்தகம் படிக்கமலை இ
 னவகளிஞலே விளங்குகின்ற எட்டுக்கைக

ளுடனே தியானிக்கவேண்டும் என்று உரை
 க்கும் நூலும் உள.—கவிநாவலர்-வியாசர்
 முதலானோர். அவர்கள் பலர் ஆதலால், கம
 லவனம் என்றார்.—இதற்குக் காமராசகூ
 டதந்திரம் என்று பெயர் சொல்லப்படும்.
 [இது இன்பச்சுவை பெறுங் கவிதை பா
 ட வேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்பு கூ
 றியது.] (105)

இந்துசிலையைப்பிளந் துண்ணிறம் வகு
 த்தனைய வெழில்வசனி யாதி மடவா—ரந்
 தவினை நால்வார்புடை சூழ்மலை மங்கைத
 ன தருணவடி வுணர வறிவோர்—கொந்த
 விழ விரிதவள மலர்மங்கை முககமல கோ
 லபரி மளக விதையாற்—செந்தமிழின் வ
 டகலையின் முதுமொழிக் காவியத் தெளி
 பாடல் செய்யு மவளோ *

இ-ள். சந்திரகாந்தத்தை உடைத்து உ
 ண்ணிறத்தை எறித்து வகுத்தாற் போன்ற
 அழகு பொருந்திய வடிவையுடைய வச
 னியாதியாகிய மடவார் எண்மரும் பக்கத்
 திலே சூழ்ந்திருக்க மலையையன் பெற்ற
 மங்கையினது அருணவுருவினை உணர அ
 றிவோர் மணம் உள்ளிருந்து புறப்பட அ
 லர்கின்ற வெண்மையையுடைய தாமரை

லரிலே இருக்கின்ற வாக்கின்செல்வியுடைய
 முகமாகிய கமலத்திலே இருக்கும் அழகும்
 பரிமளமும் உடைய கவிதையினாலே செந்
 தமிழினும் வடகலையினும் முத்துமொழியை
 ப் பொருந்திய காவியமாகிய தெளிந்த
 பாடலைச் செய்யுமவர். எ-று. ❀ உணர
 வறிவோர் செய்யுமவர் எனக் கூட்டுக.—
 வசனி முதல் எண்மரும் தேவியைப்போ
 ல நாலுகையினும் அபயமும் வரதமும்
 படி.கமாலையும் புத்தகமும் உடையவர்களா
 கத் தியானிக்க வேண்டியவதனால், உணர
 வறிவோர் என்றார்.—தேவியையும் வசனி
 முதல் எண்மரையும் பாசம் அங்குசம் கரு
 ப்புவில் பூங்கணை வரதம் அபயம் புத்த
 கம் படி.கமலை இவைசளிதாலே விளங்கு
 கின்ற எட்டுக்கைகளுடனே தியானிக்கவே
 ண்டும் என்று உரைக்கும் நூலும் உள.—
 எண்மராவார்-வசனி, காமேஸ்வரி, மோகி
 னி, விமலை, அருணை, சயினி, சர்வேஸ்வரி,
 கௌளிணி, என இவர்கள்.—இவர்கள் வடி
 வமாப் இருக்கின்ற எழுத்தாவன - ஐம்பத்
 தோரொழுத்தில் கூட்டெழுத்தாகிய கடை
 எழுத்தொன்றுந் தள்ளி முறையே பதினா
 று ஐந்து நான்கு ஐந்து இவை.—இவ்வ

கையை யுடைய எண்மரையும் முக்கோண
 த்தைச் சூழ்ந்த எண்கோணங்களினும் சூழ
 ப்பட்டிருக்கின்றவர்களாகத் தியானிக்க.—
 இதற்குச் சத்திகூட தந்திரம் என்று பெ
 யர் சொல்லப்படும். [இது காவியஞ் செ
 ய்யவேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்பு கூ
 றியது] (101)

உனதுநிற மெனு மினைய கதிரிரவி வெ
 யின் முழுது முலகடைய வெனநினைகு
 வோர்—வினைகெழுமு கொலைமறலி யனை
 யவிழி யருவசிமுன் விரவுமர மகளிர் வி
 னைவோ—சனவரத மெனதமுது பொழி
 கவியு முனதருளு மெனதுடலு முயிரு
 முயிர்சூழ்—மனமுமதி லுணர்வுமவரு க
 ளியுமென நினைவுருக மலையராய ளுதவு
 மயிலே *

இ-ள், மலையரசன் பெற்ற மயில்போ
 ன்றவளே! நாடோறும் அமுது பொழிகள்
 ற எனது கவியும் கவியின் பொருளாகிய
 உனது அருளும் எனது உடலும் உடலுட்
 பொருந்திய உயிரும் உயிரினால் சூழப்பட்
 ட மனமும் மனத்துடன்கூடிய அறிவும் அ
 வ்வறிவுடன் கலந்த மகிழ்ச்சியும் ஆகிய இ
 வை ஒன்றினுடன் ஒன்று எப்படிக்க கலந்தி

ருக்கின்றன அப்படியென நினைவு பரவச்
 ப்பட்டு உருகும்படி உனது நிறமென்று
 சொல்லப்பட்ட கதினை உடைய இனைய இ
 ரவியினது வெயிலிலே முவுல்கும் முழு
 மென நினைவோர் - கொலைத் தொழிலோடு
 கூடிய மறலியனைய விழியையுடைய உரு
 வளி முதலாகப் பொருந்துகின்ற தெய்வம
 களிரால் விரும்பப்படுவர். எ-று. ❀ நினை
 வு பரவச் ப்பட்டு உருகும்படி நினைவோ
 ர் எனக் கூட்டுக.—தெய்வமகளிரால் விரு
 ம்பப் படுவர் எனவே மானிடமகளிரும்
 நாகமகளிரும் விரும்புதலைச் சொல்ல மு
 டியானது என்பதாயிற்று.—முழுகுதல் உள்
 னும் புறமும் அக்காந்தியினால் நிரம்பப்
 பட்டிருத்தல்.—இதற்குச் சமரிடதந்திரம்
 என்று பெயர் சொல்லப்படும். [இது மக
 களிர் வசியம் வேண்டினோர் தியானிகளும்
 இயல்பு கூறியது.] (101)

எண்ணீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

ஆதி விந்துவை முகமென விணைமுலை
 சீழி ரண்டதன் வடிவென வருகுதாழ்—
 கோத றுஞ்சுட ரொழுவழ கொழுகுத்ரி கோ
 ண மொன்றென வுனதெழி விரதிதோய்—
 காது லண்கலை தமதிட நினைபவர் காணு ம

ஹ்கையர் கலைகொள லரியதோ—வோதி வி
ங்கிரு சுடர்முலை யனையவு லோக மங்கை
யை மயல்செய்வர் கமலையே..... *
இ-ள்.

ஆயிரம் இதழைப் பொருந்திய
கமலத்தை உடையவனே. ஓர் பெண்ணினு
டைய முகத்தை எப்பொருட்கும் ஆதியா
ய் இருக்கின்ற விந்து எனவும், அதன்கீழே
இரண்டு முலையும் அவ்விந்துவின் வடிவு இ
ரண்டு எனவும், அவற்றின் அருகு தாழ்ந்
த குற்றம் நீங்குஞ் சுடர் மேலெழ அழகு
ஒழுகும் முக்கோணம் ஒன்று இருப்பது
எனவும், இரதியைக் கூடுகின்ற காதலனாகி
ய நீ கொடுத்த எழிலை உடைய மன்மதன்
கலையோடு தம்மிடத்திலே நினைபவர் தாம்
காணும் மங்கையர் உடுத்த கலையைக் கொ
ள்ளுதல் அரியதோ. தெளிந்து சொல்லீ
ன், இவ்விடத்தில் இருந்து இருசுடரும் மு
லைபோலப் பொருந்தப்பெற்ற உலகமாகி
ய மங்கையை மோகஞ் செய்வர். எ-று. ❀
இவ்விடத்தில் இருந்து உலகமாகிய மங்கை
யை மோகஞ் செய்வர் எனவே, முவுலகினு
ள்ள மங்கையரையும் மோகஞ் செய்வர் என்
பதாயிற்று. — அல்குலைத் திரிகோணமாக நி
லையை வேண்டி அருகுதாழ்கோதலுஞ்சுட

ரொழுவழுகொழுகுதிரிகோணமொன் றென
என்றார்.— நீ கொடுத்த எழிலையுடைய ம
ன்மதன் என்பது முன் கூறிய மாயன்
வணங்கி என்னுங் கவியுட் காண்க.—மன்
மதகலையாவது—காம வடிவாய் இருக்கின்ற
எழுத்து. அது கிலீங்காரம். அதனை முக்
கோணத்தின் நடுவே அருண வடிவாகத் தி
யானிக்க வேண்டும். அன்றியும் அதனை மூ
வகையிடத்தும் அருணவடிவாகத் தியானி
க்க வேண்டும் என்று உரைக்கும் நூலும்
உள. — இதற்கு மன்மதகலாபப்பிரயோ
கம் என்று பெயர் சொல்லப்படும். [இது
மகளிரா மோகிப்பிக்கவேண்டினோர் தியா
னிக்கும் இயல்பு கூறியது.] (௫௬)

ஆட லம்பிகையிமகர சிலைவடி வாளு
நெஞ்சினுள் வழிவுறு கிரணமே—லோடி
யெங்கணு முடல்பெரு கமிழ்தென ஆடெ
ழுப்பிரபை தமதிட முணர்கு வோர்—நா
ட வங்கொடு விடமொரு கலுழனை நாடும்
வெங்கொலை யரவென முறியுமேன்—மூட
ருஞ்சரம் விழிபொழி யமுசினின் மூழ்க
வென்பொடு மடிவூடல் குளிருமே *

இ-ள். ஆனந்த நிருத்தத்தை உடைய அ
ம்பிகையினது சந்திரகாந்தம் போலும் வ

டிவையும் அவ்வடிவினின்றும் வழிவறுகிண்
 ற கிரணவழியே ஓடி உடலினின்றும் எவ்
 விடமும் பெருகும் அமுதமென உள்ளிரு
 ந்து இயங்கும் ஒளியையும் வேறோரிடத்
 து நினையாமல் தமதிடமாகத் தாம் ஆளும்
 நெஞ்சினுள்ளே நினைவோர் நோக்கவும், ஓ
 ருவனை மயக்குங் கொடிய விடமானது ஒ
 ப்பற்ற கருடனைக் கண்ட வெய்ய கொலை
 த் தொழிலை யுடைய பாம்புபோல முறிந்
 துபோம். அதுவுமன்றி ஒருவன்மேலே மூ
 டிக்கொண் டிருக்கின்ற அரிய சுரமானது
 அவருடைய பார்வையிற் பொழியும் அமு
 த தாராயினால் நனைக்கப்பட, அச்சுரத்
 தால் எலும்பொடு பற்றியழலும் உடல்-கு
 ளிர்ச்சியை அடையும். எ.று. ஐ. பிறர் அ
 டைந்த விடமுஞ் சுரமும் போக்குவார்
 எனவே அவையிரண்டுந் தம்மை வந்தடை
 யா என்பதாயிற்று. — தியானிக்குமிடத்
 து வேறுபடாமல் தம்வயத்ததாய் இருத்
 தலால் - ஆளுநெஞ்சு என்றும், சந்திரகிர
 ணங்களைப்போல இங்குனஞ் சொல்லப்பட்
 ட கிரணங்கள் அமுதமயமாய் இருப்பதி
 னால் - உடல்பெருகமிழ்தெனஆடெழும்
 ப்ரபை என்றும், கூறினார்.—அருஞ்சரம்

விபிதற்கு அரிய சரம்.— உம்மைகள் இர
ண்மும்-சிறப்பு. ஒரும்மையைத் தசையழ
லுதலன்றி என்பொடும் அழலும் உடல்
எனப் பொருள்தரும் எச்சமாக்கினும், அ
மையும்.—இதற்குக் காருடப் பிரயோகம்
என்று பெயர் சொல்லப்படும். [இது விட
மும் சுரமும் தீர்க்கவேண்டினோர் தியானி
க்கும் இயல்புகூறியது.] (உய)

ஆன மின்கொடி போலுமென் முண்டக
மாறின்மண்டலமுவகையின்கணோர், பாண
வம்புலிதீயினிறங்கிளர் பான்மைகொண்டித
ழாயிரகஞ்சநீள், கானி லுன்களிஞானமுறுங்
கலை காழ்மலங்களின் முவகை பொன்றியே,
போன சிந்தையின் மாயை பொழிந்தவர்
போதமின்புறுமாதியொடந்தமே. *

இ-ள். வேதத்தினுடைய ஆதியும் அந்த
மு'ராக இருக்கின்றவளே. மெல்லியகமலங்
கள் ஆறினையும் உடைய முவகைமண்டலத்
துனிடத்தும் இருக்கின்ற சூரியன் சந்திரன்
அக்கினியாகிய முச்சுடரினுடைய ஒப்பற்ற
நிறம் களைக்கின்ற அழகிதாகிய மின்கொடி
போலும் பான்மைகொண்டு அவற்றின் மே
லாக இருக்கும் ஆயிரமிதழை உடைய கமல
மாகிய வனத்திற சதாசிவனோடுகூடி மகிழ்ச்சி

சி உற்றிருக்கின்ற உன்னுடைய ஞானகலை
 யை வைரம்பற்றி இருக்கும் மூவகைமலங்க
 ளோடு கெட்டுப்போனசிந்தையினாலே மன
 மாயையை நீங்கினவருடைய அறிவு பேரிண்
 பத்தை அடையும். எ-று. ❀ இதனால் அவ
 ரே அறிவுடையோர் என்பது பெற்றும்.-மூ
 வகைமலம் கெடவே, அவற்றுள் அடங்கிய
 சிந்தையும் கெட்டுப்போம். அதனாலே மன
 மாயைநீங்கினவர் என விசேடித்துக்கூறப்ப
 ட்டார். —மின்கொடி-மெய் நுடக்கத்துக்கு
 உவமை.—ஆறாதாரச்சக்கரமும் முண்டக
 வடிவாக இருத்தலால், முண்டகம் என ஆயி
 ன.—ஆறாதாரங்களில் இருக்கின்ற முறை
 யே தீபானு அம்புலிஎன்றுகூறாமல், முறை
 பிறழக்கூறியது செய்யுளோசைபற்றிஎன்க.
 அனேகம் இதழாதலால்-காண்எனவும், ஆறு
 கமலத்துக்கும் மேலாக இருத்தலால்-நீள்கா
 ன்,எனவும்,சொல்லப்பட்டது —ஓர் இந்திர
 வில்லுப் பலநிறமுடையதுபோலக் குண்ட
 லிசத்தியம் பலநிறம் உடையவளாய் இருப்
 பள். அதனால் முச்சுடர்க்குங் காந்து உண்
 டாயிற்று. அப்படி இருக்கக் கண்ணாற்காண
 ப்படுஞ்சுடராகலால், காரியத்தைக் காரண
 மாகக்கூறினார்.—கலை-சொருபம். [இது ச

மாதிரியும் நிடைமயம் உடையோர்தரிசிக்கும்
இயல்புகூறியது.] (உக)

பேருறுங்கயி லாசன் மகன்பெறு பேரண
ன்புறு பேர னெனுந் சொலர்ல், வாரமன்
பொடுபார்வைவழங்கெனவாய்திறந்திடவோ
டிவழங்கினாய், வேரிமுண்டகன்மான்மகுட
ங்களின் வீசரும்பிரபை தீப முவந்ததாள்,
சேருநன்பெருவாழ்வும்வழங்குவை தேடரு
ஞ்சிவமாயமதங்கியே. *

இ-ள். தேடுதற்கு அரிய சிவனுடைய மா
யமதங்கியே. கைலாசத்தில் வீற்றிருக்கின்ற
உன்னுடைய கணவரது பெயரைப்பெறுங்
கைலாசனென்னும் ஒருவனுடையமகன்பெ
ற்ற பேரணுவன் அன்புறுகின்றபேரன் இவ
ன் என்று என்னை யாவருஞ்சொல்லுஞ் சொ
ல்லினால், நமக்கும் அடியான் என்னும்வார
ம்பற்றிய அன்புகொண்டு உன்னுடையகடை
க்கண்பார்வையை வழங்குஎன்று யான்சொ
ல்லும்படிக்குக்கருதி வாய்திறந்திடுமளவில்
அதுகண்டு ஓடிவந்து அதனை வழங்கினாய்.
ஆஃதன்றி அச்சொல்முழுதுஞ் சொன்னால்
தேன்பொருந்தியிருக்கும் தாமதையை உ
டைய நான்முகனும் நாராயணனும் வண
ங்குகின்ற மகுடங்களிலேநின்ற விசப்பட்ட

அரியகாந்திகளாகிய சீபாலத்தியை உவந்த உன்னுடைய தாளிலேசேர்கின்ற சாயுச்சியமாகிய நல்ல பெருவாழ்வையும் கொடுப்பாய். எ-து. தாள்சேருநன் பெருவாழ்வும் வழங்குவை எனவே, அருத்தாபத்தியால் சொன்முழுதுஞ் சொன்னால்-என்பதுபெறப்பட்டது.—தம்முடைய பாட்டனுடைய பாட்டன் கைலாசன் என்பதுபற்றிப் பரம்பரம் அடியார்க்கும் அடியான் என்பது பொருந்த இவ்வாறு கூறினார்.—பேரன்-பேரை உடையவன். அது ஒருவன் தன்னுடைய மகனை வேறுபேரிட்டு அழைப்பினும் தன்றந்தை பேர் இரிதற்கு அரியன் எனவாம்.—ஒடிவழங்குதல்-தன்மேல் பணுவல்செய்தற்கு வாக்குக் கொடுத்தல் முதலாயின.—உம்மை-எச்சம். சிறப்பு எனினும், பொருந்தும். மதங்கி - மாதங்கனுடைய மகள். சங்கீதவித்தைவல்லவள் எனினும், ஆம். [இது தேவி விராந் துவரங்கொடுத்தல்கூறியது.] (உஉ)

ஆதிசங்கரர் பாதியுடம்பினி தானுமம்பி கைபாதியும்விஞ்சுமோ, நீதியன்றென நாயகர்பங்கையு நீகவர்ந்தணயாலவொங்குளார், சொதிசெங்கதிர்மேனி நிறைந்தது தாயகண்கருமுவகைகொங்கையோ, வீதிரண்டுடல்

கூனமிளம்பிறையேர்பொழிந்தது நீண்டமுடி யெங்குமே. *

இள் எப்பொருட்கும் ஆகியாகிய சங்கரருடைய பாதி உடம்பை இனிதாகக்கவர்ந்து ஆளுகின்ற அம்பிகையே. மற்றப்பாதி உடலுங்கவராமல் மிகுந்திருக்குமோ. இது நீதியல்ல என்று சங்கரராகிய நாயகருடைய பாதி உடலையும் நீயேகவர்ந்தாய். அதற்குக்காரணம்-சிவந்த கதிரா உடைய சோதி உன்மேனியாகநிறைந்தது. தாய்மையை உடைய கண்களும் முடிவகையே. கொங்கையும் இரண்டே. உடல்வளைந்திருக்கின்ற இளம்பிறை - நீண்டமுடியெங்கும் அழகுபொழிந்தது. ஆகலால் அவர் எவ்விடத்து உளராய் இருப்பார். ஏ-று. ~~இது~~ இதனால் நின்செயலை யாவராயினுங் கடக்கமாட்டார் என்பதுபெற்றாம். — சங்கரார்க்கு அருணவண்ணமும் முன்றுகண்களும் முடியில் இளம்பிறையும் உண்டு என்று சொல்லப்படும். அவற்றைத்தேவி உடையவளாய் இருத்தலின், நாயகர்பங்கையும் நீ கவர்ந்தனை என்றார். அஃதன்றித்தேவிக்கு அருணவண்ணமும் முன்றுகண்களும் முடியில் இளம்பிறையும் உண்டு என்று சொல்லப்படும். அவற்றைச்சங்கரர் உடை

யவராய் இருத்தலிள், தேவியுடைய உடலை நாயகர் கவர்ந்தார் என்று சொல்லின் அமையாதோ என வினவுவானோ நோக்கிக், கொங்கை இரண்டி என வேண்டிற்று. அதுகொண்டு இவளே கவர்ந்தார் என்க.—மேனி-சொருபம்.—ஆலும் ஒவும் அதனை அடுத்த நூதம் - இடைச்சொல்.—மற்றும் ஓரோகாரம்-எதிர்மறை. [உத்தரகௌரர் சத்தியில் சிவமடங்கிற்று என்று சத்தியை உபாசிப்பார்கள். அதுபற்றி இஃது அத்தபாகமாய் இராமல் வேறிருக்குந்தேவியைச் சிறப்பித்துக் கூறியது.] (௨௩)

ஆதிமுண்டகன் மால்சுவ னண்டர்ம கேசனந்த சதாசிவ னேந்துபேர், மேதகுந்தொழில்போலவனைந்தருள் வீறுமங்கத னூறலுமுண்டென, யாதுமின்றியுமேனியொடெங்கணுமாயை தந்தது ஞான டிரங்குமோர், நீதியுந்திருவேபுருவங்கொடு நீசொலிங்கிதவேவல்புரிந்ததே. *

இ-ள். அழகை உடையவளே. ஆதியாகிய கமலத்தை உடைய நான்முகன் திருமால் சிவன் தெய்வங்களுக்கெல்லாம் மகேசன் அந்தமாகிய சதாசிவன் என்னும் இப்பெயர் பெற்ற ஐவருடைய மேம்பாட்டுத்தகுதியை

ப்பெறுந் தொழில்போல முறையே உலகங்
களைவிதித்தருளுகின்ற விறும் விதித்தகா
லந்தொடங்கிப் பரம்பரமாக உண்டு என்று
சொல்லும்படிக்கு அவ்வுலகங்கள் தழையக்
காத்தலும் யாதொருபொருளும் இல்லாமல்
அழித்தலும் சீவான்மாவினுடைய சொரு
பத்தையும் பரமான்மாவையும் அறியாதப
டிக்கு மயக்கஞ்செய்யும் தீரோபாவமும்
அறிவினாற் பிரமன் முதல் நால்வர்க்கும் அ
னுக்கிரகிக்கும் ஒப்பற்ற நீதியும் உன்னுடைய
புருவங்கொண்டு நீ சொல்லும் இங்கித
ஏவலானது செய்தது. ஏ-று. இதனால்
செய்யந் தொழிற்கெல்லாம் நீயே காரணம்
என்பதுபெற்றும்.—வாய்ச்சொல்லினால் நிக
ழும் ஏவல்போலப் புருவநெறிப்பினாலும்
நிகழும் ஏவலாகலால், புருவங்கொடு நீசொ
லிங்கிதவேவல் என்றார்.—ஏவல் என்னும் வி
னைப்பெயரொழுவாய் புரிந்தது என்னும் வி
னைமுற்றுப்பயனிலைகொண்டுமுடிந்தது.—
ஆதிமுண்டகன் என்றும் அந்தசதாசிவன்
என்றுங் கூறியது தொழில்பற்றி என்க.—
இதனால் - நிரனிறை என்னும் அலங்காரம்
காண்க. [இது தேவி புருவத்தினால் ஏவும்
ஏவலைவியந்தகூறியது.] (௨௪)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மூவருக்குமுதற்பிறப்புநின் முக்குணக்கடலென்றுமுன், சேவடிக்கணிநுப்பர் சென்னி குவித்தசெங்கையி ரிக்கிலார், பூவெடுத்தவர் சென்னிவைத்திடு போதமுற்றவ ரம்மைநின், காவலர்ப்பொது தாளில்வைக்கவு மூவர்சென்னிகளிக்குமே. *

இ-ள். தாயே. தாங்களாகிய அயன் அரி அரன் என்னும் மூவர்க்கும் முதற்பிறப்புடைய காரணம் உன்னுடைய முக்குணமாகிய கடல் என்று உனக்கு முன்னாகச் சேவடியின்கீழே முடிமேற்குவித்த சிவந்தகைகளைப்பிரியாதவர்களாய் இருப்பர். ஆதலால் பூவினை எடுத்ததுத்தனித்தனி மூவர்முடிமேல்வைத்து அருச்சனை செய்யும் அறிவுடையோரானவர் அதனைவிட்டுப் பாரிசாதவனத்தில் உள்ள அலரினூல்பொதியப்பட்ட உன்னுடைய தாளில் பூவினைவைத்து அருச்சனை செய்ய, அம்மூவர் முடியும் இன்பத்தை அடையும். எ-து. இஃது இதனால் உன்னைப்பூசிப்பதன்றிப் பின்னும் ஓர் தெய்வத்தைப் பூசிக்கவேண்டா என்பது பெற்றும்.—மூவர்சென்னிகளிக்கும் எனவே மூவரால் தரப்படும் வரத்தையும் தேவியால் தரப்படும் வரத்தை

யும் தேவிபுடைய பாதத்தில் அருச்சிப்
 போர் பெறுவர் எனல் ஆயிற்று.—பிறப்பு
 என்பது- பிறக்குங் காரணத்தை உணர்த்தி
 னமையின், ஆகுபெயர்.— முக்குணமாவன-
 இராசதம், தாமதம், சாத்தூவிகம், என் இவை.
 இராசதம்-சிவப்பு. அதனால் தோன்றினான்-
 அயன். தாமதம்-கறுப்பு. அதனால் தோன்றி
 னான்-அரன். அவன் பிரளயகால் ருத்திரன்.
 சாத்தூவிகம்-வெளுப்பு. அதனால் தோன்றி
 னான்-அரி. அவன் வைகுண்டவாசி. இவ்வா
 றன்றிச் சாத்தூவிகத்தில் உண்டானான் அரன்
 தாமதத்தில் உண்டானான் அரி என்பாரும்
 உளர்.—தேவி மாணிக்கமபமாய் விளங்கு
 தின்ற கட்டிலின்மேல் இருக்கும்பொழுது
 சாம்பூனதமென்னும் பொன்னால் மும்மூ
 ர்த்திகளும் மூன்றுகாலாகத் தாங்கும்படி
 செய்த முக்காற்பீடம் எறித்துவந்து தெய்
 வமகளிரானவர் பாதந்தாங்கவைப்பர். அத
 னால் முன்செவடிக்கணிநுப்பர் என்றார்.—
 இதனால் .. உதாத்தம் என்னும் அலங்காரம்
 தோன்றுகின்றது. [இது தேவிபுடையபா
 த்பூசையின் சிறப்பினைக்கூறியது.] (௨௫)
 வேதரஞ்சகன் மால்புரந்தரன் வேகசண்
 உகுபேரனோ, டாறியெண்டிசைபாலர்பொ

ன்றவு மாதியந்தமி லாததோர், நாதரீபொ
ன்றில ரோதுன்மங்கல நாணுறுந்திற மாத
லா, நீதழைந்தது யோகமம்பிகை நீலியெ
ன்பதுபாவமே. *

இ-ள். அம்பிகையே. வேதத்தை இரஞ்சி
க்கச்செய்பவனாகிய நான்முகன் திருமால் எ
ன்னும் இவர்களும் அல்லாமல் புரந்தரன் க
டுப்பை உடைய இயமன் குடேரனோடு இவ
ர்களாகியாகிய எண்திக்குபாலரும் மகாபி
ரளயங் கற்பமுதலாகிய காலங்களில் இற
ந்துபோகவும், தோற்றமும் முடிவும் தமக்
கில்லாதனவாக நாதரீ இறந்திலர். அதற்குக்
காரணம் யாது. உன்னுடைய கழுத்தின்மங்
கல நாண் நீங்காமல் உறப்பெறுந்திறனே.
ஆதலால் நீ அவர்க்கு வதுவைசெய்யப்படுங்
கூட்டமேகூட்டம். அப்படியிருக்க, உன்னை
உலகத்தார் நீலி என்று சொல்லுவது பாவ
மாக இருந்தது. ஏ-று. ~~ஐ~~ இதனால் உனக்
கு ஆட்டப்பட்டவர்க்கும் இடையூறு இல்லைஎன்
பது பெற்றும். — உன்மங்கலநாணுறுந்திற
ன் எனவே உனக்கு நாசம் இல்லை என்றவா
றாயிற்று. — “ வினைமுற்றேவினையெச்சமா
கலுங், குறிப்புமுற்றீர்ச்சமாகலுமுளவே, ”
என்பதுகொண்டு இலாதது என்னும் எதிர்ம

றைவினைக்குறிப்புமுற்றை வினையெச்சமாக
 க்கொள்க -- ஆதியந்தமிலாமலோர் நாதர்
 என்றுபாடம் ஒதுவாரும் உளர்--நீலி என்
 பது-நீலநிறத்தை உடையவருக்கும் மனத்
 தின்கண் வைரத்தை உடையவருக்கும்பெய
 ராதலால், வைரம் உத்தமிக்குப்பொருந்தா
 து என்பது பற்றி நீலியென்பது பாவமே
 என்றார்--ஓர்-அசை.--இதனுள் நாதர்பொ
 ண்றுத்திருத்தற்கு மங்கல நாணுறுந் திறனே
 காரணமென ஏது எரித்து உரைத்தமையா
 ல், ஏது என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது
 தேவிஉடையமங்கலநாண்சிறப்புக்கூறியது.

மொழிவ துன்செப முத்திரை பாணியின்
 முயல்வதெங்குநடப்பனகோயில்குழி, தொ
 ழிலருந் துவ முற்றுமுனுகுதி துயில்வணங்க
 ல் களிப்பனயாவநீ, யொழிவறுங்களி யென்
 செயல்யாவையு முன துநன்சப நிச்செயலா
 கவே, யழிவறும்பதம் வைத்தருள்பேரொ
 ளி யளிவிளைந் துகளிப்பெழுநாதமே. *

இ-ள். பெரிய ஒளியை உடைய கருணை வி
 ளையப்பட்டு உவகைமிகுந்த நாதமாய் இரு
 க்கின்றவளே. யான் வாயினால் சொல்லுஞ்
 சொல்லெல்லாம் உன்னுடைய மந்திரமாக
 வும், யான்கையினால்செய்யுந்தொழில்எல்லா

ம் உன்னுடைய முத்திரையாகவும், யான் எவ்வி
 டத்தும் நடக்கும் தொழிலெல்லாம் உன்னு
 டைய கோயில் வலம்வருந் தொழிலாகவும்,
 யான் உண்பனவெல்லாம் உனக்குச் செய்யும்
 ஆகுதியாகவும், யான் துயிலுந் துயிலெல்லா
 ம் உன்னமுடியினால் வணங்கும் வணக்கமாக
 வும், யான் யாதொன்றினால் மகிழ்வனவெல்
 லாம் நீ என்னெஞ்சைவிட்டு நீங்காமையின
 ல் உண்டாகிய மகிழ்ச்சியாகவும், இங்ஙனஞ்
 சொல்லப்பட்ட தொழிலன்றிச் செய்யும்
 என்னுடைய தொழில் யாவையும் உன்னுடைய
 நல்லபூசைக்கு உரிய செயலாகவும், சேர்
 ந்த அடியார் இறுதல் ஒழிதற்குக்காரணமா
 கிய உன்னுடைய பாதங்களை என் தலைமேல்
 வைத்தருள். ஏ-று. ✽ உதரமேகுண்டமும்
 உதராக்கினியே ஒமாக்கினியும் எனக்கருதி,
 அருந் துவமுற்றுமுன்னொகுதி என்றார். —
 ஏகாரம் - தேற்றம். — செய்யுளிற்றினன்றி
 மொழியீற்றினும்வரும் ஆதலால் - ஈற்றசை
 யெனினும், அமையும். — முத்திரை-நவமுத்
 திரை, அவையாவன - சங்க்ஷோபம், திராவண
 ம், வசியம், உன்மாதம், மகாங்குசம், கேசரி, பி
 சம், யோனி, திரிகண்டம், என இவை. — இத
 னுள் ஆர்வந்தோன்ற உரைத்தமையால், ஆர்வ

மொழி என்னும் அலங்காரம் காண்க. உரு
வக வலங்காரமும் பொருந்திவந்தது. [இது
தேவியைப்பார்த்து என்னை அளித்தலெண்ண
டுமீனக்கூறியது.] (உஎ)

கலிநிலைத்துறை.

பிரமணிந்திரன் முற்பிறதேவர்க ளுணை
லா, நரைபெருந்திரை யற்றநல் லாரமு தே
கொலா, மொருவர்தங்கிலர் நின்சிவ னூண்வி
டம்வாழ்வன்மா, திருபெருங்குழை யிட்ட
பொன்னேலையின்வாசியே. *

இ-ள். மாதே. பிரமன் இந்திரன் முதலி
யவர்களும் இவரல்லாத பிறதேவர்களும் உ
ண்ணும் உணவெல்லாம் நரையும் பெரியதி
ரையும் போக்குதற்குக்காரணமாகிய நல்ல
அரிய அமுதமேயாம். அப்படி இருந்தும்
இவர்களுள் ஒருவராயினும் இறவாமல் இரு
ந்தவர்கள் இல்லை. உன்னுடைய கணவனாகிய
சிவன் உண்ட உணவுவிடமாயிருந்தும், ஒருக்
காலும் இறவாமல்வாழ்வன்; அதற்குக்கார
ணம் உன்னுடைய இரண்டுபெரிய காதிலும்
இட்ட பொன்னேலையின் நன்மையே. எ-று.
ஐ- இதனாலும் உனக்கு ஆட்பட்டவர்க்கும்
இடையூறு இல்லை என்பது பெற்றும்.—நா
சம்இல்லைஎன்பது-இதுகொண்டும் அறியப்

பட்டது.—கணவனை இழந்தோர் காதணி
 வாங்கப்படுவர் அதனால் இவளுடைய காத
 ணிவாங்கப்படுவதன்மையின், அதனைக் கார
 ணமாக்கிச் சிவன் இறவாமல் இருத்தலைக் கா
 ரியமாகக்கூறினார்.—ஓலைச்சுருள்போன்றிரு
 த்தலால், பொன்னுலை எனப்பட்டது.—பெ
 ருமை இரண்டினுள்—முன்னது—மிகுதி பற்றி
 யும், பின்னது—வளர்ச்சிபற்றியும், வந்தன.—
 ஆரமுது—கிடைத்தற்கு அரிய அமுது.—
 ஏகாரங்கள் இரண்டும்—தேற்றம்—கொல்—
 அசை.—இதனுள் ஏது என்னும் அலங்கா
 ரங்காண்க. [இது தேவியுடைய தோட்டின்
 சிறப்பினைக்கூறியது.] (௨௮)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

முதுமறைசொலிளவனிதை யயனொடரி
 குலிசனுனைமுறைபணியு நெறியினிடையே,
 பதறியுனதருகுவரு மரணையெதிர்கொளுவுன
 து பரிசனமுனடிவளமையா, விதுபிரமன்
 மகுடமரிமகுடமிதுகுலிசன்முடியிதுகடி
 னமிடறுமிருதாள், கதியமரவமரவழிவிலகிவ
 ரவரவெமது கடவுளெனுமொழிதழைகவே.

இ-ள். பழைய மறைகள் புகழ்கின்ற எக்
 காலமும் இளமையோடு கூடியவனிதையே.
 அயனும் அரியும் குலிசமென்னும் ஆபுதத்

தையுடைய இந்திரனும் விதிவழுவாமல் உன்
 னெதிர்பணிந்துகிடக்கும் வழியின் நடுவா
 சக்காதலினால் உன் இல்லத்தை நோக்கிவரும்
 அரனை விரைந்து நீ எதிர்கொள்ள, உன்னு
 டைய அடியின் வளமையால் இது பிரமனு
 டைய மகுடம் இது அரியினுடைய மகுடம்
 இது குலிசனுடைய மகுடம் இம்மகுடங்க
 ள் கடினம் அதனால் இருதாள் இடறும் வி
 ரைந்து நடக்குங்கதி அமர்க அமர்க இடறாம
 ல் வழிவிலகி வருகவருக எம்முடையதெய்வ
 மே என்று உன்னுடைய ஏவல் செய்தற்கு
 உரிய தெய்வமகளிர் சொல்லும் மொழிக
 ளானவை-வளர்க. எ-று. இதனால் அம்
 மொழிகள் என் செவிப்படச், செய்தபாவ
 மெல்லாம் நீங்கும் என்பது பெற்றாம்.—
 “வினையெஞ்சு களவியும் வேறுபல் குறிய,
 என்பதுகொண்டு அமர அமர வர வர என்
 னும் வினையெச்சங்களை வியங்கோண் முற்றா
 கக்கொள்க.—கணவனைக்கண்டால் விரைந்
 தெழுந்துவருதல் உத்தமிக்கு இயல்பாதலா
 ல் - பதறியெதிர்கொள என்றும், சிவப்பும்
 அழகும் மென்மையும் உடைய அடியாகலா
 ல்-உன்னடிவளமையால் என்றும், கூறினார்.-
 முறைபணிதல்-அட்டாங்கம் பஞ்சாங்கம் எ

ன்னும் விதிப்படி பணிதல்.—இதனால் உதர்
த்தம்என்னும் உலங்காரம் காண்க. [இது எ
வல்செய்வோர் சொல்லும் மங்கல மொழி
யை எடுத்திடுக்கூறியது.] (உக)

பசுபதிதனிதிக்கொண்டறுபத்துநாலுபல
கலைஞானமுங்கருணையால், வசிவற நெறிம்பு
வனமாயையின்மயக்கியதன்வழிவருபெரும்
பயனெலா, மிசைபெறவிளைத்ததும்பின்னு
முன தேவலாலினையினுன தாகமமெலாம்,
விசைபெறவிளைத்தெவையு மிதுதரவளித்த
துவும் விமலையுன துரிமையலவோ. *

இ-ள். உள்ளும் புறமும் அழுக்கின்மை
யை உடையவள்: பசுபதியானவன் தன்னு
டையபுத்திக்கொண்டு அறுபத்துநான்காகிய
பலகலைஞானத்தையும் வறிவற நெடியபுனை
த்தின்கண் தனதுகருணையினால் மாயைகொ
ண்டு விசுவசெய்து அக்கலையினிடமாக வ
ரும் பெரியபயன்களெல்லாம் புகழ்பெறும்
படிசெய்ததும், அதுவுமன்றிப்பின்னும் உ
ன்னுடைய எவலினால் அவ்வறுபத்துநான்கு
கலையினிடமாக வரும்பயன்கள் எல்லாம் வி
காவில்பெறும்படி ஒப்பில்லாதஉனது கலை
யை உண்டாக்கி அப்பயன்களும்ன்றி எவ்வ
கைப்பட்ட பயனையும் இக்கலைநான்கு துக்

கொடுத்ததும், உன்னை அப்பசுபதியானவ
 ன் மனைவியாகப்பெற்ற உரிமையினால் அல்
 லீவோ. எ-று. ☸ இதனால் உன்னையன்றி
 ஓர் சித்திபெறுவதில்லை என்பது பெற்றும்.
 எல்லாம்என்பது அறுபத்துநான்குகலையினி
 டமாகவரும் பயனெல்லாம் என நின்றது. -
 பசுபதியினுடைய அனுக்கிரகம் மாயைக்
 குக்காரணம். மாயைகலைகளை விரவச்செய்
 தற்குக்காரணம். அதனால்-கருணையால் வசி
 வற நெரிம்புவன மாயையின் மயக்கி என்
 றும், அறுபத்துநான்கு கலையினால்வரும்
 பயன் இம்மைக்கன்றி மறுமைக்கில்லை-இஃ
 து இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன்தரு
 தலால்-இணையிலுன்தாகமமெலா மிசைபெ
 ற வினைத்தெவையு மிதுதரவளித்ததுவும் எ
 ன்றும், கூறினார்.---வசிவு - வடு---“வசிந்
 து வாங்கு நிமிர்தோள்,, என்றார் பிறரும்.---ஓ
 காரம்-எதிர்மறை. அறுபத்துநான்குகலைக
 ளாவன, மாயாசம்! பிரதம், தத்துவசம்பிர
 தம், யோகினிசாலம், மாலினிவித்தை, மகா
 சம்மோகனம், மனோபேதம், தந்திரபேத
 ம், சூய்யதந்திரம், கலாவாதம், கலாசாரம்,
 குண்டிகாமதம், அஞ்சனவித்தை, பாதுகை,
 பாணபாத்திரம், பரகாயப்பிரவேசம், இரச

வாதம், இவைமுதலாயின. இவற்றுள் - மாயாசம்பிரதம் - ஒரிடத்திலூர்போல வனம்போல மலைபோல நகர்போலத் தொற்றுவித்தல். தத்துவசம்பிரதம் - ஒருபூதத்தில் ஒருபூதம் தொற்றுவித்தல் இதனை மகேந்திரசாலமென்றுஞ் சொல்வர். யோகினிசாலம்-மயானத்தில் உபாசித்து யோகினிகளைக் காண்பிப்பது. மாலினிவித்தை- சமுத்திரங்கடக்கச்செய்வது. மகாசம்மோகனம் - விழித்திருக்கின்றவர்களை மெய்மறந்து நித்தினாகொள்ளச்செய்வது. மனோபேதம்-மனத்தைப்பேசிக்கச்செய்வது. தந்திரபேதம்-ஒரிடத்தும்வெளிப்படாத மந்திரத்தை வெளிப்படச்செய்வது. சூர்யதந்திரம் - வெளிப்பட்டதை மறைப்பிப்பது. கலாவாதம்-மன்மதவித்தை. கலாசாரம்-வருணத்தை அதிகப்படுத்துவது. குண்டிகாமதம் - குளிகையினாலே இளமை அடைவது. அஞ்சனவித்தை - மறைபட்டபொருளைக் காண்பிப்பது. பாதுகை-செருப்பைத்தொட்டு நினைக்கில் நினைத்த இடத்தில் விரிவது. பானபாத்திரம்-ஒருகரத்தில் நினைத்தபானமெல்லாம் தருவது. பரகாயப்பிரவேசம் - பிராணனில்லாத உடம்பிலே புகுவது. இரசவாதம் - உ

லோகத்தைப் பேதிக்கச் செய்வது. இவ்வாறே அறுபத்துநான்குகலைகளையும் அறிக. — ஆகமமாவது - ஸ்ரீவித்தை. அதுமந்திரமும் சக்கரமும் என இருவகைப்படும். மந்திரம் இனிமேல்வருங் கவியுட்காண்க. சக்கரம் முன் சிவகோணமென்றுங் கவியுட்கூறினார். அஃது அர்ச்சனைசெய்யும் முறைமையாவன - மேருப்பிரத்தாரம், கைலாசப்பிரத்தாரம், பூப்பிரத்தாரம், என மூவகையாம். சோடசநித்ததேவதைகள் தாமே சக்கரத்தினுடைய அங்கமாக வியாபித்திருப்பது மேருப்பிரத்தாரமென்று வசிட்டசங்கிதையிலே தெளிவறப்போக்கிச் சிவனாலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சோடசநித்ததேவதைகள் அக்கர உருவமாக இருப்பதனால் அவ்வக்கரங்கள் தாமே சக்கரத்தினுடைய அங்கமாக வியாபித்திருப்பது கைலாசப்பிரத்தாரமென்று சனந்த சங்கிதையிலே இருடிகளை நோக்கிச் சனந்தராலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வசினிமுதல் எண்மரும் நித்ததேவதைகள் பதினறுவரும் யோகினிகள் பன்னிருவரும் ஆகருஷ்ணிகள் நால்வரும் பாசபும் அங்குசமுமென்று சொல்லப்படும் தேவதைகள் சக்கரத்தினுடைய அங்கமாக வியாபித்திருப்ப

து பூப்பிரத்தாரமென்று சனற்குமாரசங்
கிதையிலே சனற்குமாரசரந் சொல்லப்பட்ட
டிருக்கின்றது.— வசினிமுதல் எண்மரும்-
முன்கூறப்பட்டனர்.— நித்ததேவதைகள் ப
தினறுவராவார்-திரிபுரசுந்தரி, காமேஸ்வரி,
நித்தியாநித்தியை, பகமாலினி, நித்தியக்கி
லினை, பேருண்டை, வன்னிவாசினி, மகாவி
தத்யேஸ்வரி, லொளத்திரி, த்வரிதை, குளசுந்
தரி, நித்தியாநிலபதாகை, விசயை, சர்வம
ங்களை; சுவாலாமாலினிகை, சித்திரை. என
இவர்கள்.— யோகினிகள் பன்னிருவராவா
ர்-வித்தியாயோகினி, லோசிகாயோகினி, மோ
சிகாயோகினி, அமிர்தாயோகினி, தீவிகா
யோகினிவிஞ்ஞானயோகினி, ஆப்பியாயோ
கினி, வியாப்பினியோகினி, மெயாயோகி
னி, வியோமலாபாயோகினி, சித்தலாபாயோ
கினி; இலட்சுமியோகினி, என இவர்கள்.—
ஆகருஷ்ணிகள் நால்வராவார்- கந்தாகருஷ்
ணி-லாபாகருஷ்ணி, ரசாகருஷ்ணி, பரிசாக
ருஷ்ணி. என இவர்கள்.— உருத்திரயாம
ளம் என்னும் நூலினுள் இச்சக்கரம்
தேவர் கந்தருவர் இயக்கர் இராக்கதர் அசு
ரர் இவர்களாலே உபாசிக்கப்பட்டதென்று
ம், நான் குவருணத்துக்கும் நான் காசிரமத்து

கீகும் உபாசிக்கத்தருமென்றும், உபாசிக்கி
ல் வாழ்நாளும் புகழும் நன்மக்களும் செல்
வமும் உசியமும் சுவர்க்கமும் என இவைமு
தலாயின நன்மைகளைத் தருமென்றும் கூற
ப்பட்டிருக்கின்றது.- இவற்றின்விந்ெல்லா
ம் அந்நூல்களிற்காண்க. [இது தேவியி
னுடைய வித்தைவந்தவாறுகூறியது.] (ருய)

அரியதாகுஞ்சுவஞ்சத்திமதனவனிபின்பா
தித்தன்மதிமதனவேள், பெருகுவா நிந்திர
ன்பின்புபரைமதனன்மால் பேசுண்முக்கண்
டமடைவே, யுரியதாமந்தத்தின்மாயைமும்
முறையமைத்துறுமெழுத்தடையவுணர்வா
ற், றெரியினுமத்திெழுமுனதுறுப்பாமெ
ன்றுசெப்புநான்மறைகளுமையே. *

(இ-ள்.) உமையே. அர்யபொருளாய் இ
ருக்கின்ற சிவத்தினுடைய எழுத்தும் சத்தி
யினுடைய எழுத்தும் மன்மதனுடையஎழு
த்தும் பூமியினுடைய எழுத்தும் பின்பு சூ
ரியனுடைய எழுத்தும் சந்திரனுடைய எ
ழுத்தும் காமனுடைய எழுத்தும் ஆகாயத்
தினுடைய எழுத்தும் இந்திரனுடைய எழு
த்தும் பின்பு பராசத்தியினுடைய எழுத்
தும் காமனுடைய எழுத்தும் திருமாலு
டைய எழுத்தும் ஆகிய இவற்றைவிளக்க உ

ராப்பின், இங்ஙனங்கூறிய முன்றுகண்டமு
 ம் உரியதாகப்பெறும் இறுதியின்கண் அ
 டையே மாயையினுடைய எழுத்தொன்றை
 யும் மும்முறையாக அமைத்து இப்படிப்
 பதினேந்தாகப்பொருந்துகின்ற எழுத்துக்
 கள் அடைய உணர்வினால் தெரியுமிடத்து
 உன்னுடைய நாமத்துடன் அங்கமாய் இரு
 க்கும் என்று நான்குவேதங்களும் செப்புகி
 ன்றன. எ-று. இதனால் இம்முலமந்தி
 ரங்கொண்டு அரியபலன்களைப் பெறலாம்
 என்பது பெற்றும்.—எழுத்தென்பதனை-எ
 ல்லாவற்றோடும் கூட்டுக.—கண்டங்களை அ
 நியும்படிக்குப் பின்பு பின்பு-என்றார்.—க
 டைக்கண்டம் முன்றெழுத்தும் முதற்கண்
 டம் நான்கெழுத்தும் இடைக்கண்டம் ஐந்
 தெழுத்துமாகக் கண்டந்தோறும் இறுதியி
 ன் மாயையினெழுத்தைப் பொருந்தி இரு
 ப்பதனால் தேவிக்குப் பஞ்சதசாஃசுரி-என்
 னும் பெயர்பொருந்திற்று.—முதற்கண்ட
 த்தும் கடைக்கண்டத்தும் சத்துயின் எழுத்
 தும் முன்றுகண்டத்தும் காமன் எழுத்தும்
 வருதல் பயன்கருவிய முறைமை. இம்மந்
 திரத்தினுடைய முன்றுகண்டங்களானவை
 முச்சுடரும் முச்சத்தியும் முன்றவத்தையும்

முக்குணமுமாயிருக்கும். இதன்விரிவு எல்லாம் உபதேசமுலறமையால் உணர்க. [இது தேவியினுடைய மூலமந்திரங்கூறியது.]

மோகபோகவிழைவினாநன் மூலவித்தை தன்னின்புண், ஞாகமாரண்யோனிபொன்னணங்கமைத்து நெய்யினால், யோகமார்சிவத்தழற்சுளோமமுற்றுவிமலையே, த்யாகமாமணிக்கொடக்கவலயமுட்செவிப்போ. *

(இ-ள்.) விமலையே மோகத்தைச் செய்பும்போகங்களை விரும்பினோர் மேற்கூறிய உன்னுடைய மூலமந்திரத்தாதியிலே மாரனுடைய எழுத்தும் சத்தியினுடைய எழுத்தும் திருமகனுடைய எழுத்தும் முறையே அமைத்து இப்பதினெட்டு அக்கரமாக நின்ற மந்திரத்தைச் சமீத்துக்கள் முதலிய எல்லாங்கூடிநிறைந்த சிவரூபமாய் இருக்கின்ற அக்கினியிலே காமதேனுவினுடைய நெய்யினால் ஓமஞ்செய்து தியாகத்தையுடைய பெரியசிந்தாமணிகளைக் கைக்கொண்டு அக்கவலயமாக அதனுட்செவிப்பார். எ-று. ~~இ~~ மந்திரத்தைச் செயிப்பர் எனக்கூட்டுக.—போகம்-சுவர்க்காதிபோகம்.—செபமாலைசிந்தாமணியெனச் சொல்லவே, நெய் காமதேனுவினுடையதென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

சிந்தாமணியும் காமதேனுவினுடைய தெய்யும் கிடைத்தற்கு உரியர் அல்லாதார் தாமரைமணியும் பசுவினெய்யும் கொள்வர். தாமரைமணியிற்செபித்தால் இச்சித்ததெல்லாம் கொடுக்குமென்று நூல்களிற் சொல்லப்படுகையால், பொதுப்படத் தியாகமாமணி என்றார். [இது முன்கூறியமந்திரத்தினுடன்கூறியது.] (ருஉ)

இருசுடர்முலத் துணைச் சிவன்வடிவுநீயதனை யானுநவமாக நினைவே, னுருவுநிறை தன்னிலளவொத்தபரமானந்தமுடையபர னொடுபரையுமாய், மருவுமினிதாமுங்கள் கூட்டமதுசேடமுமறுத்ததனையுடையதுவுமா, யருகிலிருவர்க்கு மொருபொதுவாகி நிற்குங்கொலழிவற்றஞானமுதலே. *

(இ-ள்.) அழிவில்லாத ஞானவொளியாயிருப்பவனே. சந்திரசூரியொன்னும் இரண்டுசுடராகிய இரண்டுமுலையையுடைய நீ சிவன்வடிவுதானே. அச்சிவன்வடிவினை ஒன்பதுகூறுபாடாக யானும்நினைவேன். ஆகலால் இவ்விருவருடைய வடிவும் நிறுத்தாலும் நிறைதன்னில் அளவொத்த பரமானந்தத்தையுடைய பரமசிவனுடனே பரமானந்தத்தை

யுடைய பராசத்தியாகி இனிதாகமருவும் உ
 ங்கள் கூட்டமானது சேடமுமாய் அதனை
 றுத்து அச்சேடத்தை யுடைய துவுமாய் இரு
 வருக்கும் அருகில் ஒருபொதுவாகிநிற்கும்.
 எ-று. இதை நியே மெய்ப்பொருள் எ
 ன்பதுபெற்றும்.— அளவொத்த கூட்டம் எ
 னக்கூட்டிக.— கூட்டம்என்னுந் தொழிந்
 பெயரொழுவாய்-நிற்கும் என்னும் வினைமுந்
 துப் பயனிலகொண்டு முடிந்தது.— இருசு
 டர் முலைத்துணை நீ எனவே-புவனரூபமெ
 ல்லாள் சத்திரூபமெனவும், அதனையானும்
 நவமாகநினைவேன்எனவே-மீண்டும் அப்பு
 வனரூபமெல்லாம் சிவரூபமெனவும், ஆக
 லால்; சத்திரூபமே சிவரூபம் சிவரூபமே
 சத்திரூபமெனவாயிற்று.- சத்தி சிவன் வடி
 வென்னுங்கால், சத்தியானவள் சேடமாகவு
 ம் சிவனானவன் சேடத்தை யுடையவனாகவு
 ம் சொல்லப்படும். சிவன் சத்திவடிவென்
 னுங்கால், சிவனானவன் சேடமாகவும் சத்தி
 யானவள் சேடத்தை யுடையவளாகவும்,
 சொல்லப்படும். அதனால் இருவருடைய கூ
 ட்டமும் இருவர்க்கும் பொதுவாகலால், உ
 ங்கள் கூட்டமது சேடமுமறுத்ததனை யுடை
 யதுவுமாயருகிலிருவர்க்குமொரு பொது

போலந் அருண வண்ணத்தை யுடைய சத்தி
வடிவாகியது. எ-று. இது இத்தனல் உன்னை ஒ
ழிந்து வேறொரு பொருளில்லை என்பது
பெற்றும்.- இம்முறைகூறியது தோற்றமு
றைமைகருதி.- தேவிதன்னுடைய உருவத்
தை அறுவகைப்பட்டிருக்கின்ற புவனரூப
மாக வகுத்து வேறுபடுத்தித்தருதலாலும்,
அப்புவனம் இவளாய் இருத்தலாலும், அனை
யுமாய் மகவுமாமாறுபோல் என்றார்.-ஓகா
ரங்கள் இரண்டினுள்-ஒன்று-எதிர்மறை. ஒன்
று-வினா.- இதனுள். உண்மைப்பொருளைப்
பிறித்துபொருளாக உரைத்தமையால், பொ
ருளவந்துதி என்னும் அலங்காரங்காண்க. “நி
லனாம்விசும்பா நிமிர்காலாந்தீயா, மலர்கதி
ராம்வானூர்மதியா மலர்கொன்றை, யொண்
ணறுந்தாராடுருவனுயிர்க்குயிரா, மெண்
ணிற்றந்தாடுபொருளுமாய், இஃது அவ
வலங்காரத்துக்குப்பிறர்காட்டியபாட்டு. [இ
து முண்கூறியவகையில் இருசுடர் முலைத்து
னைநீ எனக்குநிப்பினாற்கூறியவதனைவெளிப்
படுத்திக்கூறியது.] (ருச)

அருளுமுனதாக்கினைத்திகிரிக்குளுட்பட்
டருக்கன்மதியனைவடிவாய்ப், பருவமுநீர்
பரசின்மயத்தொழிறுபான்மையாம் பரமசி

வணைப்பணிகுவா, மொருபொழுதிலிப்பரம்
 சிவனை யெழுந்திர்திய வொளிகடந் தொளி
 ருமொருபாற், பெருகுபரமான்ந்த விழை
 வொளி நினைப்பதுகொல் பெறுமுத்தி சத்தி
 யொளியே. *

(இ-ள்.) சத்தியாகிய ஒளியே. நீ இருந்து
 கருணைசெய்யும் உன்னுடைய ஆக்கினைச்சக்
 கரத்துக்குள்ளாக உட்பட்டுச் சூரியசந்திர
 கடிகாதிப் பருவம்முதிர்த்த பரஞானசத்
 தியுடன் கூடிய முறைமையையுடைய பரம
 சிவனை அவ்விடத்திற்பணிவாம். பணிவது, இ
 ப்பரமசிவனை நாடோறும் எழுகின்ற சூரிய
 சந்திரகிரணங்களைக்கடந்து அனைகங்காந்
 திகளை விட்டெறிக்கின்ற ஆத்மலோகமாகிய
 ஓர்தலத்திற்பெருகுகின்ற மேலாகிய இன்ப
 த்தையுடைய விருப்பந்தருகின்ற ஒளியாக
 ஒருபொழுது நினைப்பதுதானே பெறுமுத்
 தி; அதனால். எ-று. ✽ அதனால் என்பது-என்
 சிறிற்றது.—தோன்ற எழுவாயாக இருந்த
 யாம்என்னும் பெயராவருவித்துப், பணிகு
 வாம்என்னும்வினைமுற்றுப்பயனிலகொண்
 டு முடிக்க.- சூரியசந்திரவடிவைப், பரமசிவ
 னெடுங்கூட்டுக.-ஆம்-அசை. [இதுஆக்கினை
 சக்கரத்தில்தரிசுக்கும் இயல்புகறியது.]

இறைவிநின்விசுத்தித்தலத்திடை பளிங்கு
நிறவெழிலொடுகருடந்தையா, யுறையுமொ
ருசிவனை யு மவன்போலுமாரம்ப முடைய
வுனையம்பணிசுவா, நிறைமதியொளிச்சொத்
தநெறியேகுமுமொளியி னிலவுண்டிபசிக
ளைவதோர், முறைபெறுசகோரமென வுல
குபாதகவிருண்முடித்துக்களித்துறைடமே
(இ-ள்.) எல்லா உலகங்களுக்கும் இறை
வியே. நின்னுடைய விசுத்தித்தலத்து நடு
வே பளிங்குநிற எழிலுடன்கூடி உலகங்களை
அருளிய தந்தையாய் உறையும் ஒப்பற்ற சி
வனையும் அச்சிவன்போலும் முதன்மையை
யுடைய உண்ணையும் அவ்விடத்திற்பணிவாம்.
பணிவது, இங்ஙனங்கூறிய நிறைமதியினுடை
ய ஒளியைநிகர்த்த நெறியாகச்சொல்லும்
உங்களுடைய ஒளியினால் சந்திரனுடைய நி
லவை உண்டு தம்பசியைக்களைவதாகிய ஓர்
முறையைப்பெற்ற சகோரப்புள்ளென உல
கமானது பாதகமாகிய இருளையெல்லாங்க
ளைந்து மகிழ்ந்துறையும்; அதனால். எ-று.
✽ அவன்போலுமாரம்பமுடைய வுனையு
ம் எனவே, பளிங்குநிறவெழிலுடன் உலகங்க
ளை அருளிய தாயாய் உறையும் ஒப்பற்ற உ
ண்ணையும் எனவாம்.- உலகு என்றது - உலகி

(அக)

ஆனந்தலகரி.

ன் உள்ள ஆன்மாக்களை.- இருவரொளிக்கும் சந்திரனொளிக்கும் உவமை. பாதகவிருட்கும் பசிக்கும் உவமை- சீவான்மாக்களுக்கும் சீகோரப்புள்ளுக்கும் உவமைகளை தற்கும் முடித்தற்கும் உவமை. ஆதலால் இதனுட்பண்பும் வினையும் பற்றிய உவமை என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது விசுத்திச்சக்கரத்தில் தரிசுக்கும் இயல்புகளியது.] (௩௬)

முன்னத்தபோதனர்த மிதயமானதவா விமுதுஞானமுளரி நறவாரீந், தன்னத்தின்வடமொழிப்பெயர்பெற்று மொழியியிலு மறுமுன்றுவிஞ்சைவிரிவாந், பன்னப்பொதிந்த சீவினைநீரினஞ்சுணப்பால்பிரித் துண்டுகளியா, மன்னப்படுஞ்சிறைப் புள்ளிணையைநாடொறும்வழுத்தது துமலர்க்கமலையே. *

(இ-ள்.) கமலத்தைபுடையவளே. நாடொறும்திட்டையோறி இருந்த தபோதனருடைய இதயமாகிய மானதவாவியின்கண்முற்றுப்பெற்ற ஞானமாகிய கமலத்தினுள்ளே இருக்கின்ற பெரின்பமாகிய தேனை உண்ட அன்னத்திற்கு வடமொழியிற் சொல்லும் பெயரினைப்பெற்றுத் தாம் மொழியாகப்பயிலும் பதியினைப்பிவித்தையினது விரிவினால் ஆராய உலகினுள்ள ஆன்மாக்களிட

த்திற்செறிந்த தீவினையாகிய நீரிலேநின்று
 நல்வினையாகிய பாலைப்பிரித்து உண்டுகளித்
 து நிலைக்கப்படுஞ் சிறையை உடையபுள்வி
 ரண்டினையும் நாடோறும் வழத்துவோம்.
 ௭-று. ஆன்மாக்களிடத்துத் தீவினையும்
 நல்வினையும் கலந்து இருந்தலால்-தீவினை நீ
 ரிற் குணப்பால் பிரித்துண்டு என்றும், அப்
 புட்கள் ஒலித்த ஒலி பதினெட்டுவித்தையா
 கலால்-மொழிபயிலு மறுமுன்று விஞ்சை
 என்றும், ஊறினார்.- முதுஞான முளர்யிலி
 ருப்பதனால் நறவுபேரின்பம் என்பது- பெ
 றப்பட்டது. இதுகேதேசவுருவகம்.- அன்ன
 த்திற்கு-உடமொழிப்பெயர்-ஔ௦ஸ-—-பதி
 னெட்டுவித்தையாவன - இருக்கு, யசன்,
 சாமம், அதர்வணம், என்னுய்வேதம்நான்கு
 ம், மந்திரம், வியாகரணம், திகண்டு, சந்
 தோபிசுதம், நிருத்தம், சோதிடம், என்னும்
 அங்கம் ஆறும்; மீமாஸிசை, நியாயசாத்திர
 ம், புராணம், தருமசாத்திரம், ஆயுள்வேத
 ம், தனுவேதம், காந்தருவ நூல், அருத்தசா
 த்திரம் என்னும் எட்டும் என இவை— இத
 யம்-அருகதம்.-மாஸதவாவி-பிரமன்வாவி-
 தம்மென்பது-சாரியை. அசை எனினும் அ
 மையம்.- கமலத்தில் இருக்கும் நறவு உண்

ணதலும் பாலோடுகலந்த நீரைப்பிரித்து
 அப்பாலை உண்ணுதலும் அன்னத்தின்தொ
 ழில் ஆகலால், தொழில்பற்றிய தன்மை எ
 ன்ணும் அலங்காரமும், இயைய உருவகஞ்
 செய்தமையால்-இயையபுருவகம் என்ணும் அ
 லங்காரமும், இதனுட்காண்க. [இது சிவனை
 யும் தேவியையும் இரண்டன்னங்களாக அனா
 கத சக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்புகா
 யது.] (௩௭)

அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

விந்தவிருள்விழுங்குசத்தி பின்னெடும்
 பன்மணியிந்தீரவில்லினைநீர், தரித்தமறை
 பரவுசிவதபனகதி றொறிப்பவதிற் றமுன்றுதி
 யிற், புரித்துலகங்குளிர்வொளிதழைத்தொ
 ளீரப்பொழியமுத தாராமாரி, பரித்தமணி
 பூரகத்துன் பச்சைமுகில்பணிவனருள் பழு
 த்தகொம்பே. *

(இ-ள்.) அருளேபழமாசப்பழுத்த கொ
 ம்புமேபான்றவளே. விந்த இரனை விழுங்
 குகின்ற சத்தியாகிய ஓர் பின்னெடும் அ
 ணிந்திருக்கும் பன்மணிதாழ்வடமாகிய இந்
 தீர வில்லுடனுங்குடி எல்லா விதியையுந்
 தரித்த வேதங்கள்பரவுகின்ற சிவனாகிய சூரி
 யகரணங்கள் பிரளயகாலத்தில் எறிப்ப அ

திலேதழன்று சுருகில் அவ்வுலகங்கள் பழையபடியே பின்பு குளிரும்படிக்கு ஒளியானது தழைத்தொளிர்ப்பொழிகின்ற தாராயையுடைய மாரியைச்சுமந்த உன்கணவனாகிய பச்சைமுகிலை மணிபூரகத்திற் பணிவன். எ-று. இதனால் நீ அருளைச் செய்வாய் என்பது பெற்றாம்.—மின்னுடனும் வில்லுடனுங் கூடி மாரியைச்சுமந்த பச்சைமுகில் எனக்கூட்டுக.—புரித்த உலகம்-புரித்துலகம் எனக் கடைக்குறை விகாரமாயிற்று. “புகழ்புரிந்தில்லீலோர்க் கில்லையிதழ்வார்முன், என மேலோர்கூறிய பாட்டினுள்ளும் உணர்க.- விரித்தபுரித்த இவை-வலித்தல்விகாரம்.- இருளைவிழுங்குதல்- இருளைநீக்குதல்.- இதனுள்-மின்னும் இந்திரவில்லும் மாரியும் முகிலும் தம்முட்பொருத்த முடையவாக உருவகஞ்செய்தமையால், இயைபுருவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க. [மணிபூரகச்சுரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்புகூறியது.]

நிலைபெறுசுவாதிட்டான நின்சிவவனலுநீயு—மிலகியதன்யைநெஞ்சத் திறைஞ்சுவமுரைக்கமாட்டே—முலகமப்பார்வைசெந்தீக்குருகினின் கருணைபொங்கி—யலையெறியமுதப்பார்வையளித்தினிதருளுமம்மே.

இ-ள். தாயே, அக்கினி நிலை பெற்று இருக்கின்ற சுவாதிட்டானத்திலே நின்னுடைய சிவனாகிய அனலும் நீயும் இருந்து ஒளிவிடப்பட்ட சொருபத்தை வாக்கினால் உரைக்கமாட்டேம். நெஞ்சத்தினால் ஒருவண்ணம் இறைஞ்சுவம். அச்சிவனுடைய பார்வையில் புறப்படுகின்ற சிவந்த தீக்கு உலகங்களெல்லாம் கிடந்து உருகுமிடத்துச், கருணைபொங்கி அலையெறிகின்ற அமுதத்தை யுடைய நின்கடைக்கண்பார்வையானது- அவ்வுலகங்களைக் காத்து இனிதாகிய சைத்தியகுண வுபசாரத்தைச் செய்யும்; அதனால்-எ-று. ❀ அம்மைஎன்னும் பெயரின் ஈற்றைகாரம் விளியுருபின்கண் ஏகாரமாயுந்திரியும். “அன்னே நின்னையல்லால் யாரா நினைக்கேன்,, என்ருர் மேலோரும். [இது சுவாதிட்டானசக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்புகூறியது.] (கூக)

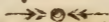
எழுசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

நீநந் தூமூலவாதாரத்திலானந்தநிர்த்தமிடுமிறைவிநின்னோ, டானந்ததாண்டவம்வினா த்துநவவடிவுபெறுமாதிசிவனைப்பரவுவாம், வானந்தெழுத்துலகமடையப்படைத்திடுமிவ்வகையிண்டணர்ச்சியலமோ, ஞானங்கொடனைதந்தையெனவுலகுதெளியுற நடத்துவதுஞானவொளியே. *

இ-ள். ஞானஒளியாய் இருக்கின்றவனே. ஆக்கமபெற்றிருக்கின்ற மூலாதாரத்தில் நீ ஆனந்தநிருத்தம் இடுகின்றவனே. நிஃஸுடன் ஆனந்தத்தாண்டவத்தைவருவித்து நவரதவடிவுபெறாநின்ற எப்பொருட்கும் ஆத்யாகிய சிவனைப்பரவுவாம். பரவுவது, ஆகாயமுதற்றொடுத்து உலகங்களை அடையப்படத்திடுகின்ற இவ்வகைப்பட்ட டுணர்ச்சியினால் அல்லவோ உலகத்திலுள்ள ஆன்மாக்கள் அறிவுகொண்டு உங்களைத் தெளிவுறத்தாயும் தந்தையும் என நடத்துகின்றது. அதனால். எ-று. ❀ உலகு-என்றது-இங்கே ஆன்மாக்களை. — உலகத்தில் தாய்தந்தை என நடப்பதும் இதுபற்றி. — இருவரும் ஆனந்தநிருத்தஞ்செய்தற்கு இடமாய் இருத்தலால், நீநந்து மூலவாதாரம் என்றார். — நவரதமாவன - இனிமேல் அரனிடத்திற்பெரின்பம் என்னுங்கவியட்காட்டப்படும், எண்வகைச்சுவையுடன் சாந்தமென்னும் சுவைகூட்டப்படுவன. அவைநிருத்தத்திற்கே பெரும்பான்மையும் உரிய. — இன் - சாரியை. — ஓகாரம்-எதீர்மறை. [இது மூலாதார சக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்புகூறியது.] (சய)

ஆனந்தலகரி-முற்றுப்பெற்றது.

செளந்தரியலகரி .

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அந்தர மணித்தபனர் பலமணியின் வடி
வெடுத்தமருமுனதம்பொன்முடிமே, விந்
துகலைநவமணியினொழுகுபலநிறமடைந் தி
லகுமதிசயவடிவினும், சந்த்ரகலை நன்றுநன்
றென்பர்சிலரன்றன்று சந்த்ரகலை யிந்தநிற
மோ, விந்த்ரசிலையிந்த்ரசிலையென்பர்சில ரா
தலால் யாதெனவழுத்தவுமையே. *

இ-ள். உமையே. வின்மணிஎன்னும்ஆதி
த்தர் பன்னிருவரும் பலநிறங்களை யுடைய ம
ணியின்உருவம் எடுத்திப் பொருந்துகின்ற
உனது அழகிய பொன்முடிமேலே இருக்கிற
விந்துவின் கலைபாகிய இளம்பிறையானது
அவ்வொன்பதுவகைப்பட்டமணியிற் புறப்
பறும் பலநிறங்களை அடைந்து ஒளிரும் அதி
சயத்தைத்தருகின்றவடிவினும்; சிலர்சந்திர
கலை இவ்வண்ணம்பெற்றது நன்றுநன்றென்
பர். சிலர் அன்றன்றுசந்திரகலைஇந்தநிறத்தை
உடையதோ இஃது சந்திரசிலை இந்திரசிலை
என்றுசொல்வர். ஆதலால் இந்திரகலை இந்
திரசிலை என்னும் இரண்டினும் யாதென்று
சொல்லிப்புகழ்வேன். எ-று. ✽ வழுத்தஎன்
னுஞ் செய்வெண்ணெச்சத்தைத்தன்மையொ
ருமை வினைமுற்றுகக்கொள்க. — ஆதித்தர் ப
ன்னிருவருக்கு ஏற்பட்பன்னிருமணி என்னு

து நவமணிஎன்றது உலகத்து இனப்பட்ட
துபற்றி—ஓகாரம் - எதிர்மறை.—இதனுள்
சந்திரகலையானது காண்போர்வியப்பத் த
ன்னிறம்வேற்றுமைப்பட்டதனாலும், இந்திர
கலை எனத் தோன்றுதலாலும், திர்பதிசயம்
என்னும் அலங்காரங்காண்க. துணியாமை
பால், ஐயவதிசயம்என்னும் அலங்காரமெனி
னும், அமையும். (சக)

அலர்ந்தகருநெய்தலங்கா டெனக்கடைகு
ழன்றநெய்த்திருண்டுசெறிவொ, டிலங்குறு
யியற்கைமண்மெண்டிசையளப்பவதிதழ்
முழ்குநறைவிழைவினாற், பொலன்கொண்
முடியாகண்ட லேசர் பொற் றுணர்விரி பொ
தும்பர்ம துமலர்படிவதோர், சிலம்பளி பா
ந்தவுனதோதியென்மனத்திருட் செறிவுதெ
றயருள் கடலையே. *

இ-ள். கமலையே. அலர்ந்த கரியநெய்தற்
காடென்னும்படி கடைமயிர்க்குழைவுபெற்
று மிகநெய்த்து இருண்டு செறிவுடனேக.
டிவிளங்கவீசும் இயற்கைமணம் எட்டுத்திக்
கையும் இவ்வளவென்று அளப்ப அந்நாற்ற
ம் தேவருலகளவுநாறுதலால், அதனுட்கெ
ன்று தன்னிதழ்முழுகவேண்டும் மனவிருப்
பத்தோடு பொன்னாலாகிய முடியைச்சூடி
ய. இந்திரருடையகற்பகவனத்திற் பொன்னி

றமாய் இருக்கும் கொத்துக்களில் விரிவின்ற
தேனையுடையமலர்வந்து படிவதாகிய ஆர
வாரஞ்செய்யும் வண்டுகள்பரந்த உனது ஒப்
பற்ற கூந்தலானது என்மனத்திலுள்ள இரு
ட்செநிவைநீக்க, அருள்வாய். எ-று. மண
விருப்பத்தோடு மலர்வந்து படிவதாகிய கூ
ந்தலன்னக்கூட்டுக. — நெய்த்தல்-சருச்சொ
யில்லாமல் இருத்தல். — இதனுள் தொழிலதி
சயம்என்னும் அலங்காரங்காண்க. (சஉ)

மே திபவெங்கதிரீமீளவெருண்டிருண் மு
டவொதுங்கியவாமேயோ, சோதிமுகங்கவி
னே நியழிந்தன சோரவிடுங்கவர்காலேயோ,
வோதிபிணைந்துபின் வீழவகிர்ந்தத னூடெ
ழுதும்பிரபைபாதேயோ, கோதறுசந்தூர
கைவளம்பிறீகூறுவதன்றி துமாதாவே *

இ-ள். மாதாவே உனதுகூந்தல் பின்ன
லாகப்பிணைந்து முதுகில்வீழவகிர்ந்து அத
ன் நடுவே நெடியதாகளமுதப்படும்பிரபை
யானது-உலகத்தில் உள்ள இருளெல்லாம் அ
ஞ்சமுன் மோதிப்புறப்பட்ட வெய்யகந்தை
யுடைய சூரியன் இருளெல்லாம் திரண்டி
ருபுறமும்வந்துமுடப் பின்பு அஞ்சி நடுவே
ஒதுங்கியவாரோ. அஃதென்றி உன்னுடைய
சோதுபொருந்தியமுகமாகிய குளத்தினிடத்
து அழகாகிய நீர்நிரம்பிப் பின்பு அதுகொ

ள்ளாமல் எறிவழிந்தன கழிந்துபோகவிடப்
 படுங்கலிங்கோ. அஃதன்றி யாதோ. எனக்க
 நியப்படுவதல்ல. ஆகலால் இப்பிரபையைக்
 குற்றமற்றசிந்தாரோகையின்வளமென்றுபி
 றர்கூறுவதொன்றும் என்னெஞ்சத்திற்குப்
 பொருத்தமன்று-எ-று. ~~ஃ~~ அழகின்றிற்-
 சிவப்பு — ஒவியன் படத்தில் எழுதிய ஓர்சித்
 திரத்தைக்கண்டு இது சௌமோயாரோ கட
 லோ என்று ஐயுற்று வினாவுவதுபோல வினா
 வதலால், எழுதும்பிரபைஎன்று உட்கொண்
 டும் ஐயந்தோன்றக்கூறியது குற்றமாகாதெ
 ன்க.—எறிவழிந்தனகழிந்துபோகவிடுங்கலி
 ங்கோ என்பதனால், முகத்தைக்குளமாகவும்
 கவினைநீராகவும் உருவகஞ்செய்துகொள்க.—
 என்காரங்கள்-இசைநிறை. என்காரங்கள் - வினா.
 “ஈசனைபொப்பவர் தேவர்கணத்திடையாரோ
 யோ, என்றார் பிறரும்.—வெங்கதிர் - பண்
 புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்
 தொகை.—சிந்தாரம்-சிந்தாரம்எனக்குறுகி
 யது.—இதனால் ஐயவதிசயம் என்னும் அல
 ங்காரமும் அவநுது என்னும் அலங்காரமும்
 காண்க.—[கேசாநிபாதவர்க்கணையாகத் தே
 விபுடைய உறுப்புக்களைப்பாடியவதனால் இ
 ம்முன்றுகவியுங்கேசவர்க்கணைகூறின.] (சகூ)

எண்ணீர்க்கழி நெடி லாகிரி பவிருத்தம்.

கூரெயிற்றினகவிதமுங்கொண்கர்விழிவரி
வண்டுங்குழற்படிந்தமதுகரத்தின்குழாமுங்
கூடிப், பேரியற்கைமணம்பொதிந்து புன்
முரன் முகையவிழப்பிறமுமுன தருணமுக
கமலமென்ற, லோரியற்கைவாடுமிதழ் பொ
றிவண்டேபடிவ துமற் றேரியற்கை செயற்
கைமணம்போதுசெய்பு, நீரியற்கைமலர்க்க
மலமிதற்குடைந்துபங்கமுற னீதியென்ப தி
யாரந்யார் நிகரின்மாதே *

இ-ள். ஒப்பில்லாதமாதே. கூரிய எயிரு
கியஉள்ளிதழையும் உன்னுடையகணவர்கண்
னாகியவரியையுடையவண்டையும் குழலிலே
படிந்தவண்டின துகூட்டத்தையும் பொருந்
தி இயற்கையாகிய யிருந்தமணத்தையும் உ
டைத்தாய்ப்புன்சிரிப்பாகிய முகையவிழ ஒ
ளிரும் உன துகிவப்பையுடையமுகமாகியகம
லம் என்னு யாவரும் சொல்லலாயிருக்க, ஓரி
யற்கைதன்னிதழ்முழுதும்வாடும். பிறிதோ
ரியற்கைபொறிவண்டே மேற்படியப்பெறு
வது - தன துமணமுஞ் செயற்கைமணமே.
அதுவுமன்றிப் போதாகியே விரியாநிற்கு
ம். இவ்விபல்பிணையுடையநீரின் கண் இயற்கை
யாக இருக்கின்ற கமலமலர் இம்முககமலத்
திற்கு உடைந்து தாழ்வுபடுதல் நீதி என்னு

சொல்லுது யாஹர் அநியாரி- எல்லாரும் அறி
 வார். எ-று. ❀ பங்கமுறல் என்பதனால், சே
 ற்றினிடத் துஉறுதலென அதன் மன்மைத்தொ
 ழில் கூறியவாறுங்காண்க. — முககமலத்தினு
 டைய எயிராகிய இதழ் ஒருக்காலும் வாடா
 து என்பதுபற்றி- அதற்கு மாறுபாடாக நீரி
 ன்கண் இருக்கும் கமலவிதழ்க்காரும்- என்றும்,
 முககமலத்திற்பொருந்திய கணவர்கண்ணா
 யவண்டிற்கும் குழற்படிந்த வண்டிற்கும்
 பொறியின்மைபற்றி- அதற்கு மாறுபாடாக
 நீரின் கண் இருக்கும் கமலத்தில் பொறிவண்
 டேபடிவது என்றும், முககமலத்தின் மணம்
 இயற்கை என்ற துபற்றி- அதற்கு மாறுபாடாக
 க நீரின் கண் இருக்கும் கமலத்தின் மணம் செ
 யற்கை என்றும், முககமலம் எப்பொழுதும்
 குவியாமல் புன்சிரிப்பாகிய முகை அவிழா
 நிற்கும் என்பதுபற்றி- அதற்கு மாறுபாடாக
 நீரின் கண் இருக்கும் கமலம் பொதாகியே வி
 ரியும் என்றும், கூறினார். — கணவர்கண்ணா
 ய வண்டுபொருந்தல் - இடைவிடாமல்பார்த்த
 தல். — குழற்படிந்தவண்டு - பொன்னந்து
 ம்பி. அதுதாமரையிற்செல்லாது. குழற்படி
 ந்தவண்டு முகத்திற்குப் பொருத்தமாகக் கூ
 றியது- மயிர்க்கற்றை முகத்துடன் கூடி ஒற்
 துமை நயம்பற்றி இருத்தலால் என்க. — நீரி

ன்கண இருக்கும்கமலமலர்வாடுதல் - பழம்
 பூவாகஉதீர்தல். — மதுகரத்தின்குழாம்என்
 பது ஆறனுருபு தொகைப்பட்டு ஒன்றன் கூ
 ட்டத்தற்கிழமைகொண்டது. — போதுசெ
 ய்தல்-பக்குவமாய் முறுக்கவிழ்தல். “காலை
 யரும்பிப்பகலெல்லாம் போதாகி, மாலைமல
 ருமிந்நோய்,, என்றார் மேலோரும். — முகக
 மலத்தின்மணம்புயற்கைஎன்றது- வாயில் இ
 யல்பாகத்தோன்றுமணத்தினை. அன்றியும்
 முகமுத்தாமரைமணம்போல் இயல்பாக ம
 ணைக்கும் எனினும் பொருந்தும். — நீரின்க
 ண் இருக்குங்கமலத்தின்மணம் செயற்கைஎ
 ன்றது- நீரினும் பருவத்தினும் உண்டா
 தலால்— எயிற்றின கவிதழ் என்பதனுள்
 இன் - அல்வழிக்கண்வந்தசாரியை- ‘காய்கின
 வேலன்னமின்னியல் கண்ணின் வலைகலந்து
 வீசினபோதுள்ளமினிழந்தார்,, என்றார் மே
 லோரும். — இதனுள் நீரில் இருக்கும் கமல
 ம்போன்றிருத்தலால் முகத்தைக்கமலமாக
 உருவகஞ்செய்துவைத்துப் பின்பு அதற்கு
 ம் இதற்கும் வேற்றுமைசெய்தமையின், வே
 ற்றுமைபருவகம்என்னும் அலங்காரங்காண்க
 [இது முகவரிணை கூறியது.] (சச)

கலிவிருத்தம்.

கோதைநீண்முடி கொண்டொளிர் திங்கள்

சேர், பாதிவாணுதலென்றுபடிந்ததோ, வி
துகூடியிரண்டு நிறைந்ததோ, சீதபூரணத்தி
ங்கள்சிறந்ததே. *

இ-ள். கோதாய். உன்னுடைய நீண்டமுடி
மேற்கொண்டு ஒளிர்கின்ற நிறைந்ததிங்களி
ன்மேலாகச் சேர்ந்திருந்தபாதியும் ஒளியை
யுடைய உனது நுதலாகவந்து இழிந்துபடி
ந்ததோ. அதுவுமல்லாமல் உவாவிற்சூளர்ச்சி
யோடு நிரம்பிவட்டங்கொண்டதிங்களாகச்சி
றந்தது இந்நுதலாகவந்திழிந்துபடிந்தபாதி
மதியும் முடிமேல் இருக்கின்றபாதிமதியுமா.
கிய இரண்டுங்கூடி நிறைந்ததோ. எனக்கறி
யப்படுவதாய் இருந்ததல்ல. நீசொல்வாயாக
எ-று. ❀ ஓகாரங்கள் - வினா. — இதனுள் மு
டிமேற்கூடிய திங்களிற்பாதிவந்து இந்நுத
லாகப்படிந்ததோ என்றும் இவையிரண்டும்
கூடி உவாமதியாகி ஆகாயத்தின்கண் நிறைந்
ததோ என்றும் இயல்பாக நிகழுந் தன்மை
ஒழியக்கவிகருதியவதன்மேல் ஏற்றிக்கூறிய
வதனால், தற்குறிப்பேற்றம்என்னும் அலங்
காரங்காண்க. [இது நுதல்வண்ணனைகூறியது.
அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கருவிழிச்சுருப்புநாணுன் கண்மல ரம்பு
கன்னற், புருவவினடுவொழித்தல் போன்ற
அவளைத்துப் போர்மேல், வருமதன்பிடித்

தகைக்குண்மறைந்த துபோலுமென்றும், திருமகள் பரவுமம்மேசிலையி துபுருவமன்றே*
 இ-ள். திருமகள் பரவா நின்றதாயே. உனது கருவிழியாசியவண்டு நாணையும் கண்ணைய மலரம்பினைபும் உடைய புருவமாகிய கருப்புவில்லினுள் இடைவிட்டிருப்பது போல த்தோன்றியது. வலச்சையால் நாணவாங்கி அதனைவளைத்துப் போர்மேல் வருங் காமன் இடக்கையினுற்பிடித்தபிடிக்குள் மறைந்த துபோலும் என்று யாவரும் சொல்லலால்; உன்னுடைய நெற்றியில் இருக்கும் இஃது அச்சாமனுடைய வில்லை. புருவமன்று. என-று. * கண்ணென்றது-வெள்ளிய விழியுடன் இமையை. — இதனுள் புருவம், என்னும் உண்மைப்பொருளை மறுத்துச் சிலைஎன்னும் ஒப்புமைப்பொருளை உடன்பட்டு உருவகஞ்செய்தமையால், அவதுதியுருவகம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது புருவவர்ணனை கூறியது] (சௌ)

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஒருமலர்க்கணிச விவலத் துதித்தருளுநன் பகலு, மொருமலர்க்கண்மதியமிடத் துதித்தருளும்பேரிசவுந், திருநுதற்கட்பொற் கமலச்செந்நிறத்தீவினைத்தருளும், விரலசெக்க டீமாலைபுழுண் விழைவகலாவிழுப்பொருளே.

இ-ள். விழுமிய பொருள்போல்புகளே. உன்னுடையமலர் போலும் ஓர் கண்ணாகிய இரவிமுகத்தின் வலப்புறத்தில் உதித்துத்தருகின்ற நன்பகற்பொழுதும் மற்றொர் பல்போலுங் கண்ணாகிய மதியம் இடப்புறத்தில் உதித்துத்தருகின்ற நெடிய இராப்பொழுதும் திருநுதலிலே இருக்கின்ற பொற்கமலம்போலும் கண்ணாகிய சிவந்த நிறத்தையுடைய தீதருகின்ற விரவியசெக்கர் மாலையென்பொழுதும் உன்மனமகிழ்ச்சியைநீங்கா-எ-று. ~~ஊ~~ நீங்கா எனவே உனக்கு அழிவில்லை என்பதும் கண்களால் ஆயிற்று.—விரவுதல்- பகலும் இரவுஞ்சந்தித்தல்.—இதனுள் மூன்றுகாலங்களுங்கண்களால் தோன்றப்படுவதாகக்கிக் கூறியவதனால், துணிவதுசயம்என்னும் அலங்காரம் காண்க. (௪௭)

எண்ணீர்க்கழிநெடிவாசிரியவிருத்தம்.

கோலநகர்விசாலையாய் நிரந்தரகல்பாணியாய்க் குவலயத்தா லேபாத்தியாய்க் குலமதுரை தாளுபிச், சாலவொளிர் போகவதி யாயமுத தாயாய்ப்த் தண்ணளிபாலவந்தியாய்ச் சகவிசையெனலாய், நீலவிழிபுடைபரந்து நெடுநகரப்பெயர்கவர்ந்து நீண்டுசேந் தரிபரந்து நிகரொழிக்குமென்ற, லாலவிடமமுதெனக்கொண்டருந்திய

வுன் மத்தர்புரமதனிலொருபுறங்கவர்த லதி
சயமோதாயே. *

இ-ள். தாயே. விசாலத்தையுடைத்தாய்
இருப்பதனால் அனேகநகரங்களுள் அழகை
யுடைய நகராகிய விசாலையாய், நாடோ றும்
மங்கலத்தோடுகூடி இருத்தலால் கல்யாணி
யாய், நீலமலரால் வெல்லப்படாமல் இருத்த
லால் அயோத்தியாய், அடியார்கண்களுக்கு
மதுரமாய் இருத்தலால் குலமதுரை தானாய்
மிக ஒளிருகின்ற போகந்தங்கும் இடமாய்
இருத்தலால் போகவதியாய், அமுதத்தைத்
தரித்தலால் அமுததாரையாய், தண்ணீரின்
மூல் அளிப்பதாய் இருத்தலால் அவந்தி
யாய், இவ்வெழுநகரங்களையன்றி உலகத்
திலுள்ள நகரங்களையும் வெற்றிகொள்வதெ
ன்று சொல்லலாய்ப், புடைபரந்து இங்ஙனங்
கூறிய நெடிய நகரங்களின துபேரைக்காரண
த்தால் கவர்ந்து மிகநீண்டிசுவந்து அரிபரப்பி
உன்னுடைய நீலநிற விழியே தனக் கொப்
பொழிக்கும் என்று யாவரும் சொல்லலாய்
இருக்க; பாம்பின துவிடத்தை அமுதமென
உட்கொண்டு அருந்திய உன்மத்தராகிய நா
யகருடைய வடிவமதனில் ஒருபுறத்தைநீகவ
ர்தல் அதிசயமோ. இஃது அதிசயமல்ல-எ-து.
✽ கண்களுக்கு மதுரமாய் இருத்தல்-கண்க

ருக்கு இன்பந்தருதல். — நகரிற்கும் உடம்பிற்சூழும்பொதுப்படக்கொள்ளவேண்டி உடம்பைப்புரமென்றார். — ஒருகாரம்-எதிர்மறை இதனூள் தொழிலதிசயம்என்னும் அலங்காரங்காண்க. (சௌ)

கொச்சகக்கவிப்பா.

இருசெவியுண்பலகவிதை யிணரொழுது பசுந்தேனிற், பெருகுநவ ரதமருந்திப் பிறழ்ந்திடுமுன்பிணைவிழியாக், கருநீறவண்டிணைகனிப்பக் கண்டுபொழு தென்னெயோ, வரி நுதற்கணளிசிவந்த வளம்பாராய் மலர்க்கொடியே. *

இ-ள். மலரையடைய கொடியேல்பவளே. உண்டடைய இரண்டுசெவியும் உண்ணப்பட்ட கலைமகள் முதலாயினொர் புகழ்ந்து பாடும் பலவிதையாகிய பூங்கொத்தினின்றும் ஒழுக்குகின்றபசுந்தேனிலே மிகுந்தபுதியசுவையைஉண்டு உகளாநிற்கும் உன்னுடைய இருவிழியாகிய கரியநிறத்தையுடைய இரண்டிவண்டுநீரளிப்பக்கண்டு, மனம்பொழுமல் செவ்வரியையுடைய நுதற்கண்ணாகியவண்டு சிவந்தவளத்தை - ஆடியினொற்பாராய். எ-று. இஃ ஆடிஎன்பது அருத்தாபத்தியினற்பெறப்பட்டது. — நவர தமென்பதற்கு ஒன்பதுவகைப்பட்டசுவைகளினும், பொருந்து

ம்.—கடைகீரண் உரதளவுசெல் ஓதலால் - பெருகுநவரதமருந்திப்பிறழ்ந்திடுமுன் டிணைவிழிபாங்கருநிறவண்டென்றும், சிவப்புச்சினத்தினால் வருமென்பதுகருதி-வரிநுதற்கணாளிசிவந்தவளம்பாராஎன்றும், கூறினார்.—
 “பெயரினும் வினையினும் பின்முன் னோரிடத்; தொன்றும் பலவும் உத்தொன்றுவதிடைச்சொல்; என்பதுதொண்டு என்னும் ஏயும் ஓவும் இடைச்சொல்லெனக்கொள்க.—இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம்என்னும் அலங்காரங்காண்க.. (௪௬)

எண்ணீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அரனிடத்திற்பேரின்ப மருளுமவனல்லார்பாலருவருக்குமவன்புடிமேலனிநதியைச்சீனும், பரவுநுதல்விழியழன்முன்பார்ந்திலபோலகிசயிக்கும்பணியாய பணிவெசுளப்பயந்தனபோ லொடுங்கும், விரைபுளரிப்பகைதடிந்து வீரரதம்படைக்கும். வினவுதுணைச்சேடியர்க்குவிருத்துநகைவினாக்கூ, மிரவுபகலடிபரவுமெளிபனைக்கண்டருள்புரியுமித்தனையோபடித்தனவுன் னிணைவிழிசடாயே.

*

இ-ள்- தாயே உன்னுடையகணவராகிய அரனிடத்திற்பெரிய இன்பத்தைக் கொடுக்கும். அவனல்லாதவரிடத்து அருவருப்போடு

கூடி இருக்கும். அவன்முடிமேல் இருக்கின்ற அழகையுடைய கங்கையாற்றைச் சீறும். யாவரும் பரவுகின்ற சிவனுடைய நுதல் விழியனலை முன்பு ஒருக்காலும் பார்த்ததில்லை போல அதிசயப்படும். அவனுடைய ஆபரணமாகிய யபாம்புகள் வெகுள அவற்றிற்குப் பயந்தன போலே ஒடுங்கும். நறுநாற்றத்தையுடைய தாமசாயாகிய பகையைப் புறங்கண்டு வீரரத்ததைப்படைக்கும். உசாத்துணையாய் இருக்கின்ற சேடியர்க்கு நல்விருந்தாக நுகையைச் செய்யும். இரவும் பகலும் நினைதியைப்பரவும் எளியனைக்கண்டு அருள்புரியாநிற்கும். ஆகலால் உனது விழிகள் இரண்டும் இத்தனை எல்லாம் படித்தனவோ என்று. ~~ஊ~~ விருத்து-விகாரம்.—ஓகாரம்-விரு.—இதனுள் காமம் இழிப்பு உருத்திரம் வியப்பு அச்சம் வீரம் நகை கருணை என்னும் எண்வகைச்சுவையும் புலப்படக் கூறியவதனால், சுவை என்னும் அலங்காரங்காண்க. சாந்தமென்னுஞ்சுவை விகாரமின்மையில், கூத்தர் நூலின்படி எட்டேவேண்டினார் (௫௮) அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

இகல்பொரக்குழையைமுட்டு மிமைமயி ரொழுங்கிற்றாவ, னிகரறுநித்தர்யோக நீக்கிவெம்போக நல்குஞ், சிகர வெற்பரசன் றெரு

ல்லைத்திருமர பென்னுந்தெய்வ, மகுடமா
மணிநின்கண்கள் வயமதன்வாளிதானே *

இ-ள். சிகரத்தோடுகூடிய வெற்பரசனு
டைய பழைய திருமரபென்று சொல்லப்ப
பிற் தெய்வமகுடத்தில் அழுத்திய மாணிக்க
ம்போன்றவளே. பகையைப்பொரும்படிக்
குக் காதளவுவாங்கினதுபோலக் குழையை
முட்டியிருக்கின்ற இமைமயிராகிய ஒழுங்
கிணையுடைய அம்பினிறகு நிகரற்ற நித்தரு
டைய யோகப்பயிற்சியாகிய சாந்தத்தைநீ
க்கி வெய்தாயிருக்கின்ற போகத்தைக்கொ
டுக்கும். அதனால் நின்னுடையகண்கள் வலி
யையுடைய மன்மதனம்புதான். எ-று. ❀
வாளிகொல்லோ என்று பாடமாயின், அம்
போ என்று பொருளுரைத்து ஓகாரத்தை
வினுவாக்கிக் கொல்லென்பதனை அசையா
க்குக.—இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னு
ம் அலங்காரங்காண்க. (௩௬)

வரிவிழிச்செம்மைவெண்மை வனப்புறு
கருமைமூன்று, மெரிதெறுகற்பகாலத் திற
ந்தமுப்பொருளுந்தோன்றுங், கருவெனக்
குணங்கண்மூன்றின்காரண மென்னப்பெற்
ரு, ல்ருமறைப்பொருளேயுன்றனருளலாது
லகமுண்டோ. *

இ-ள். அரிய வேதத்தினது பொருளாய்

இருக்கின்றவனே. உன்னுடைய வரிபரந்த விழியில் இருக்கின்ற அழகுற்ற சிவப்பு வெளுப்புக் கறுப்பாகிய மூன்றுநிறமும் ஊழித்தீமுதலாயின தெறுகின்ற பிரளயகாலத்தில் இறந்த மும்மூர்த்திகளாகிய முப்பொருளுந்தோன்றுங் கருவெனவும் அவர் பெறும் முக்குணங்களின் காரணமெனவும் பெற்றால், உனது அருளையன்றி உலகமென ஒன்று உண்டோ. அஃதில்லை. ௭-று. ❀ இராசதம் சாத்துவிதம் தாமதம் என்னும் முக்குணமும் முறையே சிவப்பு வெளுப்புக் கறுப்பாகலால், முக்குணத்தையும் தரும் காரணம் எனக்கூறினார்.—ஓகாரம்-எதிர்மறை.—இதனால் ஆதாரவேது என்னும் அலங்காரங்காண்க.

(௩௨)

அம்மைநின்கருணைபொங்கியலையெறி நயனவேலை, மும்மணி கெழுமுன்றொண்டர் மும்மலங்களையமுழ்கச், செம்மைநன்சோணையாறுதெளிகங்கையமுனைமுன்றுந், தம்மயத்தொடும்வந்துற்ற தன்மையிதென்பர் மிக்கோர்.

*

இ-ள். தாயே. கருணைபொங்கி அலை எழுகின்ற நின்னுடைய நயனமாகிய கடலினிடத்து இருக்கின்ற செம்மணி வெண்மணி கருமணி என்னும் மூன்றையும்-உன்னை

அடையும் உன்றொண்டரானவர் காமம் வெ
 குளி மயக்கம் என்னும் மும்மலங்களையும்
 களையும்படி மூழ்கச் சிவப்பையுடைய நல்
 ல சோணையாறும் வெண்மையாய்த் தெளி
 நீத கங்கையாறும் கறுத்த யமுனையாறும்
 தத்தம் நிறத்தோடும் வந்து கூடியதன்மை
 என்று சொல்வர் மிக்கோர். எ-று. ❀ கா
 மம் வெகுளி மயக்கம்-என்னும் மும்மல
 மும் முறையே வெறுப்புச் சிவப்புக்கூறுப்
 பாகலால் அவற்றை அவ்வவ நிறத்தையுடை
 ய யாறுகள் கழுவும்படிக்கு வந்துகூடினாற்
 போன்றிருத்தலால், மும்மணியையும் திரி
 வேணிசங்கமென்பர் எனக்கூறினார். —கண்
 ணில் இருக்கும் மூன்று நிறத்திற்கும் மணி
 யென்றேபெயர். “ கருமணியிற்பாவாய் நீ
 போதாயாம்வீமுந், தீருநுதற்கில்லையிடம்,
 என்றார் மேலோரும். —ஈ து என்பது-இடை
 ச்சொல். —இதனுள்-தற்குறிப்பேற்றம் எ
 ன்னும் அலங்காரங்காண்க. (11)

இடம்படர்கொடியேநின்க ணிருசெவிக்
 குரைப்பதேதென், நடர்ந்தெழுகயலின் க
 ண்களடைப்பிலபயப்பட்டம்மா, கடுப்பக
 ற்கமலவீபிங்கங்குல்வாய்தெய்தல்வீபி, மடை
 நீதனள்கமலையொன்றொன் றடைப்பனகண்
 டுகண்டாய்.

இ-ள். சிவனுடைய இடப்பாகத்தில் படர்ந்த கொடிபோல்வாளே. நின்னுடைய கண்வந்து உன்றிருச்செவிக்கு மந்திரமாக உரைப்பது யாதுகாரணம் என்று யாற்றுநீர் முதலாயின நீரிலே நெருங்கி எழுகின்ற மீன்கள் தாம்கண்டோல் இருத்தலால் நம்மை அபாயஞ்செய்ய உரைக்கின்றதோ என்று அஞ்சித் தங்கண்கள் ஒருபொழுதும் இமைப்பதில்லை. அதுவுமன்றிக் கமலமும் நெய்தலும் கண்டோன்றிருத்தலால் அவற்றின்நிறத்தைக் கவருதற்கு உரைக்கின்றதோ என்றஞ்சி இராப்பொழுது கமலமலரும் பகற்பொழுது நெய்தன்மலரும் இதழாகிய கதவை அடைப்பனவாகச்செய்து பகற்பொழுது கமலமலராகிய வீட்டினிடத்தும் இராப்பொழுது நெய்தன்மலராகிய வீட்டினிடத்தும் மாறிமாறிப்போய் இருந்தாள் கமலை. ௭-று. ❀ கண்காதளவுசென்று இருப்பதனைநோக்கிக் கமலையானவள் கமலமும் நெய்தலும் தனக்கு வீடாகலால் பகற்பொழுதெல்லாம் கமலத்தைக் காத்தும் புறப்பயிம்பொழுது அக்கமலத்தை இதழாகிய கதவால் அடைக்கச்செய்து நெய்தலிடத்தும்வந்து அதன் இதழாகிய கதவைத் திறக்கச்செய்து அதனை இராப்பொழுதெ

ல்லாம் காத்தும் புறப்பெய்பொழுது அந்
 நெய்தலை அடைக்கச்செய்து கமலத்தின் இ
 டத்துவந்து அதனைத்திறக்கச்செய்தும் இ
 னுவேதொழிலாகத் திரிபின்றுளென்ன வே
 ண்டிக் - கடும்பகற்கமலவிடுங் கங்குல்வாய்
 நெய்தல்விடு மடைந்தனள் கமலையொன்
 றென் றடைப்பன கண்டு என்றும், மீனின்
 கண்ணுக்குஇமை இல்லைஎன்பது ஒருதலை எ
 ன்றெண்ணிக்-கயலின்கண்க ளடைய்பில ப
 ய்ப்பட்டு என்றும், கூறினார்.—பயப்பட்டு
 என்பதனால்-நீரின்கட்ப்பட்டு என அதன்றன்
 மைத்தொழில் கூறியவாறுங் கொள்க.—
 பகலென்பது-தன்வெம்மையினால் கடும்ப
 கலென அடையடுத்து நின்றது.—கமலத்
 தையும் நெய்தலையும் சாதிபற்றி ஒன்றென்
 று எனப் பட்டது.—கண்டு என்பது-கண்டு
 ச்செய்தென்னும் தொழிலாய் நின்றது.—
 அம்மா என்பதும் கண்டாய் என்பதும்-மு
 ன்ணிலையசை.—இதனுள்-மேற்கூறியகவி அ
 லங்காரமேகாண்க. (111)

இணைவிழியிடை மயாநாட்ட மெய்தியதலர்
 த்தோன்றும், பணைநெடும்புவனமிந்தப்பா
 ர்வைசுற்றிமைக்குமாயிற், றுணையிழந்தழி
 வதெண்ணித்துணிந்த தின்கருணையென்றும்,
 கணையினுங்கொடியதென்னக் கடவதோகட

வுண்மாதே.

*

இ-ள். தெய்வமாதே. உன்னுடைய கண்ணலர்வது காரணமாகத்தோற்றும் பெரிய நெடியபுவனம் இக்கண்பார்த்த பார்வை சிறிதுபொழுது இமைக்குமாயின் அப்பார்வையாகிய துணையையிழந்து அழிந்து விடுவதனைக் கருதித் துணிந்த நின்கருணையினால் உன்னிருவிழியும் இமையாதாட்டமாக இருந்ததென்று யாவருஞ் சொல்லலாயிருக்க, இவ்வருளையுடைய அதனை அம்பினுங்கொடியதென்று சிலர் சொல்லக்கடவதோ. கடவதல்ல. எ-று. ❀ மூன்றாம்வேற்றுமை விகாரத்தாற் றொக்கது.—சற்று என்பது-சிறிதென்பது. “உற்றவாய்மை சற்றுந்தருகிலிர்” என்றார்பிறநும்.—ஓகாரம்-எதிர்மறை. இதனுள் பொருளேது என்னும் அலங்காரமும் தன்மை என்னும் அலங்காரமும் காண்க. (௫௫)

நெடியகட்கரியநெய்தனிறையருட் சலதியெய்தாக், கொடியனென் பிறவித்துன்பக்குரைகடல்கடந்துமுழங்க, விடினதிற்குறைவதுண்டோ பெய்த்தவர்க் கொழிந்துறாதோ, கடிநகர்நிலவுகாட்டிற்காயுமேகருணை வாழ்வே.

*

இ-ள். கருணைச்செல்வமாயிருப்பவளே.

உன்னுடைய நெடியகண்ணாகிய கரியநெய்
 தற்பூவின் நிறைந்த கருணைக்கடலை அடைந்
 திடாத கொடியனெனது பிறவியாகிய து
 ன்பம்பொருந்திய குரைகடலைக்கடந்து யா
 ன்முழுகும்படி நீயேகருதி அக்கருணைக்கட
 லினிடத்து என்னைவிடில் அதிற் குறைந்து
 போவதுண்டோ. அப்படிவிடினும் மெய்த்
 தவத்தைபுடையவர்க் கொழிந்து என்னைமு
 ழ்கச்செய்யாதோ- மாடகூடங்களோடு கூ
 டிய காவலையுடைய நகரில் எறிக்கும்நிலவு
 விடர்களோடுகூடிய கரிந்த காட்டினும் எ
 றிக்குமே. அதனால் என்னையும் முழுகச்செ
 ய்யும். எ-று. நகர்க்கு மாடகூடமும் கா
 ட்டிற்கு விடரும் கரிதலும் வருவித்தது
 நகரின் உயர்வும் காட்டின் இழிவுப்பற்றி.—
 குரை-கடலென்பதற்கு அடையாகநின்றது.
 ஏகாரம்-தேற்றம். ஓகாரங்கள் - எதிர்மறை
 வினாவெனினும்; அமையும்.—இதனுள்-தவ
 த்தோரன்றி என்னையும் முழுகச்செய்யும் எ
 ன்னும் பிறிதொன்றனைப் பெறப்படுதலால்,
 ஓட்டு என்னும் அவங்காரங்காண்க. (115)

கருங்குழலுதற்கட்பின்னற் கவின்கடை
 க்கபோலந்தாழ்ந்த, வருங்குழைகடந்தகண்
 ணினயிற் கடையனங்கசாப, நெருங்குறத்
 தொடுத்தவேவினிமிர்ந்தலை யேய்க்குமென்றூ

ன், மருங்கில்பொற்றிருவேயாருன் மதர்வி
ழிபரவவல்லார். *

இ-ள். மருங்குவில்லாத பொன்னிறத்தை
யுடைய அழகுபொருந்தினவளே. உன்னு
டைய துதலின்மேற் பின்னிய கரியகுழற்
பின்னவின் கடைபொருந்திய கபோலத்
தில்தங்கிய அரிய குழையைக்கடந்த உ
ன்கண்ணின து கூரியகடையின து பகையை
நெருக்கும்படிக்கு நிறையவாங்கிய கா
மன்வில்லில் தொடுத்த அம்பினுடைய நிமி
ர்ந்ததலையைஒக்குமென்று வல்லாருஞ்சொல்
வல்ல, யாவர் உன்னுடைய மதர்த்த விழி
யைத்துதிக்க வல்லார். எ-று. ✽ கடை - க
வினென்னும் அடையடுத்து நின்றது.—
மேற்காதில் இடப்பட்டு விற்போல்வளைந்து
குழைவுபெற்றிருக்கின்றவதனால் - அவ்வணி
யைக்குழை என்றும், அதுதங்கி இருக்கு
ம் இடம் எவ்விடமோ என்று ஐயுறாமல் அ
றியும்படிக்கு - கருங்குழைதற்கட்பின்னற்
கவின்கடைக்கபோலந்தாழ்ந்தவருங்குழை
என்றும், கூறினார்.—மருங்கு- கடைக்குறை
விகாரம்.—மருங்கில்பொற்றிரு எனவே அ
ம் மருங்குல் மிகச்சிறிது என்பதாயிற்று.
இதனுள் பல உவமை வந்தும் அவ்வுவமை
தோறும் உவமைபுருபு புணராது முடிவின்

கண் ஓரிடத்துப் புணர்த்தியவதனால், ஒருவ யிற்பொடிபுவமை என்னும் அலங்காரங்கா ண்க. [இப்பதினொருகவியும் கண்ணின்வர் ணனைகூறின.] (115)

தோகைநின்கபோலஞ்சார்ந்த துணைநிழ ற்சுவமிந்தோடு, மாகவிவ்வுருளை நான்கி னான விரதம் வாய்த்தோ, வேகநன் புடவிவட் டத்திருகடராழித் திண்டேர்ப், பாகரைப் பொருதுமாரன்பழம்பகை தீரப்பெற்றான்.

இ-ள். மயில்போன்றவளே. நின்னுடைய ரேண்டு கபோலத்துற் சார்ந்த தோட்டினால் வதான்றியநிழற்சுவமியும் அத்தோடுமாக இங் இனங்கூறிய உருளை நான்கினையுடைய உன துமுகமாகியதேர் கிடைத்தபடியினாலே-ச ந்திர சூரியர் என்னும் இருகடராகிய இரண் டி உருளையைப்பூண்ட ஒன்றுபட்டிருக்கின்ற நல்லபூய் வட்டமாகிய திண்ணிய தேரையு டையபாகொன்னுஞ் சங்கரரை இக்காலத்தி ல் பொருது மன்மதன்தன்னை நெற்றிக்கண் ணால் எரித்த பழையபகையைத் தீரப்பெற் றான்-எ-று. சங்கரர்திரிபுரத்தை எரிக்கப் போம்பொழுது இருகடரை உருளையாகப் பூட்டிப்பூயியைத்தேராகப்பண்ணி நடத்த லால்-எகநன்புடவி வட்டத்திருகடராழித் தி ண்டேர்ப்பாகர் என்றும், கபோலங் கண்ணு

டிபோலிருந்து தோட்டிணிழலைக் காட்டலா
ல்-கபோலஞ்சார்ந்த துணைநிழற் சுவடு என்
றும், கூறினார். — இதனுள் தோடும் தோட்டி,
னிழலும் முகமும் முகமேற்கவித்தமுடியும்
தேர்ப்போலிருத்தவின் அதனைத்தேராக உருவ
கஞ்செய்து அதனை ஏதுவாகஎடுத்தி உரைத்
தமையால், உருவகவேது என்னும் அலங்கா
ரங்காண்க. (௫௮)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வேரிநாண்மலர்க்குள் வாணிவிலையில் பா
டலமுதெலாஞ், சேரமாமடந்தை நின்செவி
க்கூணுவருத்தவே, யாசுமலை முடியசைப்ப
வாடியெற்றுகுண்டலம், பூராபூரா யென்ற
சொற்பொலிந்தவொசைபெற்றதே. *

இ-ள். பெருமையோடும் கூடியமடந்தை
ப்பருவத்தையுடையவளே. நறுநாற்றத்தை
யுடைய நாட்கொண்டவிழ்ந்த தாமரைமல
ரின் கணுள்ளகலைமகளானவள் தன்னுடைய
விலையில்லாத பாடலாகிய அமுதமெல்லாம்
ஒருமிக்க நின்செவிக்கு உணவாக ஊட்ட அ
தனால் முத்துமாலையுடைய உன்முடி அ
சைப்ப அதனால் ஒன்றோடு ஒன்று தாக்கிய
குண்டலங்கள் பூராபூராஎன்ற சொற்போல
ப்பொலிந்த ஒசையைப் பெற்றது - எ - று.
* மாமடந்தைஎன்பதற்குமாமரத்தின்கீழ்

இருக்கும் மடந்தை என்று பொருள் உரைப்பினும், பூராபூராயென்ற சொற்பொலிந்த வோசைபெற்றது என்பதற்குப் பூராபூரா என்ற சொல்லாகிய பொலிந்த ஓசையைப் பெற்றது என்று பொருளுரைப்பினும், அமையம்.— ஆரமலை கழுத்தன தாக இருப்ப, முடியின தாகக் கூறியது— கழுத்தோடு கூடி முடி அசைத்தலால் என்க— பூராபூரா என்பது— போதும் போதும் என்பதாம்.— சேர என்பது— ஒருமிக்க என்பதாம். “மறைவழியொழுக்காமன்னவன்வாழும், பழிநாட்டார்ந்த பாவம்போலச், சேரமறைத்த கூரிருணடுநாள், என்னார் பிறரும்.— குவ்வென்னும் நான்கனுருபை எழுனுருபாகக் கொள்க.— இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இவ்விரண்டுகவியும் காதின்வர்ணனைகூறின] (ருக)

இமயமன்னன் மரபில் வெற்றியிடுபதாகையினையவென், அமலையுன்றன்வதன துண்டவணிசிறந்த மணியையோ, விமலமன்னு கவிஞர்முத்தை வெற்பில்வல்லியலர்வதோர், கமலமன்னு குமிழளித்தல் கண்டதல்லவென்பதே. *

இ-ள். இமயமலையரசனுடைய மரபில் வெற்றி எழுதியுரைக்காதபோன்ற என்னுடைய அ

மலையே. உன்னுடையமுகத்திலேதோன்றிய
 மூக்கிலே அணியாகச்சிறந்த மணியைத்தா
 னே-மனத்தில் அழுக்கின் லய லைபொற்றகவி
 ஞானவர்கள் மலைபில்இருக்கின்ற வல்லி அ
 லர்வதாகிய ஓர்கமலமலர்உத்து நிலைபெற்ற
 குமிழம்பூவானது முத்தனை ஈது தல் உலகத்
 தில்கண்டதல்லஎன்று சொல்வது - எ - று.
 * முகத்தையும் முகத்தன்மேல் இருக்கின்ற
 மூக்கையும் கமலமலரும் கமலமலர்மேல்இ
 ருக்கின்றகுமிழம்பூவுமாகக்கூறினார்.—ஓகா
 தம்-வினா.—இதனால் பொருளதிசயம் என்
 னும் அலங்காரங்காண்க. [இது மூக்கின்வர்
 ணனைகூறியது] (௬௦)

இறைவி நின்னிதழ்ச்சி வப்பியற்கை யித்
 தொடிணைசொனா, னிறைகொள்கொவ்வையி
 ற்நிறத்தி னீழல்பெற்று விம்பமா, யுறைதல்
 கொண்டுநாணுபற்றொ ருவமையில்கை யுண்
 டெனா, வறைகடற்று கிர்ப்பழுக்கி னன்று
 சொல்வனாரியனே. *

இ-ள். உலகுக்கெல்லாம்இறைவியே நின்
 னுடைய வாயிதழினுடையசிவப்பு இயற்கை
 யாதலினால் இவ்விதமுடன்பரவத்தினால்வரு
 ம் சிவப்பைச் செயற்கையாயுடைய கொவ்
 வைப்பழத்தை ஒப்பாகச்சொன்னால், முதிர்
 ச்சியைக்கொண்ட அக்கொவ்வையானது இ

வ்விதழிணுடையநிறத்தின் ஒளிபெற்று விம்பமென்னும்பெயராயுடைத்தாய் த்தான் உறைதலை உட்கொண்டு நாணும். அஃது அப்படியாகலால் உலகினிடத்து வேறொரு உவமை அதற்கு இல்லை. திரை ஒன்றோடொன்று அறைகின்ற கடலினிடத்துள்ள பவளமானது பழங்களைப் பழுக்கில், அன்றைக்கு உவமை உண்டென்று சொல்வேன் அஸியன்-எ-று. ❀ உறைதல்கண்டுநாணும் என்றுபாடம் உரைப்பாரும் உரார் — ஒர்பொருளினதுகாந்தி ஒர்பொருளில்வந்து பத்திபாய்தலை விம்பமென்பர் அதனால்-விம்பமாய் என்றும், கொவ்வைப்பழம் தலைகீழீட்டிருத்தலால் நாணும் என்றும், கூறினார்.—பவளம் பழுப்பதின்மையால், உவமை எக்காலத்தும் இல்லை என்பதுபெறப்பட்டது.—இதனால் பழுக்குஞ்செயலில்லாத பவளக்கொடி ஒருகாலத்திற் பழுக்குமாயின் அப்பழத்தை அப்பொழுது ஒப்பாகச்சொல்வேன் என்றமையால், அற்புதவுவமை என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது இதழின் வர்ணனைகூறியது]

அன்புமுற்றிவடிவாயவம்மைநினதானனத்துமதிநகைநிலா, நன்புறத்தமுத மொழுசுமாம தூரநறைகொள்சீதளமயின்றவா, யின்புளிப்பலது வட்டுருதினியெனத்தெவிட்டி

டியசகோரம்வான், முன்பரப்புநிலவுண்ணு
மாலுனதுமூரலுக்குநிகர்மூரலே. *

இ-ள். அன்பானது முதிர்ந்து ஓர்வடிவா
கியதாயே. உனது முகமாகிய மதியின்கண்
இருக்கின்ற நகையிலேபிறந்தநிலாவினிடத்
து ஒழுகாநின்ற அமுதத்திலே மிக்க மதுர
த்தையும் மணத்தையும் உட்கொண்டசீதள
த்தையும் உண்ட நம்முடையவாய் இனிஇன்
புளிப்பை உண்டாலல்லது உவட்டாதெனத்
தெவிட்டும்படி சகோரப்புட்கள் வானில்
இருந்து முன்னாகப் பரப்புக்கின்ற சந்திரனு
டைய நிலவை உண்ணும். அதனால் உன்னு
டையமூரலுக்கு வேறொன்றும் ஒப்பின்மை
யால் அம்மூரலேநிகர்-எ-று- ~~ஊ~~ தெவிட்டி
ய என்பது-செய்யிய என்னும் வினையெச்ச
ம்.—நன் என்பது-புறத்துக்கு அடையாக நி
ன்றது.—நகைநிலவை உண்டசகோரப்புட்க
ளுக்கு வானிடத்துமதிநிலவானது தித்தித்த
புளிப்பாய் இருத்தலால், தெவிட்டும்படி ச
கோரம் வான்முன்பரப்புநிலவுண்ணும் என்
றார்.—இதனுள் முகமதியில் இருக்கின்ற ந
கைநிலாவாகியபொருள் வான்மதியில்இருக்
கும் நிலவினும்மேம்பட்டதென்று உவமை
கூறி மறுத்து அப்பொருடன்றையே உவமை
யாக உரைத்தமையால், பொதுநீங்குவமை

என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது நகையின் வர்ணனை கூறியது.] (சூஉ)

விள்ளநாவுகா யெழுந்தொறுந்தலைவர் வீரமும்புகழமுமே, தெள்ளாபாடன்மதுரம்பழுத்தனைய செய்யகேழொளி வனப்பினு, வள்ளன்மாமலகா விட்டுவாணியுன தருணநாவுறையவெள்ளையா, யுள்ளமேனியுமெனம்மைநீபருள வுன்னிறம்பெறுவ தொத்த தே.

*

இ-ள். என்னுடைய தாயே. மொழிகளை மொழியும்படிக்கு உன்னுடைய நா உரையெழுந்தோறும் உன்தலைவராகிய சங்கரருடைய வீரமும் புகழும் அழகுமே சொல்லும் பாடலினது மதுரம்பழுத்தாற்போன்ற சிவந்த நிறத்தின் ஒளிவனப்பினாலே சேற்றிற்பிறந்த பெரிய வெண்டாமரைமலகாவிட்டுக் கலைமகளானவள் உன்னுடைய சிவந்த நாவின் கண் உறைய அவருடைய வெள்ளையாயுள்ளமேனியும் நீ அருளுதலினாலே உன்னுடையமெய்யின் நிறத்தைப் பெறுவதாகிய மாணிக்க நிறத்தை ஒத்தது-எ-று. ~~ஊ~~ தெள்ளா தல்-கண்ணிச் சொல்லுதல் என நின்றது — பாடலினது வனப்பினால் எனக்கூட்டுக.—நாவினுடைய சிவப்பு நிறம் வெள்ளைமேனியிற் பரத்தலால், உன்னிறம்

பெறுவதொத்ததுஎன்றார்.—ஏகாரம்- தேந்
றம்.—இதனாள் அதிசயவுவமைஎன்னும் அ
லங்காரங்காண்க. (கூரு)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அற்றையருட்சிவசேடஞ்சண்டனுண வது
பொருதாவநீரகீ, கற்றைமலர்க்குழலுமைநீ
ன்கருப்பூரசகலமதிச்சகலம்போல, வற்றதி
ருத்தம்பலத்தி னொருசகலமேனு மினி து
ண்டிவாழப், பெற்றிலலோலமரொனும்பெயர்
பெறவு மிருந்தனரோ பிழைப்பில் விண்
னோர் *
*
*
*

இ-ள்- கற்றையாக இருக்கின்ற மலர்பொ
ருந்தியகுழலையுடைய உமையே - அருளையு
டைய சிவன்நாடோலும் உண்டு மிருந்தசே
டத்தைச்சண்டேசுரன்உண்ண அதனைமனத்
தில்பொருத ஆவல் தீரும்படிக்கு- மதித்து
ண்டம்போலக்கருப்பூரத்தண்டமுற்ற அழ
கையுடைய உனதுதம்பலத்தில் பொருந்திய
ஒருதுண்டமாயினும் இனிதாக உண்டிவாழ
ப்பெற்றிலராசால், அமரொன்றுசொல்லும்
பெயரைப்பெறவும் இருந்தனரோ- இக்கால
த்திற் சாதல் இல்லாத விண்ணோர் - எ-று-
இக்காலத்தில் சாதல்இல்லாதவிண்ணோர்
எனவே முற்காலத்திற் சாதலையுடைய விண்
னோர் எனவாயிற்று.—அமரொன்னும் பெ

யர் பெறவு மிருந்தனரோ என்பதனால் அக்
காலமென்பது வருவிக்கப்பட்டது.— கற்
றை என்பதனை மலருக்கு அடையாகக்கொள்
ளாமல் குழலுக்கு அடையாகக்கொள்க.—
தாம்பூலமென்னும்வடமொழி - தமிழ்மொ
ழியாய்த் தம்பலமெனத் திரிந்தது. “ ஊரு
ணியொத்தபொதுவாய்த்தம்பலம், என் றார்
பிறரும்.—மரிப்பில்லாதவர்க்கு அமரரென்
றுபெயராகலால், அமரரென்னும்பெயர்பெ
றவுமிருந்தனரோ என்றார். —சகலம்-துண்
டம்.—அன்று என்பது - பதப்புணர்ச்சியின்
கண் அற்றை எனலாய்கண்டுநாடோறும் என்
று பொருள்கொள நின்றது.—பொருத ஆ
வல்-பொருதாவலெனக்கடைக்குறை விகார
மாயிற்று.—உம்மைகள் இரண்டும்-சிறப்பு.
ஓகாரம்-எதிர்மறை.—இதனுள் பன்மையுமை
என்னும் அலங்காரமும் பொருளெனது என்
னும் அலங்காரமும் காண்க. (௬௪)

பசுத்தமலர்க் கொடி கருணை பழுத்தனைய
கொம்பேறின்பரமர்பொற்றோள், விசைத்
தொழிலைக்கலைவாணி தனிற் பாடிப் பாடியவ
ண்மெலிவதல்லா, லசைத்திலர்பொண்முடியு
னதுமதுரமொழிக்கசைத்தனரென் றதற்கு
நாணி, யிசைத்தொழிலைக்கைவிட்டா ளெழி
ல்வினையுறையிலிட்டாளே துசெய்வான் *

இ-ள். மலராயுடையபசுமைபெற்றகொ
டிபோல்பவளே. சுருணையைப்பழமாகப் ப
ழுத்ததுபோன்றகொம்புபோல்பவளே - தி
ன்பரமருடையபொலிவுபெற்ற தோள்செய்
தவிசயத்தொழிலைக் கலைகளையுடைய வராணி
யானவள்தன்னிலேபாடிப்பாடி அங்குமெலி
வதேயல்லாமல், பொன்முடியைஒருக்கா லு
ம் அசைத்திலர். அவ்வாறுபாடின தும்அன்று
நின தும துரமொழிக்கே அசைத்தனொன்று
அதற்குஅவர் நாணத்தைஅடைந்துஇசைத்
தொழிலைமெல்லக்கழியவிட்டாள். எழிலையு
டைய வீணையைக் கழற்றியிருந்த உறையில்
இட்டாள். இதற்கு ஏதுசெய்வாள் - ஏ-று.
ம துரமொழிபாவது-வாணிபாடும்பாட
டைக்கேட்டு நன்றாயிற்று என்னும்மொழி.
பழுத்த அனையஎன்பது பழுத்தனையஎனக்
கடைக்குறைந்துநின்றது.—“ஐயங்கண்ணு
மல்லாப்பொருள்வயின், மெய்யுருபு தொ
காவிறுதியான,, என்பதுகொண்டு முடி என்
னும் இறுதியின்கண் இரண்டாம் வேற்று
மையாகலால் தொகைப்பட்டு நின்றது.—
இதனுள் துணிவதிசயம்என்னும்அலங்காரம்
காண்க. [இம்முன்றுகவியும் வாயின்வாண்
னைகூறின.] (110)

மகவாசை யாலிமய மலையராயன் மலர்கீ

கைதொடமனத்துளன்பு, புகவாசை யாலி
 றைவன்கரத்தேந்தப்பொலிவுறுநின்புகம்
 போற்றின், முகவாசியரன்படிமக் கலம்பார்
 க்கவிட்டமுதிழ்க்காம்புபோலும், சகவாழ்
 வையிகழ்ந்திதயந் தனித்தவர்தந் தவக்கொ
 முந்துதழைத்தகொம்பே. *

இ-ள். உலகவாழ்வைநிந்தித்து ஒருமித்த
 மனத்தையுடையவர்செய்யும் தவமாகியகொ
 முந்துபடர்ந்து தழைத்த கொம்புபோன்ற
 வளே. மகவாசையினால் முத்தங்கொள்ளு
 ம்படிக்கு இமயமலையரசன் மலர்போலுந்
 தன்கையால்தொட-உன்மேல்வைத்த அன்பு
 தம்முடையமனத்துட்புக அதரபானஞ்செ
 ய்யவேண்டும் ஆசையினால் இறைவராகிய
 பரமீசுவரத்தால்எந்தப்- பொலிவுறுகின்ற நி
 ன்புகத்ததைப்புகழ்ந்துசொல்லின், அப்பர
 மர் தமது முகச்செவ்வியைக் கண்ணடியிற்
 பார்க்கும்படி அதற்கு முகிழாக இட்டகாம்பு
 புபோலும்-எ-று. ❀ மலையரசன்மலைபருவ
 மாகஇருக்கவே கைவருவித்துச் சொல்லவே
 ண்டியதனால், கைக்குமலர் உவமையாய்நின்
 றது. “ திகழ்மணிக்கொபுரந் திங்கள்வாண்
 முகம், என்றூர்பிறரும்.— தவஞ்செய்தற்கு
 இடையூறுவாராமல்காத்து நிறைவேற்றலா
 ல், சகவாழ்வையிகழ்ந்திதயந்தனித்தவர்தந்

நவக்கொழுந் துதழைத்தகொம்பேஎன்றார்.
 இதனுள் ஒருவயிற்போலியவமை என்னும்
 அலங்காரம்காண்க. [இது சிபுகவர்ணனை கூ
 றியது.] (சூசூ)

வயங்குறுநின் நரளவட மான்மதச்சேற
 னேயமதுமத்தர்மேனி, முயங்குதொறு மெ
 முபளகமுட்பொதிந்த பசங்கழுத்துமுகமு
 ங்கண்டா, லியங்குபுனற் கருஞ்சேற்றி னெ
 மும்வலயமுள்ளாத்தாளீன் றகஞ்சம், பயம்
 புகுதல் கடனன்றோ மாற்றிலாப் பசுமை
 யொளிபழுத்தபொன்னே. *

இ-ள். மாற்றுஇத்துணையென்னும்அளவி
 ல்லாதபசுமையொளியைப் பழமாகப்பழுத்
 தபொன்போன்றவளே. ஒளிர்சின்ற நின்னு
 டையமுத்துவடமானது கழுத்தினும் முலை
 யினும், புகியமான்மதமாகிய சேற்றிலேபுர
 ள மதுமத்தராகிய உன்கணவருடையமெய்
 யைமுயங்கும் தோறும் எழாநின்ற புளகத்
 தினால் உரோமச்சிலிர்ப்பாகிய முட்செறிந்த
 பச்சென்றகழுத்தும் அதன்மேல் இருக்கின்
 றமுகமும் கண்டால், இயங்கும் புனலோடுங்
 கூடிய கரியசேற்றிலேபுரண்டிஎழும் வெள்
 ளிய வலயத்தையும் முள்ளை அரையிலேயு
 டையதாளையும் ஈன்றதாமரையானது - அச்
 சத்தை அடைதல் கடனன்றோ. கடனும்-

எ-று. ❀ முத்துவடமும் மான்மதச்சேறு
 ம் உரோமச்சிலிர்ப்பும் கழுத்தும் முகமும்
 என்பனவற்றிற்குமாறுபாடாக, முறையே வ
 லயமும் கருஞ்சேறும் முள்ளும் தாளும் பூ
 வும் வருவித்துக்கூறினார். — பயம்புகுதல்
 என்பதனால் நீரின்கட்புகுதல் என அதன்றன்
 மைத்தொழில் கூறியவாறுங் கொள்க. — ஒ
 காரம்-எதிர்மறை. — இதனுள் தாமரையைச்
 சிறுமைப்படுத்தித் தாமரைக்கு ஒப்புடைத்
 தாகிய முகத்தைச் சாதியினர் பெருமைப்ப
 டித்திக்கூறியதனால், சாதியேற்றுமைஎன்னு
 ம் அலங்காரம்காண்க. (௬௭)

செந்திருநின் நிருமணத்திற் சேர்ந்தசர
 மூன்றழுந்தித்திகழ்வதென்கோ, மந்தரமத்
 தீமதாரமுவகைநாதமுமெல்லை வகுத்ததெ
 ன்கோ, கொந்திரையுந் துணர்ப்புகங் கொ
 முத்தபசங்கழுத்தின்வரைக்குறிகண்முன்று,
 மீந்திரையுஞ்சயமகருங்கலை மா தும் புகழ்வ
 தல்லால் பாணென்சொல்வேன். *

இ-ள். சிவந்த அழகிணையுடையவளே. ம
 ணத்தினால் வண்பிவந்து ஆரவாரஞ்செய்யும்
 பூம்பாளையையுடைய கழுகுப்பாலுங் கொ
 முத்தபச்சென்றகழுத்தினிடத்தி றோகையாகி
 யகுறிகள் மூன்றையும்-உன்னுடைய திரும
 ணத்தில் ஒன்றோடொன்றுசேர்ந்த பொற்ச

சௌந்தரியலகரி. (நாஉஎ)

ரமூன்றும் அழுந்தப்பட்டுத் திகழ்வதென்
று சொல்வேனோ. அஃதொழிந்து மந்தர
ம் மத்திமம் தாரம் என்னும் முவகை ஓசை
க்கும் எல்லைவகுத்ததென்று சொல்வேனோ.
அவற்றை அறிந்து திருமகளும் சயமகளும்
கலைமகளும் இன்னதென்று புகழ்வதல்லாம
ல் யான் ஏதென்று சொல்வேன்-எ-று. * உத்
தரபூமியிலே மணஞ்செய்யும்பொழுது மூ
ன்றுபொற்கயிற்றிலுள்செப்த ஓரணி கழுத்
திற்பூட்டுவார்கள். அதுபற்றித்- திருமணத்தி
ற்சேர்ந்தசரமூன்றழுந்தித்திகழ்வதென்கோ
என்றும், தேவி சங்கீதவிதையிலே உல்ல
வள் ஆதலால் அது எல்லாம் இம்முன்றி
சையிலே நடப்பதுசருதி - மந்தர மத்திம
தார முவகை நாதமு மெல்லை வகுத்ததென்
கோ என்றும், கூறினார்.—ஓகாரங்கள்-வினா.
இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்
காரங்காண்க-[இவ்விரண்டுகவியும் சழுத்தி
ன்வார்களைக் கூறின.] (காஅ)

முன்னமொருதலைசினவுன் முதல்வரா வி
ழந்தவயன் முகங்கணுன்கா, லுன்னமுகக்கே
ற்றபசுங்கழைமணித்தோளொருநான்கும் வ
முத்துகின்ற, னின்னமொருசீற்றமெழுந் த
ரிதலையை யெனினு மிவடடமென்றோளேச்,
சொன்னதலைக் கழிவினையென் றதிற்றுணிந்
ததுணிவன்றோ சருதிவாழ்வே *

இ-ள். சுருதியில்வாழ்வின்றவளே. உன்னுடையமுதல்வரிடத்து இன்னும் ஒருக்கால்சினமெழுந்து அரிந்து விடுதலையென்று சொல்லினும் இவளுடைய பெரியமெலவியதோளைப்புகழ்ந்து சொன்னதலைக்கு அழிவில்லையென்று அப்பயத்தினின்றுத் துணிந்ததுணிவினால், தன் மேலேசினந்த அம்முதல்வராலேமுற்காலத்தில் ஒருதலையை இழந்த அயனாவன் - தன்னுடைய முகங்கள் நான்கினும் உன்னுடைய அழகுச்சுவற்றபுகங்கழைபோலும் அழகையுடைய தோள் ஒருநான்கும் வழுத்துகின்றான் - எ-று. ஐயுறுப்புகள் எல்லாம் இருக்கத் தோள்களை வழுத்துவது அபயத்தைத்தருவதனால். — மூன்றாம்வெற்றுமை - விகாரத்தாற்றொக்கது. — உம்மை - எதிர்மறை — அன்றும் ஓயும் - அசை. — இதனால் குணவேதுஎன்னும் அலங்காரம் காண்க. [இதுதோளின் வர்ணனை கூறியது.] (கூகூ)

திருமகடன்சீறடியாற்று வண்மீமதிற்செம்பஞ்சாற்செங்கேழ்பெற்று, மருமுளரியெழில்படைத்ததிதுவோநம்மியற்கையெதிர்மலர்வதென்றே, யிருகரமுநகைத்தநகையொளியையுனதெழிலுக்கொன்றிறைஞ்சினாளு, மருமறைகள் வழுத்துகின்ற ததிசயமோ பேதைமையோவன்போவம்மே.

இ-ள். தாயே. திருமகளுடைய சிறிய அடியினால் துவண்டும் அவ்வடியில் சூட்டிய செம்பஞ்சினால் சிவந்த நிறத்தைப் பெற்றும் இக்காரணங்கொண்டு மணத்தையுடைய தாமரை அழகு படைத்தது இதுவோ நம்மியற்கை அழகெதினோ நின்று மலர்வதென்று நோக்கி உன்னுடைய இரண்டுகைகளும் நகைத்த நகையை உனது அழகிய நகமென்று வணங்கி நாடோறும் அரிய வேதங்கள் வழத்துகின்ற அகிசயத்தினாலோ பேதைமையினாலோ அன்பினாலோ எனக்கு அறியப்படுவதில்லை நீ சொல்வாயாக. எ-று. ~~ஐ~~ இதுவோ என்பதனால் ஓகாரம்-மந்தாரமலர் பாரிசாதமலர் முதலாகிய மலரினின்றும் பிரிக்கப்பட்டு இழிவுதோன்ற நின்றதனால், பிரிநிலை.—ஒழிந்த ஓகாரங்கள்-வினா.—இதனால் நகங்கள் விளங்குதலாகிய இயல்பினை ஒழித்து அவை நகைத்த நகை என்று கவிகருதிய அதன்மேல் எற்றிக்கூறுதலானும், நகமல்ல என்று உண்மைமையை மறுத்தலானும், தற்குறிப்பேற்ற வறுதி என்னும் அலங்காரம்காண்க. [இது கையின் வர்ணனை கூறியது.] (எய)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நித்தரொருபக்கமயி னிற்களி றுண்வட்ட முலை நிற்குமெழிலிற்றன சூசீர், மத்தகமெ

னத்தனில யிர்த்தொருக ரத்தையுடையவைத்
 துறவுறத்தடவுமான், முத்தமுலை செப்புவ
 தெனக்களிற்று பிற்குமரன் முற்புதல்வர் து
 ய்த்தவமுதா, லத்தலைமை பெற்றனர் திந்நி
 வலைகிட்டினுமெனற்பயிர்த்துத்திபெறுமே.

இ-ள். நித்தருடைய ஒர்பக்கத்தில் இருக்
 கின்றமயில்போன்றவளே. உன்னுடையமை
 ந்தனாகிய களிற்றுமுகத்தையுடையவன் நின்
 னுடையவட்டமுலை இறுமாந்துநிற்கும் அழ
 கினாலே தனது அழகிய மத்தகம் உன்மார்பி
 லேவந்ததோ என்று தன்னிலேயுற்று ஒப்ப
 ற்புழைக்கையைத் தன்முடிமேலேவைத்
 து உறவுறத்தடவும் அதனால் முத்துவடத்தை
 யுடைய முலை எழுச்சியை ஒருவர் புகழ்ந்து
 எவ்வாறுமுடிவது அக்களிற்றுமுகனும் பின்
 பிறந்த குமரனுமாகிய புதல்வர் முற்காலத்
 திலே உண்ட அமுதமயமாய் இருக்கின்றபா
 லினாலே எக்காலமும் பிள்ளையார் என்று சொ
 ல்லும் அத்தலைமையைப்பெற்றனர். அநிலே
 ஒர்திவலைகிட்டினும் என்சிறிய உயிர் முத்தி
 யைப்பெறும்-எ-று. ✽ உம்மை-சிறப்பு.—
 ஆல் - அசை.—இதனுள் திரிபதிசயம் என்
 னும் அலங்காரங்காண்க. (எக)

முக்கணிறை வற்குமயன் முற்றவெழின்
 முற்றுமுலைமுட்டியசுரப்பொழுதுபான், ம

க்களிநுவர்க்கருளவக்களி நுமிக்குகனு மட்டி
 ளமைமுற்றுநிலரா, லக்கடலுதித்தவமு தத்
 தினையெடுத்ததிலடைத்திருகண் முத்தராயி
 ன்வாழ், செக்கர்மணி மெய்க்கலச மத்தனை
 யுன்வட்டமுலைசெப்பலமலைப்புதல்வியே. *

இ-ள். மலையரசன்புதல்வியே. முன்றுக
 ண்ணியையுடையஇறைவனுக்கு ஆசை மடக்
 கம் முதிர அழகு முதிரும் உன்னுடைய மு
 லையினிடத்துநிறைந்த சுரப்பினின்றும் ஒழு
 காநின்ற பால மக்களாகிய இருவர்க்கும்
 கொடுக்க, அக்களிற்றுமுகனும் இக்குகனும்
 மட்டுப்பட்ட இளமைநீங்கி முற்றுநிலர். அத
 னால் பாற்கடல் உதித்த அமுதத்தினை எடுத்
 து அதனுள்ளே அடைத்து இருகண்ணாகிய
 முத்திராயினால் அழியாமல்வாழப்பட்ட சி
 வப்பையுடைய மாணிக்கக்கலசமுமு தும்உ
 ன்னுடையவட்டமுலை. அதனை யாவரும்செ
 ப்பென்னுசொல்வதன்று-எ-று. ✽✽ மெய்-
 கலசத்துக்கு அடையாபின்றது.—உம்மை
 எஞ்சிநின்றது.— அகர இகரச் சுட்டுக்கண்
 முறையே முற்பிறப்பையும் பிற்பிறப்பை
 யும் உணர்த்தின.—மற்று ஓரகரச்சுட்டு-உவ
 ர்க்கடலை ஒழிக்கின்றது.—முலையில் கண்
 ணிருப்பதுகருதி-இருகண்முத்திராயில்வா
 ழ் செக்கர்மணி மெய்க்கலசம்என்றும், குழி

நதைப்பருவநீக்கவேண்டி - மட்டினமைஎன்
றும், கூறினார் - இதனுள் தற்குறிப்பேற்
றவவநுதிஎன்னும் அலங்காரம் தோன்றுகி
ன்றது. (எஉ)

கொற்றவாரணமுகம கன்பொரு குஞ்ச
ரானனநிருதனா, நின்றகோடுதி ராரமாலிகை
யிதழ்மணிப்ரபை தழையவே, பெற்றபாக
பிஞ்சுபாணிப்ரதாபமோடண்புகழெனா, வு
ற்றதாயினு முனதுபொற்றன முரோபடாநி
றைசெல்வியே. *

இ-ள். நிறைந்த செல்வத்தை யுடையவ
ளே - கொற்றத்தையுடைய யானைமுகனாகிய
உன்னுடையமகன்சென்று நெருக்கிப் பொ
ரப்பட்ட கயமுகாசரனுடைய ஒடியப்பட்ட
டகோடானது உதிர்த்த முத்தினால்செய்த
உனதுமார்பில்தங்கும் மாலையினிடத்து வா
யின்இதழாகிய மாணிக்கஒளிவந்து தழைய
வே, அச்சிவப்பும் வெருப்பும் உண்ணப்பா
கத்திலேபெற்ற பிஞ்சுபாணியினுடைய பிர
தாபமுடன் புகழென உற்றதனால் இத்தன்
மையையுடையதென்று சொல்வதாயினும்
உனது பொலிவுபெற்ற முலையின் வளமை
சொல்லமுடியாது - எ-று. ❀ கயமுகாசர
னுடைய கோடு ஒடியும்படி போர்செய்து
அக்கோடு உதிர்த்த முத்தினால் மாலைசெய்

துவிநாயகனாற் றரப்பட்டுப் புனைந்த மாலை
என்க.—பிரதாபம் சிவப்பு புகழ் வெளுப்
பென்பதனால்-பிரதாபமோடணைபுகழெழு
வுற்றதுஎன்றார்.—உம்மை - சிறப்பு.—இத
னுள் தற்குறிப்பேற்றம்என்னும் அலங்கார
ம் காண்க. (௪௩)

தருணமங்கலையுன் துசிந்தை தழைந்தபா
லமுதாநினு, வருணகொங்கையிலது பெரு
ங்கவி யலைநெடுங்கடலாகுமே, வருணநன்
குறுகவுணியன்சிறுமதலையம்புயல்பருகியே
பொருணயம்பெறு கவிதையென்றொரு பு
னிதமாரிபொழிந்ததே. *

இ-ள். இளமையாகிய மங்கலத்தை யுடைய
யவளே. சாதிநன்மைஉற்ற கவுணியகோத்தி
ரத்தையுடைய சம்பந்தனென்று சொல்லப்
பட்ட சிறியமதலையாகிய அழகியமேகம் உ
ண்டு பொருணயம்பெற்ற கவிதையென்று
ஒப்பற்றதாய்மைபொருந்திய மாரியை உல
கத்தின்கட்பொழிந்தது அதனால்நின்னுடைய
யசிந்தையினிடத்துநிரம்பியபாலாகிய அமு
துவந்தூறில், சிவப்பையுடைய உன் கொங்
கையினிடத்தே அது பெருங்கவியாகிய அ
லையையுடைய கடலாமோ. நீசொல்வாயாக
எ-று- ❀ புயல்பருகுவது கடலினிடத்தாக
லால்-கடலாமோஎன்றும், தேவாரமென்னு

ம்பாட்டையாவரும் கற்கல்தியவதனல் - பொருணயம்பெறு கவிதைபென்றொரு புனிதமாரி பொழிந்த துளன்றும், கூறினார். — ஓகாரம்-வினா. — இதனாள் அதிசயம்பற்றிய சிறப்புருவக மென்னும் அலங்காரம் காண்க. [இந்தான்குகவியும் முலைபின் வர்ணனை கூறின.] (எச)

மூலமே மநின் மகிழ்நர் கோபமுதுகனந் பொருதுவெள், கோலநாபி மடுவினிற் குளிப்பவந்தவெம்மையான், மேலவாவு தூமகோகையெழுங்கொழுந்தையோ, நீலரோமகோகையென்று நீணிலங்குறிப்பதே- *

இ-ள். எல்லாப்பொருட்கும் ஆதியாய் இருக்கின்றவளே. நின்னுடையகணவரதுகோபமாகிய பெரியகனலைப் பொறுக்கமாட்டாமல்-காமனானவன் உன்னுடைய அழகுபொருந்தியநாபியாகிய மடுவில்விழுந்து குளிப்ப அப்பொழுது வெகும்பியவெம்மையினால் மேற்கொள்ளுந் தூமகோகையினது வேரூன்றி எழுங்கொழுந்தைத்தானே நீற்றத்தை உடைய உரோமகோகை என்று நீண்டநிலத்திலுள்ளார் குறித்துச் சொல்வது. எ-று. * மேலஎன்பதனாள் அகாரம் சாரியை. — ஓகாரம்-வினா. — இதனாள் தற்குறிப்பேற்றவயதுகளின்னும் அலங்காரம் காண்க. (எறு)

முளரிமா தூன் முலையினோடு முலைநெருக்
கவிடையில்வான், வெளியினீலமோடியந்தி
வியன் முழைக்குணுழைவே, தெளியநீரில்
யமுனைநீவுசிறுதரங்கமையைபே, ரொளியின்
ஞானமருளு மீதுரோமகை யென்னவே

இ-ள். தாமரையில் இருக்கின்ற மாதே. உ
ன்னுடைய முலையினோடு முலைநெருக்கு நெ
ருக்குண்டு அவற்றிற்கு நயவேநின்ற ஆகாய
மானது வெளியின்வழியே நீலநிறமாக ஓடி
உனது உந்தியாகியவிரியையுடைய முழையி
னிடத்து உள்ளாக நுழைந்து மறைய யமு
னையாற்றில் தெளிந்தநீரிலே நீவுகின்ற நேரி
யதரங்கம்போன்ற அதனுடைய பெரிய ஒ
ளியினால் உலகம் உரோமகைக என்று மரு
ளும்-எ-று. ஐ ஞாலமென்பது - ஆசுபெய
ராய ஞாலத்துவாழும். உயிரொனவாம்.—
நெருக்குண்டபடியினால் ஆகாயம் நீலநிற
மாயிற்று.—நான்கனுருபை ஏழனுருபாகக்
கொள்க.—இதனுள் மேற்கவியுள் தோன்றி
ய அலங்காரமேகாண்க. [இவ்விரண்டுபாட்
டும் உரோமகையின் உர்ணைகூற்றன.

தூயகங்கைநிலைபடைத்த சுழிதனத்து மு
கையினு, லாய தூங்கரோமவல்லியாலவால்ம்
விரகவே, டயரும்புமோமகுண்ட மிறைவர்
செங்கண்டவிடா, மேயகஞ்சமடிவுநுந்

தீவேறுரைத்தென்விமலையே .

*

இ-ள். விமலையே. உன்னுடைய உந்தியா
 னது தூயகங்கையாறு ஒருபொழுதுநீங்கா
 மல் நிலயாகப்படைத்தசுழி - அதுவுமன்றி
 முலையாகியமுகையைத்தாங்க வேண்டியதனா
 ல் பிறந்த உரோமமாகிய வல்லிவளரும் பா
 த்தி- அதுவுமன்றி எல்லார்க்கும்விரகத்தைத்
 தரும் காமனுடைய தீ அரும்பும் ஒமகுண்
 டம். அதுவுமன்றி நீன்னிறைவராகிய சங்க
 ரருடையசிவந்தகண்ணாகியதாமரைஇடைவி
 டாதுமேவியமடு இவையன்றி வேறொன்ற
 க உரைத்தால், யாது ஒப்புடையது - எ - று.
 விரகவேடயரும்பு மோமகுண்டம் என
 வே-காமன் எல்லாரையும் வெல்வதற்கு ஆகு
 திபண்ணும் ஒமகுண்டமாயிற்று. —செய்து
 என்னும் வாய்பாட்டிவிடாது என்னும் எந்நீ
 மறைவினையெச்சம்விடா எனக்கடைக்குறை
 விகாரமாயது-ஆலவாலம்- பாத்தி. —அத்து
 ச்சாரியை-அல்வழிக்கண் வந்தது. —இதனு
 ள் உருவகதீவகம்என்னும் அலங்காரம்மாண்
 க- [இது உந்திவாரணைகூறியது.] (எஎ).

தொடர்ந்ததைபரவுமங்கைதனதடம்பொ
 றுதுநின், திரும்புநிசுலறவளைந் துசிறுகிழ
 வினோகையாய், உரைபிளந்தொரிடிகரைக்
 குள்வாழ்மரத்தொடொத்ததா, லுரைகடந்

தூவிபிமுன்மற்றொருறுதிதேடவெண்ணுமே.
 இ-ள். நிலமடந்தையானவள் பரவுகின்ற
 மங்கைப்பருவத்தை யுடையவளே. உன்னு
 டையகொங்கையைப் பொறுக்கமாட்டாம
 ல் உனது அழகிய மருங்குலானது மிகவளை
 ந்துசிறுகி மூவினோகைபோல வரைவரையா
 ய்விட்டு ஓர் இடியும் ஆற்றில் கரையின் கண்
 உள்வாழ்கின்றமரத்தோடு ஒத்ததனால் உனக்
 கு அழிவில்லை என்னும் உரை இறந்துவிடு
 முன் பிறிதோர் உறுதிதேட அஃதுஎண்ணு
 ம்-எ-று. மூவினோகை-உந்தியின்சீழ் இரு
 க்கும்வரை.—ஓர் கொம்பானது ஓடியவளை
 யுமளவில் அதன் அரையிலே இனோகைஇனோ
 கையாகவிடும் அதனால், மூவினோகையாய் வ
 ரையினந்து என்னார்.—நான்கனுருபை ஏழ
 னுருபாகக்கொள்க.—இதனுள்உவமைத்தற்
 குறிப்பேற்றம்என்னும்அலங்காரம் காண்க.
 வம்பைத் தொலைத்துதறியிறுக்கனத்தி
 ளகிவருபுடை நெருக்கி வளர்மாக், சும்பக்க
 டாக்களிற்றினையனைய வுனதுமுலைகொடிது
 கொடிதென்றுவெருவா, வம்பொற்றனிக்க
 மலவிறைபொறுதிடையெனவழுத்துபுணை
 னமுனிவரோ, மும்பர்க்குமுளமருள வெள்ளி
 கெழுமி லோகைமுன் னுலகமோ தெளிவது
 மையே.

இ-ள். உமையே. இறுகி அடிகனத்துமே
 ற்கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கச்சைத்தொலைத்
 து அதனை உதறி இளகி அசையும் பக்கங்க
 ளை நெருக்கிவளர்கின்ற பெரிய மத்தகத்தை
 யும் மதத்தையுமுடைய களிற்றைப்போன்ற
 உனதுமுலையைக் கொடியதுகொடியதென்
 றுவெருவி அழகிய பொன்னிறத்தையுடைய
 ஒப்பற்றகமலத்தில் இருக்கின்ற இறையாகிய
 நான்முகன் இம்முலையை இடைபொறுக்க
 மாட்டாது என்று அழுத்திய பூணென்றுமு
 னிவருடன் தேவருக்கும் உள்ள மருட்சியை
 த்தர ஒளிபொருந்திய மூன்று இரையை
 உலகத்தில் உள்ளாரோ இன்னதென்றுதெளி
 வது தெளியமாட்டார்-எ-று. ❀ அம்பொற்
 றனிக்கமலையிறைபொருதிடையென வருத்
 திபூண் என்று பாடமாயின், திருமகளான
 வள் சிறிதுபொழுதும் இடைபொருது என்
 று அழுத்திய பூண்என்றுபொருளுரைக்க.
 களிறு-தோற்றப்பொலிவினால்முலைக்கு உவ
 மையாயிற்று. அன்றியும் சும்பக்கடாக்களி
 ற்றினையனையவுனதுமுலைஎன்பதற்குக் கடக
 ளிற்றின் சும்பத்தினையனைய உனதுமுலை என்
 று மொழி மாற்றிப் பொருளுரைப்பினும்
 பொருந்தும்.—உம்மை-சிறப்பு.—ஓகாரம்
 றுதிர்மறை.—இதனுள் தொழிலதிசயம் என்

னும் அலங்காரமும் திரிபதிசயம் என்னும்
அலங்காரமும் காண்க. [இவ்விரண்டுபாட்
டும் இடையின்வாணனைகூறின.] (௪௯)

கொத்துவிரி யலர்சொலை யிமயவெற்பர
சன்மெய்க்குலமலைப் பக்கமெனவா, முத்த
னை விரிந்தவகலத்தொடு பெரும்பாரமடை
யவுனி தம்பவிடையே, யெத்தனைபெரும்பு
வனமிற்றாலுமழிவிலையிதற்கெனச் சேமநிதி
போல், வைத்த துபரந்திடங் கொண்டிலகை
யிடமறவருத்தவோமதுரவமுதே. *

இ-ள். மதுரத்தையுடைய அமுதம்போன்
றவளே. கொத்தின்கண்விரிகின்ற அலகாப்
பொருந்திய சொலையையுடைய இமயமலை
யரசனுடம்பாகிய குலமலையினதுபக்கமெ
னவாழ்கின்ற அவ்வளவுவிரிந்த விரிவுடனே
பெரியபாரமுமுதும் உன்னுடைய நிதம்ப
த்தினிடத்தே எத்தனைபெரியபுனைங்கள் இ
ற்றழியினும் இதற்கு அழிவில்லை என்று சொ
ல்லும்படிக்குச் சேமநிதிபோல வைத்த து -
பின்புபரந்து இடங்கொண்டு உலகை ஜடம
ற விரிவினாலும் கனத்தினாலும் வருத்தும்ப
டிக்கோ-எ-று. ~~ஃஃ~~ உம்மை-சிறப்பு. — ஓகா
ரம்-வினா. — இதனுள் பொருளதிசயம் என்
னும் அலங்காரம் காண்க. [இது நிதம்ப வர்
ணனைகூறியது.] (௫௦)

எண்சீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

பொற்கதலிபுறங்காட்டுங்குறங்கால் வேழ
ப்புழைக்கைகதடிந் துஞ்சிவனைப்பணிந் துதே
ய்ந்த, வற்கடினமுழந்தாளிந் சும்பஞ்சாய்த்
து மணிமருப்பைக்கனதனத்தால் வளைத்து
மம்மே, நிற்கடினகோபமம ராயைகண்
டோ நித்தரதன் றொக்குரித்த துடுத்தநேய
ம், பிற்கருதியிவளுறுப்போ புவமைவீறு
பெற்றதிது வென்னுமிந்தப் பெருமைகண்
டோ.

*

இ-ள். தாயே. மேருவினிடத்துப் பொ
ன்மயமாய் இருக்கின்ற வாழை அஞ்சிப் பற
ங்கார்ட்டப்பிடும். குறங்கினால் யானையின துபு
ழைக்கையைத் தடிந்தும் நின்கணவருகிய
சிவனைப்பணிந் து தேய்ந்தகடினத்தையுடைய
வலியமுழந்தாளினால் அதனுடைய மத்த
கத்தைச்சாயச்செய்தும் அடிகனத்தமுலையி
னால் மணியையுடைய அதன்மருப்பை வண
ங்கச்செய்தும் அதன்மேல் நின்னுடையகடி
னமாகிய சினம் அமராதிருத்தல்கண்டோ-
நித்தர் அவ்வியானையின்தோலை உரித்துப்பி
ன்கருதி அதன்தோலை மேற்போர்வையாகச்
சூழ்ந்துகொண்டநேயம் இவளுடைய உறு
ப்புடன் தன்னுடைய உறுப்பை உவமையா

உவமிக்கப்படும் உயர்ச்சிபெற்றது இது
 வென்று பிறர்சொல்லும் இப்பெருமையை
 க்கண்டோ. எ-று. ✽ பொற்கதலி என்ப
 தற்குப் பொன்னாற்செய்த கதலி என்று
 பொருள் உரைப்பினும், அமையும். — உத்
 தமிகட்கு இயல்பு நித்தமுந் தங்கணையரோ
 ப்பணிதலாதலால்-சுவனைப்பணிந்து என்று
 ம், யானையினதுமத்தகம் கடினமாப் இரு
 த்தலால் அதனைத்தள்ளி நிற்பதற்கு அந்னி
 னுங் கடினமாப் இருப்பது வேண்டித்- தே
 ய்ந்தவர்கடின முழந்தாளிற் கும்பஞ்சாய்
 த்து என்றும், கூறினார். —மதம் மத்தகத்
 துளிருந்து புறப்படுதலில் - கும்பஞ்சாய்த்
 து என்றும், மருப்பு வளைந்தருப்பதனால் -
 வளைத்து என்றும், அவற்றின் மலையைத் தொ
 ழிலுங் கூறப்பட்டன. — உடுத்தல்- சூழ்ந்து
 கொள்ளுதல். “ கருநீர்க்குண்டகழுந்தது,
 பெருநீராழித்தொல்லுலகுழிக்கே, ” என்று
 பிறரும். — ஓகாரங்கள் - வினா. — கேசாதி
 பாதவண்ணையாக முறையே கூறுகின்றவர்
 முலையை ஈண்டெடுத்தகூறியது- தேவியு
 டைய உறுப்புக்கு உவமைப்பட்டிருந்தயா
 னையினுடைய உறுப்பெல்லாம் சிறுமைப்ப
 டுத்தவேண்டி. — இதனுள் தற்குறிப்பெற்ற
 ம் என்னும் அலங்காரம்காண்க. [இது கு

றங்கின்வரீணையும் முழுந்தாள்வரீணையும்
கூறியது.] (அக)

உம்பர்தொழுந் தொறுமகுடச் சாணைத்
ட்டியொளிநுக நுணைக்கணையோ னாந்து
மைந்துநீ, செம்பொன்மணிக்கணைக்காலா
மிணைப்பொற்றுணி சேர்த்தன்றோ சிவன்ப
கைவேடருகின்றோ, னம்பொருபத் தளித்த
னையின்றன் னுபோல யைங்கணைதொட்டழி
யினதுபழுதென்றன்றோ, வம்பமருங்கனத
னப்பொற்றிருவெயுன்றன் மனவிரகின் செய
லொருவரீமதுப்பதன்றே. *

இ-ள் கச்சுப்பொருந்துங்கனத்தமுலைய
யும் பொலிவுபெற்ற அழகினையும் உடையா
ளே. தேவரீவந்து தொழுந்தோறும் அவரு
டையமகுடமாகியசாணையிலே தீட்டி ஒளிநு
கின்ற நகமாகியநுணையையுடைய அம்புகள்
ஓராந்தும் ஐந்தும் செம்பொன்போலும்
நிறத்தையுடைய அழகுபொருந்திய உன்க
ணைக்காலாகிய பொண்ணுந் செய்த இரண்டு
தூணியின்கண் முறையே சேர்த்துச் சிவ
னிடத்தில் உள்ள பகையைக் காமனானவன்
தீர அக்காலத்தில் ஐந்தம்பிணைத்தொடுத்து
நெற்றிக்கண்ணினால் அழிந்ததுபோல இக்
காலத்தில் ஐந்தம்பிணைத்தொடுத்து அழியி
ல் அது பழுதென்று பத்தம்பிணைக் கொடுத்

தனையாகலால்; உன்னுடைய மனத்திற் கோசரிக்கும் நினைவின்செயலை ஒருவர் இய்யளவு என்று மதிப்பதன்று. எ-று. ✠ செய்பொன்மணி-கிண்கிணி - எனினும், அமைபும்.—தீருகின்றான் என்னும் வினைமுற்றை-வினையெச்சமாக்குக.—இரண்டிடத்து அன்றும் ஒவும்-அசை.—இதனுள் இயைபுருவகம் என்னும் அலங்காரமும் மேற்கூறிய கவியினுள்ளேதோன்றிய அலங்காரமும் காண்க. [இதுசுணைக்கால்வாண்ணை கூறியது.]

ஆறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

உளமகிழ்மகிழ்நர்சென்னிய நுகிவிளக்கமாயோன், கிளர்முடிப்பதுமராகக் கேழொளி செய்பஞ்சேய்க்கு, முளரிநின்பதங்கள்வேதமுடியுறப்பதித்தவ்வாநெளியவென்றலைமேல்வைக்கவிருவ தென்றுதாயே.

இ-ள். தாயே. மிக்ககாமத்தை விளைவிக்கவேண்டி நீ ஊடுதலால் உன்மேல் மனமகிழ்ந்திறைஞ்சும் தின்கணவருடைய முடியில் உற்ற கங்கையாருனது கழுவி விளக்க நீ கொடுக்கும் பபன்களினால் இறைஞ்சும் திருமாலுடைய அடுக்கடுக்காகக் கிளர்ந்த முடியில் அழுத்திய மாணிக்க ஒளி நிறமானது ஊட்டிய செய்பஞ்சுக்குழம்பு நிகர்க்கப்படுந் தாமரைபோலும் நின்னுடைய பர

தத்தை வேதம் தனது அந்தத்திலே நீங்கா
 மல் பதித்தபடி பதிக்கப்படும் அதனை அவ்
 வாறு எனிய என்றலைமேல் வைக்க நீ இரங்
 குவது எப்பொழுது. எ-று. ✽ இதனால்
 பண்புவமை என்னும் அலங்காரங்காண்க.

அரியமென்காவினீபுக்கசோகினிற் பாத
 மேற்ற, வரியநம்பதத்தையீதோ வறுமெ
 னப்பொழுதுபெம்மா, நெரிபுற மரத்தை
 நோக்கு மியல்பினைக்கேட்டியானுன், வ
 ரிமலர்ப்பாதம்போற்றும் வளமினி தினிது
 மாதே. ✽

இ-ள். மாதே. கிடைத்தற்கு அரிய மெ
 ல்லிய தளிர்களையுடைய உனதுகாலிலேநீபு
 குந்து ஓர் அசோகமரத்தின்மேல் உன்பா
 தத்தைவைக்க யான் பெறுதற்கு உரிய பத
 ததை இவ்வசோகமரமே பெறுமென்று
 அதனை யனத்திற்பொருமல் சிவனானவன் க
 ண்ணால் எரியுற அம்மரத்தை நோக்கும் மூ
 றைமையினைக்கேட்டிருந்தும், யான் வண்
 டிகள்பரந்த மலர்போலும் உன்னுடையபா
 தத்தைப்புகழும் வளம் இனியது இனியது.
 எ-று. ✽ இனிதினிது என்பது குறிப்புமொ
 ழியாகலால், அது கைப்பது கைப்பதுஎன
 வாம்.—வண்டிகள் சிலம்பில் அழுத்தியநீல
 மணிக்கு உவமை.—பாதிமுதலாகியபத்து

மரங்களுள் அகோசமரம் நன்மகளிர் பாதம் வைக்க மலரோடு கூடிக்கொம்புதாழ்ந்து நிற்றலால், அசோகினிற் பாதமேற்ற என்றார் “நித்திலமுலையினர்த நெடுங்கண்ணி னோக்கப்பெற்றுங், கைத்தலந் தீண்டப்பெற்றுங் கனிந்தனமலர்கள் காண, வைத்தலர்கொய்யத்தாழ்ந்தமரமுயிரில்லையென்பார், பித்தவராயிற் பேசுளென்றலாற்பேசலாமே, என்றார்பிறரும். — ஒகாரப்-பிரிநிலை. — உம்மை-சிறப்பு. — இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம் தோன்றுகின்றது. (அச)

எழுசீர்க்கழிநெடிவாசிரியவிருத்தம்.

மறுமடந்தையை மொழிய நிற்பதமலர் வெகுண்டரணுதலிலார், முறையறைந்திட விழியிலுப்பட முதுபழம்பகை கருதிவே, ளிறையை வென்றனன் விழியை வென்றனென முழங்கிய குரலென, தறைசிலம்பெழுமரவமென்பதெனருணமங்கல கமலையே.

இ-ள். அருணநிறத்தையும் மங்கலத்தையும் உடையகமலையே. உன்னுடைய கணவனாகிய சிவன் தன்னுடன்றீ ஊடவேண்டி மறுமடந்தையாகிய கங்கையைப்பார்த்துச் சரதமொழியாகமொழிய, அப்பொழுது நின்னுடைய பாததாமரை வெகுளுதலோடு கூடி உனது ஊடலைத் தீர்க்கப்பணிந்து கிட

க்கின்ற அச்சிவனுதலிலே ஓர்முறைஉதைந்தி
 ட அஃது அந்நெற்றியினுமன்றி அதனில்
 இருக்கும் கண்ணினும்பட அக்கண்ணினால்
 எரியுண்டபெரியபழம்பகையைக்கருதி உன்
 பாதத்தைப்பற்றி இருக்கின்ற காமனானவன்
 என்னைவெகுண்ட இறைவனைவென்றேன் என்
 னை எரித்தவிழியைவென்றேன் என்று முழங்
 கியகுரலென்று சொல்லாமல்-பாதத்தில் அடி
 படும் சிலம்பினின்றும் எழும் ஆரவாரமென்
 னுபாவரும் சொல்வது-யாதினைக்கருதி-எ-று.
 ✽ உம்மை - இறந்ததுதழீஇய எச்சயும்மை.
 இதனுள் தற்குறிப்பேற்ற வவநுதி என்னும்
 அலங்காரம்காண்க. (௮௩)

இமநெடுங்கிரியுலவியுங்கவினெழுநிரந்த
 தமலருமே, லமர் பெருந்திரு வருளுநின்பத
 வருணமுண்டகமனையதோர், கமலமென்ப
 சூபனியில் வெந்தி தழீகரியகங்குலின் முக்குள
 மாய், விமலையந்திருமனையெனும்பெயர் வி
 னைவதொன்ற ஸமுதல்வியே. *

இ-ள். முதல்விபே. நின்னுடைய பாத
 மாகியசிவப்பையுடைய தாமனாயானதுமே
 லெங்கும்பரந்துகிடக்கின்றபனித்திவலைகளை
 யுடைய நெடியகிரியினிடத்து உலவியும், அ
 டிகுமிசப்படும். அதுவுமன்றி எப்பொழுது
 ம் அலர்ந்திருக்கும். தன்மேல் அமர்ந்திருக்

கின்றபெரியதிருவை அடியார்க்குக்கொடுக்கும். பாததாமரைக்கு நிகரென்று இருப்பதாகிய கமலமென்று சொல்லப்படுவது-பனிபடுவதனால் இதழ்வெந்துகரியஇராப்பொழுது முகுளமாய்த் திருவினுடையமனை என்று சொல்லும்பெயரைத்தரப்படுதலினால், இதுவும் அதுவும் ஒன்றல்ல. வேறுபாடாம்-எ-று. * பாததாமரைதிருவைக்கொடுக்கும் இது திருவைக்கொடாது தன்னிடத்தேவைத்திருக்கும் என்பதுகருதி விமலையந் திராமனையெனும்பெயர் விளைவது என்றார்.— உம்மை-இ. நிவுசிறப்பு.— இதனால் வேற்றுமையருவகம்என்னும் அலங்காரங்காண்க. (113)

பஞ்சமுத்தினும் வாடுநின்பத பங்கயத்திணையொப்பென, விஞ்சைகற்றவர் வன்புறக்கமடத்தைவிணில்வியப்பரா, மஞ்சனப்புயறங்கைநின்வரரம்மிமீதிலும்வைப்பராம், வஞ்சகக்கொடுநெஞ்சரத்தனை வல்லரல்லர்நினைக்கினே. *

இ-ள். கறுப்பையுடையபுயல்போன்றதிருமாலுடைய தங்காய். செம்பஞ்சுஊட்டினும் அதுபொருமல்வாடும் நின்னுடையபாததாமரைஇரண்டிற்கும் ஒப்பென்று அறிவுண்டாதற்கு எதுவாகிய வித்தையைக்கற்றவர் வலியமுதுகையுடைய ஆமையை விணி

லேவியந் துசொல்லுவர். அதுவுமன்றி நின்
 னுடையகணவராகியசங்கரர் உன்னை மணஞ்
 செய்தபொழுது அப்தாகதாமரையைவலிய
 அம்மிமேலும் எடுத்தவைப்பர். அதனால்
 ஆராயுமிடத்து இவர்கள் வஞ்சகத்தையுடைய
 கொடியநெஞ்சினர். அதன்மென்மைத்த
 ன்மை அறியும் அவ்வளவு வல்லரல்லர்-எ-று.
 ❀ அஞ்சனப்புயல்- இரண்டாம்வேற்றுமை
 த்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்
 தொகை.—விரித்தல் விகாரத்தால் வஞ்சம்
 வஞ்சகமெனவாயிற்று.— உம்மைகள் - இழி
 வுசிறப்பு.—ஆமென்பன- அசை.—இதனுள்
 குணவதிசயம்என்னும் அலங்காரம்காண்க.

அற்றவர்க்குநுள்செய்யுமம்மைநின்றபு த
 ப்பதமம்பொரு, மற்றவர்க்குநுள்பொற்றநு
 த்தரவுடறிந்திலமென்னவே, முற்றுபொற்
 பரமாதர்கைத்தலமுண்டகங்குவி வெண்ணி
 லா, நற்றிறத்தொடுநாடிநாடிநகைக்கவாளு
 கிரொன்படு. *

இ-ள். எல்லாப்பற்றையும் ஒருங்கே அற்ற
 வர்க்குஅருளைச்செய்யும்தாயே. கொடுக்கும்
 தொழிலைச்செய்யும் பொன்னிறத்தையுடைய
 கற்பகதருவானது அழகிய பொன்னாட்
 டைஉற்ற தேவர்க்குத் தன்னுற்கொடுக்கப்
 படுவனவற்றைக்கொடுக்க,அதுகண்டு நமக்

கு எதிராக இது கொடுப்பதனை உட்புகுந்து அறிந்திலேமென்று முற்றுப்பெற்ற அழகையுடைய தெய்வமகளிரது கைத்தலமாகிய தாமரைசூரியச்செய்யும் வெள்ளிய நிலாப்புறப்பட அக்கற்பகதருடைச் சிறுமைப்படுத்துகின்ற நல்லதிறத்துடன் நின்னுடைய அகிசயந்தரும்பாதங்களானவை நோக்கி நோக்கி நகைசெய்ய, அதனை அப்பாதங்கள் நகைக்கப்படுவதென்று சொல்லாமல் யாவரும் ஒளியையுடைய நகமென்று சொல்வார்- அஃது யாதனைக்கருதி-எ-று. ❖ யாதனைக்கருதி என்பது-எ-ருதிநின்றது. — அற்றவர் என்பதற்குப்பொருளற்றவரென்று பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும். — இதனால் தற்குறிப்பேற்றவவருதி என்னும் அலங்காரங்காண்க.

செய்யபஞ்சகுழம்பெழும்புனல்செல்வி நிற்பதநல்வே, துய்யபங்கயவாணிதம்பல லுறறுய்த்தசொல்வாணர்போன், மையனெஞ்சுறுமாமருங்கவிவாணராகி மலிந்ததான், மெய்ப்படங்கலு மழ்ச்சுமுன்கவிவீறு நாவி லடங்குமோ. ❖

இ-ள். செல்வத்தையுடையவளே. செய்யபஞ்சகுழம்பக்கரைத்து எழும்புனலை நின்னுடைய பாதமானது வாயினால் உண்ணும் பழகொடுக்க வெள்ளியதாமரையில் இருக்கி

ன்ற சலைமசளுடைய தம்பல ஊறலை உண்ட
 சொல் வாணர்போல மயக்கத்தை நெஞ்சி
 லே உற்ற ஊமரானவரும் கவிவாணராகி மி
 குந்தவதனால், உனதுமெய்யடங்கலும் நிறை
 நீதிருக்கும் உன்கவியின்மிகை ஒருவர்நாவி
 ல் அடங்குமோ அடங்காது ஏ-று. ~~ஊ~~ விற்ற
 னாவிடலடங்குமோ என்று பாடமோதுவா
 ருமுளர். — பாதசலத்தினால் ஊமருங்கவி
 வாணராதலால் உடம்பெங்கும் நிறைந்தக
 வி ஒருவர்நாவில் அடங்காவெனக்கொள்க. —
 குழம்ப எழும்புனல் குழம்பெழும்புனல் எ
 னக் கடைக்குறை விகாரமாயிற்று. — உம்
 மை-இழிவுசிறப்பு. — ஓகாரம் - எதுர்மறை.
 இதனுள் தொழிலதிசயம்என்னும் அலங்கா
 ரமும், கருமவேதுஎன்னும் அலங்காரமும்,
 காண்க. (அக)

கலி விருத்தம்.

நாடியுனதற்புதநடைத் தொழில்படிக்கு
 ம்,பேடைமடவன்ன மொடுபேதநடைகூறு,
 மாடகமணிப்பரிபுரத்தரவமம்மே, யேடவி
 ழ்மலர்ப்பதமிரைக்குமறைபோலும் *

இ-ள். தாயே. அதிசயத்தைத் தருகின்ற
 உனதுநடைத்தொழிலைக்கருதி அதன் இலக்
 கணத்தைக்கற்கும்பேடையாகிய மட அன்
 னங்களோடு நடையின்பேதத்தை இப்படி

என்று கூறா நிற்கும் பொன்னுலும் மணியா
 லும் செய்த பரிபுரத்தினுடைய ஓசையான
 து-தோடவிழ்ந்தமலர்போலும் நினதுபாத
 ம் அவ்வன்னங்களுக்கு உறுதிப்பட அதிர்த்
 துச்சொல்லுஞ்சொற்போலும்-எ-று. ❀ இ
 தனுள் தற்குறிப்பேற்றம்என்னும் அலங்கா
 ரம் காண்க. (கூய)

தோகைநின்மலர்ப்பாத சுடர்க்குடையும்
 வெய்யோ, னாகமணிசெய்வதொர் கணுடிவ
 டிவாகு, மோகமதி தானுமது வாகியுனமுக
 ன்சேர், கோகனத மென்னிதய கோகனத
 மென்னும். *

இ-ள். மயில்போன்றவளே. நின்னுடைய
 மலர்போலும் பாதத்தினது சிவந்தகூடரு
 க்கு அஞ்சுகின்றசூரியன்-உன்னுடைய வடி
 வத்தினது சிவப்புநிறத்தைப்பெற்றுத் தன்
 னுடையவடிவத்தை அழகுசெய்வதற்கு ஓர்
 கண்ணாடியின்வடிவாகும். அதுவுமன்றி உ
 ன்பாதத்தினது கொடைக்கு அஞ்சி அதனால்
 மோகத்தைபுடைய சந்திரன்ருனும் அக்க
 ண்ணாடியின்வடிவாகித் தன்னிடத்து நிழலி
 டச்சேர்ந்த உன்னுடையமுகமாகியதாமரை
 யை என்னிதயமாகிய தாமரைஎன்றுசொல்
 லும்-எ-று. ❀ பாதத்தினதுகொடைக்கு அ
 ஞ்சுதல் அருத்தாபத்தியால்பெறப்படும். இ

அழகாகிய இன்பத்தைத்தருந்தேனிற்சென்
றுமுழுகும் என்னிதயமாகியவண்டினது பு
ளகமுங்கெடாதகளிப்பும் மேன்மேல்அதிக
ப்பட, அருள்வாயாக-எ-று. ❀ தன்னெண்
பது-சாரியை.—இதனுள் இயைபுருவகம்
என்னும் அலங்காரமும் ஆர்வமொழி என்
னும் அலங்காரமும் காண்க [இப்பத்துக்க
வியும் பாதவர்ணனைகூறின.] (௯௨)

ஓதியிருண் மூரலொளியுற்றகுழைவாக,
மோதுமுலை யற்பவிடை முற்றுமுனிதம்ப,
மாதிபரனின்னருடிசண்டருணமாகு, மாது
நீக்மலர்ப்பதமனத்தெழுதிவைத்தேன் *

இ-ள். எப்பொருட்கும் ஆதியாகியபரம
னுடைய இனிய அருள் ஒன்றாய்த்திரண்டு அ
ருணவடிவாகும் மாதே. முன்கூறப்படும் உ
ன்னுடைய இருள்பொருந்தியகுழலையும் ஒ
ளிபொருந்திய நகையினையும் குழைவுற்ற
மெய்யினையும் ஒன்றோடு ஒன்று நெருங்கும்
முலையினையும் சிறிதாகியஇடையினையும் பெ
ருத்தறிதம்பத்தினையும் மலர்போலும் பாத
த்தினையும் - மறந்தவிடாமல்என்மனத்தின்
கண் எழுதிவைத்தேன். அதனால் நீ காத்தரு
ள்-எ-று. ❀ நீ காத்தருள் என்பது-எஞ்சிநி
ன்றது.—இதனுள் ஆர்வமொழிஎன்னும் அ
லங்காரம் காண்க. [இதுஉறுப்புக்களின்மே

லுண்டாகிய உள்ளன்புகூறியது.] (௯௩)

அறுசீர்க்கழிநெடிவாசிரியவிருத்தம்.

தூயமதிமரகதச்செப் பொளிர்கலையுங்க
ளங்கமுநேர் சொல்லுங்காலைக், காயுமதிதவ
ளகருப்பூரசகலத்தொடுகத்தூரிபோலு, நீப
ருந்தவருந்தவவைகுறைதொறுமவ் விரண்டு
மயனிறைத்தல்போலுந், தேயுமதுவளரும
துதிங்களெளிதோவுனதுசெல்வமம்மே *

இ-ள். தாயே. தூயமதியாகிய மரகதச்
செப்பிலே ஒளிர்கின்ற சோடசகலையும் அத
ன்நடுவே இருக்கின்ற களங்கமும் அடைவே
இவற்றைச்சொல்லுமிடத்து, ஒளிரா நின்றமி
க்கவெழுப்பையுடைய கருப்பூரத்துண்டத்
துடன் கத்தூரிபோலும். அதுவன்றி அத்தி
ங்களினிடத்தேயும் அக்கலை பின்பு வளர்வ
து நீபமூக்காய் வெற்றிலையுடன் அருந்த அரு
ந்த அவை குறையுந்தோறும் கருப்பூரத்து
ண்டமும் கத்தூரியும் நான்முகன் கொடுவ
ந்து நிரப்புதல்போலும். அதனால்ளரியதோ
உனதுசெல்வம்-எ-று. ❧ திங்களினிறுதியில்
ஏழனுருபாகலால், அதுதொகைகட்டுநின்
றது.—கலையும் களங்கமும் ஒற்றுமைப்பட்டு
இருப்பதனால், அதுவென ஒருமைப்பட
க்கூறினார்.—தூயமதி-கலைகளைவிட்டு நீங்கி
உட்டங்கொண்டிருப்பது. — செப்பென்ப

து- காண்டம்.—ஓகாரம்-எதிர்மறை. —இத
 னுள் பலவயிற் பொலியுவமைஎன்னும் அலங்
 காரமும் உதாத்தம்என்னும் அலங்காரமும்
 காண்க. (௯௪)

கலிநிலைத் துறை.

தேவியுனில்லஞ் சிவனுறையந்தப் புரமா
 னால், யாவருனைக்கண் டெய்துவரிமையோர்
 முதலானோ, ராவல்கொடெய்த் துன் வாயிலி
 லணிமாதிசுகளாலே, மேவியசித்திப்பேரெடு
 மீள்வாரானோ. *

இ-ள். தேவி. உனது இல்லம் சிவன்உறை
 கின்ற அந்தப்புரமாதலால், யாவர் உன்னைக்க
 ண்டுகிடீடுவர். இமையோர் முதலானோர்வந்
 து உன்னைக்காணவேண்டும் விருப்பங்கொ
 ண்டிறெடுநாள் இருந்து இளைத்து உன்வாயி
 லிற்காத்திருக்கும் அணிமாதிசுகளாலே
 மனத்திற்கருதிய சித்தியைப்பெறுதலுடன்
 மீள்வாரானார்-எ.று ✽ அதனால் யான்உன்
 னைக்காண்பதற்கு மிக்கதவஞ்செய்தேன் என்
 பதுபெறப்படும்.—இதனுள் உதாத்தம்என்
 னும் அலங்காரமும் சுருத்தாவே துஎன்னும்
 அலங்காரமும் காண்க. [இவ்விரண்டுகவியும்
 தேவியுடையசெல்வத்துயர்ச்சிகூர்நின.] கூடு

முவர்மகேசன்முடி கொளுமஞ்சத் தொ
 ழிலாயு, மேவியபடிசுத் தனதொளிவெளிசூ

புத்திராயாயு, மோவறுசெங்கேழ் விம்பமதி
 ன்பத் துருவாயும், பாவைநினகலா விதை
 யொடுநின்னைப்பணிவாமே. *

இ-ள். தெய்வத்தசசன் செய்யும் பாவை
 போன்றவளே. அயன் அரி அரன் என்னும்
 மூவரும் மகேசனும்-கட்டிலுடையநான்கு
 முடியினால் தாங்கப்படும் மஞ்சத்தின் வடி
 வாகவும், அதன்மீது மேவிய படுக நிறம்
 போலும் தனது ஒளி. அதன் வெளிசூழ்ந்த
 திரையாகவும், அத்திரைமேல் ஒழிவற்ற நின்
 னுடைய சிவந்தநிறம்பத்திபாய்ந்தநிலல்-இ
 ருவரும் அனுபவிக்கும் இன்பத்தின்வடிவா
 கவும், யாங்கருதி உன்னைவிட்டுப்பிரியாத உ
 ன்னினைறவனாகிய சதாசிவனுடன்உன்னைப்ப
 ணிவாம்-எ-று. ❀ தன் தொள்ளிஎன்றது-சதா
 சிவனுடையஒளியை.—ஆயும் என்னும் ஆக்
 கவும்மையொடுகூடியசெய்தென்னும் வினை
 யெச்சங்களைச் செய்வென் னெச்சமாகக்
 கொள்க.—இன்பத்தினிறம் சிவப்பாதலால்,
 சதாசிவனுடைய வெள்ளியநிறமாகிய திரை
 மேனிமூலிட்டதேவியினது சிவப்புநிறம் இ
 வ்விருவரின்பமும் மிகுந்து உருவமெடுத்த
 தாகக்கூறினார்.—அதுவென்பது - பகுதிப்
 பொருள்விகுதி. [இது நாடோறும் பணி
 யுங்கால்நினைக்குமாறுகூறியது.] (110)

கலிவிருத்தம்.

கலைமகளும்பொதுமடந்தை கமலையுமந்
றவளே, மலைமகணீ கற்புடைய வனிதையெ
னப்பகரும், குலமறைக ளெதிர்கொடு நின்
குரவினையுமணையா, முலைகுழையப் புணர்வ
துநின்முதல்வரலதிலையால். *

இ-ள். மலையராயனுடைய மகளே. கல்
விக்கு உரியாரிடத்து இருத்தலால், கலைமக
ளும் பொதுமடந்தை அதுவன்றிச் செல்வ
த்துக்கு உரியாரிடத்திருத்தலால், திருமகளு
ம் பொதுமடந்தைதானே. நின்னுடையகா
வில்இருக்கும் குராமரத்தினையும் எதிர்கொ
ண்டு அணையாத உன்முலை குழையும்படி பு
ணர்வது நின்முதல்வர்மெய்யன்றி வேறார்
மெய்யில்லை. அதனால் நின்னைக் குலமறைக
ள் கற்புடையவனிதையென்று சொல்லும்-
எ-று. * நீ கற்புடையவனிதையெனவே, உல
கமனைத்திற்கும் தாயென்றவாறுமாயிற்று.
பாதிமுதலாகிய பத்துமரங்களுள் குராம
ரம் நன்மகளிர் அணையமலரோடுகூடிக்கொ
ம்புதாழ்ந்துநின்றலால், சிதம்பும்மைம தோ
ன்றக் குரவினையு மணையாமுலை என்றார். —
ஏகாரம்-தேற்றம்.—மற்றும்ஆலும்-அசை.
[இது கற்புடைமைகூறியது.] (௩௫௭)

வேதியர்க ளயனாவில் வீஞ்சைமக ளென் னுஞ், சீதரன் றன்மணிமா ர்பிற்செழுங்கமலை யென்று, நாநரிடத்தரிவையென்று நாட்டு வொண்ணடங்கா, வாதிபரன் மூலபரையாம னேயுன்மயக்கால். *

இ-ள். அறிவிற்கு அடங்காத ஆதிபரனு டைய ஆதிபராசத்தியாகியயாமனையே. உன் னுடைய மாயையினால்-வேதியர்கள்-அயனு டையநாவிலேகலைமகளென்றும், திருமாலு டையமணிமா ர்பிலே செழுமையையுடைய திருமகளென்றும், சங்கரருடைய இடப்பா கத்தில் உமையென்றும், சொல்வர் - ள - று. ~~ஊ~~ மாயையினால்சொல்வொனவே, அம்மய க்கத்தைநீங்கி ஆராய்ந்து தெளிவாராயின், உன்னையன்றி வேறொருவருமில்லையென்பார் ளன்றவாறாயிற்று. [இது சத்திவடிவெல்லா ம் தேவிவடிவே எனக்கூறியது.] (ஊஅ)

கொச்சகக்கலிப்பா.

அம்மேநின்மெய்ப்பிரிவாமணிமாதொ முழியா, விம்மேனிதம்மேனி யெனத்தெ ளிந்துபாவிப்பார், செம்மேனி யரன்வாழ் வுஞ்சிதைவதெனப்புறக்கணித்து, வெம்மே னியூழியனந்நீபமிடவிளங்குவார். *

இ-ள்- தாயே. நின்மெய்யினின்றும்பிரி தலைப்பெறும் அணிமாதி சித்திகள் நின்று

தொழாநின்ற எக்காலமும் அழியாத உன்னு
 டையதாகிய இம்மேனியினைத் தம்முடைய
 மேனியெனத் தெளிவுபெற்று மனத்தால்
 பாவிப்பவர்-சிவந்தமேனியையுடைய உருத்
 திரன் வாழ்வும் மகாப்பிரளயகாலத்தில் சி
 தைவதாமென்று அதனைநிந்தித்து, வெய்ய
 மேனியையுடைய பிரளயகாலாக்கினிவந்து
 தீபமாகநிற்க அக்காலத்தும் அழிவுபடாம
 ல்விளங்குவார்-எ-று. உம்மை-சிறப்பு.(௩௩)

தாமாகவுனைநினைவோர் தவமிறுகத் தன
 மிறுகி, மாமோகப்புன்முறுவன் மனங்கவர
 க்கடைவிழியாந், காமாதிபலருதிப்பக் கடம்
 பலர்க்கே முறச்சிவனீ, யாமாமென் றயிரீ
 ப்பமயலளிப்பராமரும்பொருளே. *

இ-ள். அரியபொருளாய் இருக்கின்றவளே
 உன்னைத்தாமாக நினைவோர்-நினைபும் அத்த
 வம் முற்றுப்பெறத், தம்முடையமுலை முற்
 றுப்பெற்று, மிக்க மோகத்தைத்தரும் புன்
 சிரிப்புச் சிவனுடைய மனத்தைக்கவரக், க
 டைக்கண்ணாற் காமன்முதலாகியபலரும் உ
 திப்ப, மெய்கடம்பலரீபாலும்நிறமுறச், சி
 வனுவன் தனித்தனியே தம்மை நீதானே
 யென்றுஐயமுற, அவனுக்கு ஆசையால்வரு
 ம் மயக்கத்தைக்கொடுப்பார்-எ-று. ❀ இத
 னால் உன்னிடத்தே சாயுச்சியம் அடைவார்

கள்ளன்றவாறாயிற்று.—காமாதிபலருதிப்ப
என்றதனானே, நமனும் நமன்றாதரும் உதி
ப்பதுகொள்க.—அளிப்பொன்பதன்கணி
ன்றஆமென்பது-அசை. [இவ்விசண்டு கவி
யும் தியானிப்போர் அடையுந் தன்மை கூ
றின.] (18)

சுந்தரிநின் ரொண்டர்தமைத் தோய்வத
ற்குநாமகளு, மிந்திராயுமலரயன்மாலிடரு
ழப்பவிரதியின்க, ணந்தமில்பே ரழகொடு
கற் பழித்து நெடுநாள்கழியச், சிந்தையறு
பாசம்போய்ச் சிவமயத்தைச்சேர்குவரால்.

இ-ள். திரிபுசுந்தரி. நின்னுடைய அடி
யாரானவர்-தம்மைக் கல்வியைக்குறித்துஞ்
செல்வத்தைக்குறித்தும் முறையே நாமக
ளும் திருமகளும் வந்து தோய்வதற்கு மு
றையே மலரின்மேல் இருக்கின்ற அயனும்
மாலும் இடருழப்ப, முடிவில்லாத பெரிய
அழகுடனேகூடி இரதியினிடத்துக் கற்பை
க்காமன்மெலிய அழித்து, இன்பத்தைறுகர்
ந்து, நெடுநாள்கழியப் பின்பு சிந்தையில்
உற்றமயக்கமெல்லாம்போகச்சிவருபத்தை
அடைகுவர்-எ-று. ✽ மலரயன்மாலிடருழ
ப்பஎன்பதனால், காமன்மெலியஎன்பது வரு
விக்கப்பட்டது. [இது அடியார்பெறும் இ
ம்மைமறுமைப்பயன் கூறியது.] (19)

சேமநிதியே யமுதே தேனேநற் குணக்
கடலே, யாமளையேயன்பர்மனத்திருந் துமு
ரைக் கடங்காத, கோமளமே யம்மேநின்
கோகனதத் தாள்வழுத்து, மாமறைபோ
லென்பாடல்வண்டமிழங்கொள்வாயால். *

இ-ள். சேமத்தில் இருக்கும் நிதிபோல்ப
வளே. அமுதம்போல்பவளே. தேன்போல்
பவளே. நற்குணமாகியகடலைபுடையவளே.
யாமளையே. அன்பருடைய மனத்தின்கண்
இருந்தும் அவர் உரைக்கு அடங்காத கோம
ளத்தையடையவளே. தாயே. நின்னுடைய
தாமரைபோலும் தாள் வழுத்தாநின்ற மா
மறைபோல், என்னுடைய பாடலாகிய வளவி
யதமிழ்க்கொள்வாயாக-எ-று. ❀ கோம
ளம் இளமைச்செவ்வி. — ஒரும்மை - சிறப்
பு. — ஒரும்மை-எச்சம். — இதனுள் உவமை
யைப்புகழ்ந்து உவமித்தவதனால், புசுமூவ
மை என்னும் அலங்காரம் காண்க. (௩௨)

அறுசீர்க்கழி நெடி. லாசிரியவிருத்தம்.

ஆதவனுக் கவன்கிரணத் தங்கியைக்கொ
ண்டாலாத்தி சுழற்றலென்கோ, சீதமதிக்கவ
னிலவினொழுகுசிலப்புனல்கொடுப 'சரிப்ப
லென்கோ, மோதியமைக்கடல்வேந்தையவ
ன்புனலான் முழுக்காட்டு முறைமையென்

கோ, நீதருசொற் கவிகொடுனைப் பாடி
 னதருள்பெறுமென்னிதிபம்மே. *

இ-ள். தாயே- நீதந்தசொல்லாற் றெருமிக்
 குங்கவிகொண்டு உன்னைப்புகழ்ந் துபாடி உ
 னது அருளைப்பெறும் என்னிதியைச்-சூரிய
 னுக்கு அவன்கிரணமாகிய அனலைக்கொண்டு
 தீபாலாத்திகழற்றுதலென்று சொல்வேனோ.
 சூரிர்ச்சியையுடைய மதியை அவன் நிலவி
 னால் ஒழுக்குந் சந்திரகாந்தப்புணக் கொண்டு
 உபசரிப்பதென்று சொல்வேனோ. திரைஒன்
 றேடொன்றுமோதியகறுப்பையுடைய கட
 ல்வேந்தனாகியவருணனை அவனுடைய புன
 லின்முழுகச்செய்யும முறைமைஎன்று சொ
 ல்வேனோ. நீ சொல்வாயாக-எ-று. ❀ நா
 ன்கனுருபை- இரண்டனுருபாகக்கொள்க.-
 முழுகவாட்டிமென்பது - முழக்காட்டிமஎ
 னக் கடைக்குறைவிகாரம். — ஓகாரங்கள்-
 விரை.—இதனுள் நின்கவியால் உன்னைப்பா
 ரியதென முன்னொன்று தொடங்கி அதனை
 முடித்தற்கு வேறுவேறாக முன்றுவகைப்
 பொருளெடுத்திக் கூறியவதனால், வேற்று
 ப்பொருள் வைப்பு என்னும் அலங்காரம்
 காண்க. [இவ்விரணிகவியும் இப்பனுவலை
 ஏற்பிக்கும்வண்மைகூறின-] (௩௬)

எழுசீர்க்கழிநெடி லாகிரியவிருத்தம்.

வேதநுண்பொரு ளாகிசந்தரி வீறடங்க
லுமாயமே, யீசநிந் துவி டாசொலுங்கவி
ராசபண்டிதன்வீராயா, னாதரஞ்சகி தாள்
பெறுந்திருநாமமொன்ப துநூறுமே, யோ
தினன்பல போகமுஞ்சிவ லோகமும்பெறு
வார்களே. *

இதன்பொருள் - வெளிப்படை.

சௌந்தரியலகரி

முற்றுப்பெற்றது.

சரவனோற்பவகுரு சரணமேசரணம்.

உரையாகிரியர்பெயர்.

பிறையுனைந்தருளுஞ்சிவன்றன துவகைப்
பெருக்கெனவடமொழிமுனிய, னறைசவுந்
தரியலகரியைத்தமிழாலருள்கவிராசபண்டி.
தன்ற, னிறைமனங்கருதித்தாழைமாநகரினி
லைபெற வாழ்கவி யெல்ல, னிறையளவெனி
னுந்தவறிலா துரைதேர்ந் தெழுதினெழில்
விளக்கெனவே. *

சிவமயம்.

சௌந்தரியலகரிச் செய்யுண்
முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அந்தரயணி ... கூஉ		ஆனமின் ௫௭	
அம்மேநின் .. ௩௩௮		இகல்பொர .. . ௩௩௮	
அம்மைநின் .. ௩௩௯		இடம்படர் ௩௩௮	
அரணிடத் ௩௩௯		இணைவிழி .. . ௩௩௯	
அரண்கயி... .. ௩௩௯		இத்தனை ௩௩௯	
அரியதா ௩௩௯		இந்து... .. ௩௩௯	
அரியமென்... ௩௩௯		இமநெடு... .. ௩௩௯	
அருளுமுன ... ௩௩௯		இமய ௩௩௯	
அலர்ந்த ௩௩௯		இருசுடர் ௩௩௯	
அறக்கிழ ௩௩௯		இருசெவி... .. ௩௩௯	
அறிவிலர்... .. ௩௩௯		இறைவிநின்விசு அரு	
அற்றவர் .. . ௩௩௯		இறைவிநின்னி-௩௩௯	
அற்றையரு ... ௩௩௯		இன்னதன் .. . ௩௩௯	
அன்பின ௩௩௯		உம்பர்... .. ௩௩௯	
அன்புமுத் .. ௩௩௯		உள்மகிழ்... .. ௩௩௯	
ஆடலம் ௩௩௯		உனதுசர ௩௩௯	
ஆதவனு ௩௩௯		உனதுநிற ௩௩௯	
ஆதிசங் ௩௩௯		ஒருமலர் ௩௩௯	
ஆதிசுந் ௩௩௯		ஓதயிரு ௩௩௯	
ஆதிமுண் ௩௩௯		கருங்குழ ௩௩௯	
ஆதிவிந் ௩௩௯		கருவிழி... .. ௩௩௯	
ஆரமுதிந் ௩௩௯			

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
கலைமக நாடு	நடின நாடு
கூரையி கூசு	நித்தொரு நாடு
கொத்துவிரி நாடு	நிலைபெறு அசு
கொற்றவா நாடு	நீநந்து கூய
கோதை கூசு	நெடிய நாடு
கோலநகர் நாடு	பகத்த நாடு
சிக் கோண நாடு	பகபதி எட
சிவமெனும் யசு	பஞ்சமு நாடு
சுந்தரி நாடு	பணைபார் சந
செந்திரு நாடு	பாததா யடு
செய்யப நாடு	பிரமணி கூசு
சேமநிதி நாடு	பேருறு நாடு
தருண நாடு	பொருமலர் நாடு
தராம நாடு	பொற்கத நாடு
தாமாக நாடு	மகவா நாடு
தாளிணை நாடு	மறுமட நாடு
திருமக நாடு	மனமுநீ அசு
தூயகங் நாடு	மாயன் உசு
தூம்மதி நாடு	முக்கணி நாடு
தேவியு நாடு	முதமறை எய
தேவென யசு	முளரிமா நாடு
தொடுகர உய	முன்னமொ நாடு
தோகைநின்க நாடு	முன்னைத் அசு
தோகைநின்ம நாடு	முலமணி உசு

(௩௬௬) முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
மூலமே.....	௩௩௪	வம்பை	௩௩௪
மூவருக்கு	௩௩௪	வயங்குறு	௩௩௫
மூவர்ம... ..	௩௩௫	வரிவிழி... ..	௩௩௬
மேகலை	௩௩௫	வாரின்ப... ..	௩௩௮
மொழிந்த.....	௩௩௬	விரித்த	௩௩௮
மொழிவ துன்	௩௩௭	விள்ளநா... ..	௩௩௮
மோக	௩௩௭	வேதநுண் ..	௩௩௯
மோதிய.....	௩௩௮	வேதரஞ்ச	௩௩௯
யாமளை.....	௩௩௮	வேதியர் ..	௩௩௮
வடமொழி.....	௩௩௮	வேரிநாண் ..	௩௩௯

அகராதி-முற்றிற்று.

இந்தப்புத்தகம் வாங்கவேண்டியவர்கள் சென்னபட்டணத்திலே பெத்துநாயக்கன் பேட்டையில் சந்திரப்பமுதலியார்வீதியில்-சதுரங்கபட்டணம் - சாமிமுதலியார் குமாரர் அண்ணாமலைமுதலியாரது சரஸ்வதிவிலாசவச்சுக்கூடத்திலும், யாழ்ப்பாணத்திலே-வண்ணநகரில் வைத்தீசுரன்கோயின் மடத்திலே தில்லைநாதவுபாத்தியாயரிடத்திலும், விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

இஃது

வீ-கோவிந்தநாயகரால்- அச்சிக்கிப்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.